

АЛХИМИКЪТ ОТ СЕНКИТЕ

ОСТРИЕТАТА НА
КАРДИНАЛА 2-а ТОМ

ПИЕР
ПЕВЕЛ

litus

SHOUT IT
SHARE IT

Annotation

Пиер Певел е един от най-изтъкнатите и обичани представители на френското фентъзи. Отначало работи като сценарист и журналист и подписва романите си с псевдонима Пиер Жак. Става известен с трилогията „Сенките на Вилщад“, публикувана през 2001 г., а следващата година печели Голямата награда за фантастика. За своите романи е получил най-големите награди, присъждани в този жанр: „Имажинал“ (2005), Наградата на гимназистите „Имажинал“ (2009) и „Дейвид Гемел“ (2010) за трилогията „Остриетата на Кардинала“, преведена в над десет страни, включително във Великобритания и САЩ.

„Алхимикът от Сенките“ е втората книга от трилогията „Остриетата на Кардинала“ на френския автор Пиер Певел. През неговия поглед се завръщаме във вечно будния Париж през XVII век, където магията, макар и рядко срещана, определено съществува; също така присъствието на драконите, което малко или повече се смята за нещо напълно нормално. За да се справи с надигащата се заплаха, кардинал Ришельо свиква своите най-доверени мъже: Остриетата на Кардинала, предвождани от капитан Ла Фарг. Шестима мъже и една жена, притежаващи изключителни способности и готови да жертват живота си по негово нареждане. Спасили Франция веднъж, кардиналът разчита на тях да го направят отново. Когато Ла Фарг чува слухове за красива и смъртоносна италианска шпионка, твърдяща, че притежава ценна информация, той решава да се отзове. Когато тайнствената италианка моли кардинал Ришельо за убежище преди да проговори, Ла Фарг е готов да го обмисли. Защото тя може да назове техния враг. Срещу тях се изправя несравнимо опасен и неуловим манипулатор, коварен като самия Ришельо: Алхимикът в сянка.

- Пиер Певел
  -
  - Юни 1633 г.
  - Италианката
    - 1.
    - 2.
    - 3.
    - 4.
  - Лисичарникът
    - 1.

■ 2.

■ 3.

■ 4.

○ Аферата с Шеврьоз

■ 1.

■ 2.

■ 3.

■ 4.

○ Ритуалът в Дампиер

■ 1.

■ 2.

■ 3.

■ 4.

• notes

○ 1

○ 2

○ 3

○ 4

○ 5

○ 6

○ 7

○ 8

○ 9

○ 10

○ 11

○ 12

○ 13

○ 14

○ 15

○ 16

○ 17

○ 18

○ 19

○ 20

○ 21

Пиер Певел

Алхимикът от Сенките

(книга 2 от Остриетата на Кардинала)

Посвещавам тази книга на
Патрис Дювик¹,
който ми показва пътя

ПАРИЖ
Лето Господне 1633

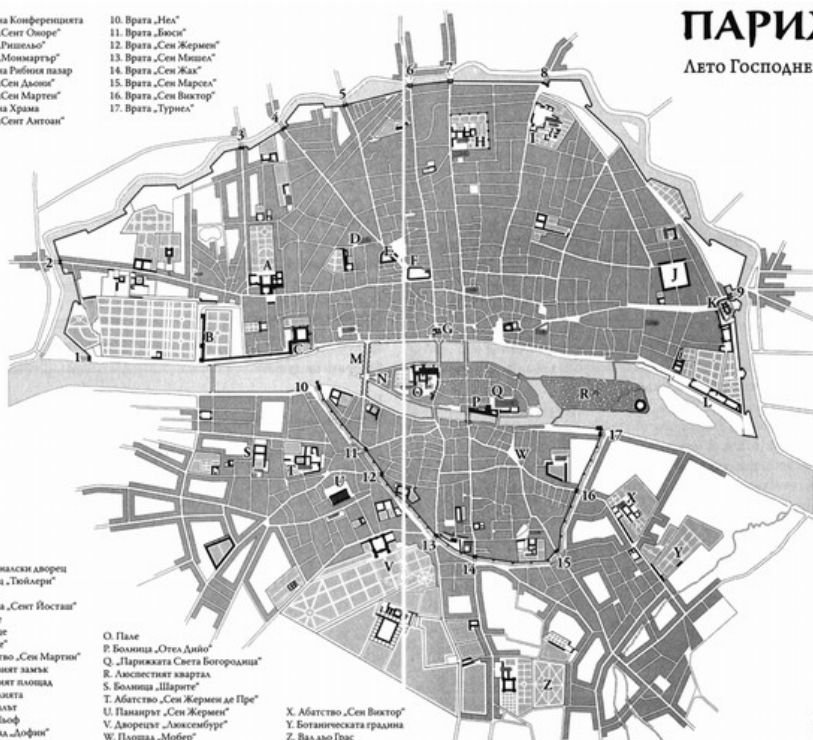
1. Врата на Конференцията
2. Врата „Сен Огюст“
3. Врата „Ришелио“
4. Врата „Монмартър“
5. Врата на Риблия пазар
6. Врата „Сен Дени“
7. Врата „Сен Мартен“
8. Врата на Храма
9. Врата „Сен Антони“

10. Врата „Мел“
11. Врата „Бюкс“
12. Врата „Сен Жермен“
13. Врата „Сен Менс“
14. Врата „Сен Жак“
15. Врата „Сен Марсел“
16. Врата „Сен Виктор“
17. Врата „Турнел“

- A. Кардиналски дворец
- B. Дворец „Тюилери“
- C. Луиза
- D. Църква „Сен Юстин“
- E. Хаите
- F. Гробница
- G. „Шатле“
- H. Абатство „Сен Мартин“
- I. Храмовият замък
- J. Крамният плащ
- K. Бастилията
- L. Арсеналът
- M. Пон Нюф
- N. Площад „Дофин“

- O. Пале
- P. Болница „Отел Дийо“
- Q. „Парижката Света Богородица“
- R. Люксембург квартал
- S. Болница „Шарите“
- T. Абатство „Сен Жермен де Пре“
- U. Панарат „Сен Жермен“
- V. Дворец „Люксембург“
- W. Площад „Мобер“

- X. Абатство „Сен Виктор“
- Y. Ботаническата градина
- Z. Валадо Грас

Настъпва странното време преди разпукването на зората, времето на последните спокойни мигове и на новите мъгли, когато утринта е все още бледо обещание сред мрачините на нощта. На границата между Елзас и Лотарингия воал от роса вече покрива полето. Безкрайни разкъсани облаци се носят по небето, осяено с избледняващи звезди, властва царствена тишина.

От окрайнините на гора елегантен благородник наблюдава замъка, на разстояние няколко левги от него. Сянка сред сенките под короните на дърветата, той стои изправен, леко разкراчен, едната му ръка е на катарамата на колана, а другата здраво стиска дръжката на рапирата. Висок, красив, още млад — това е Франсоа Рейно д'Омбрюз.

Днес по всяка вероятност ще убие дракон или драконът ще погуби него.

* * *

Край стената, която защитава замъка и съседните пристройки, няколко наемници с натезали клепачи завиждат на спящите си другари и с нетърпение очакват изгрева на слънцето. Те дремят облежнати на мускетите си или обикалят с фенерите си, наблюдавайки морно мрачините наоколо. От петнайсет ужасяващи години, откакто вилнее войната, тези трийсетина събрани от кол и въже войници се сражават и грабят под какви ли не хоругви в Свещената Римска империя на германската нация. Сега охраняват един смъртноблед благородник, чийто поглед и мълчание ги впечатляват повече, отколкото са готови да си признаят. Не знаят нищо за него, освен че плаща добре. Следвайки го, прекосяват Рейнска област, без да слизат от седлата, и стигат до този изоставен елзаски замък, чиято защита — здрава стена и солиден портал — все още изглежда надеждна. Лагеруват тук от два дни, далеч от пътищата и най-вече от шведската и от императорската армия, които се сражават за ландграфствата в Горен и в Долен Елзас. Очевидно пътуват тайно към Лотарингия, която е съвсем близо. Може би дори отиват във Франция? Но какво ще правят там? И защо е необходима тази почивка?

* * *

Франсоа Рейно д'Омбрюз не се обръща, когато чува, че някой се приближава зад гърба му. Той разпознава стъпките на другаря си по оръжие Понсой.

— Часови в такъв затънт край — казва той, след като отдалече е преброил фенерите. — Това ми се струва повече от предпазливост...

— Може би знаят, че сме по петите им.

— Откъде ще са разбрали?

Гледайки недоверчиво, Рейно присвива рамене.

Двамата мъже служат в престижния отряд на гвардейците на Сен Жорж. Те носят железни нагръдници и са облечени целите в черно. Черни са широкополите им шапки и перата на тях, черен е платът на дублетите и на панталоните им, черна е великолепната кожа на ботушите, черни са ръкавиците, черни са коланите и ножниците на рапирите им; най-послед, черни са алхимическите камъни — изваяни дракони, които украсяват дръжките на остриетата. Единственото изключение от войнствения им траурен вид е шалът от бяла коприна, който опасва кръста на Рейно. Той е знак за офицерския му ранг.

— Време е — казва Понсой след дълго мълчание.

Рейно се съгласява с него, обръщат гръб на стария замък и потъват в гората.

* * *

На една поляна двайсет и петте гвардейци от отряда, който командва Рейно, се молят под звездите. Положили са коляно на земята, едната ръка е върху дръжката на рапирата, а другата държи шапка и е прилепена до сърцето. Мълчаливи са, събрали са се под небесата преди битката. Те знаят, че не всички ще видят залеза на слънцето, но тази жертва не ги притеснява.

Също опряла коляно до земята, сестра Беатрис стои срещу тях. Тя принадлежи към ордена, на който са се заклели да служат и чиято мисия е да защитава Франция от драконите. Тя е от ордена на Сестрите на Сен Жорж — шатленка, както наричат монахините от този орден, основан от света Мари дьо Шател. Висока е, красива и изпълнена с достойнство. Още няма трийсет години. Облечена е в бяло и носи воал. Но дрехите ѝ са колкото монашески, толкова и светски, пригодени за езда. С панталон под тежките поли на непорочната си дреха, тя е обува с ботуши до коленете, а кожен колан е пристегнал талията ѝ. Дори на кръста ѝ виси рапира.

След като произнасят „амин“, воините стават и се

разпръскват точно в момента, когато Рейно и Понсой излизат пред дърветата. Понсой отива при гвардейците, които се трудят усърдно: почти безмълвно проверяват изрядността на оръжията си, помагат си да завържат връзките на нагръдниците си, нагласяват седлата на конете, оправят едно, подготвят друго, намират си куп занимания, които са продиктувани от предпазливостта, но са и отлично средство за прогонване на тежките мисли от съзнанието им.

Рейно се среща със сестра Беатрис. Те се познават добре, от месец преследват този, който сега отново идва във Франция с наемниците си, събрани от Германия. Съдружието им е отскоро.

— В никакъв случай той не трябва да възвръща истинската си форма — заявява шатленката. — Ако това се случи...

— При положение че нещата се развият според нашия план, времето няма да му стигне.

— Да се уповаваме на Божията милост, господин Д'Омбрюз.

— С Божията милост напред, майко!

* * *

Пристъп на кашлица събужда Алхимика.

Сгушен върху своя сламеник, той се дере така, че дробовете му сякаш ще се взривят. Кризата е болезнена, продължава дълго, преди да може отново да се изтегне по гръб и скръстил ръце, с обляно в пот лице, да се опита да си поеме дъх. Алхимика — това не е истинското му име, а прякорът, под който хората го познават и се боят от него — се чувства изтощен. Той е дракон и човешкото му тяло е подложено на все по-големи страдания. Опитва се да победи болката. Знае, че е чудовище — чудовище, чиято плът линее, защото естествената му природа се бунтува. Всъщност е почти невъзможно да си възвърне „истинската форма“. Всеки опит е изпитание, бавно мъчение, което може да го убие и оставя тежки последици.

Навън се зазорява.

Алхимика сяда на леглото и оставя завивката да се свлече по костеливата му гръд.

Той е висок и слаб, с изпито, смъртнобледо лице, с леденостудени сиви очи и почти без устни. Лежи облечен в стаята, в която се е настанил, откакто наемниците му и самият той са спрели в изоставения замък. От два дни и две нощи стоят тук и губят ценно време. По негова вина. Или по-скоро заради изтощението и болките, които не му позволяват да язди. Сега вече е по-добре. Ще тръгнат отново още днес, утре ще са в

Лотарингия, а скоро ще пристигнат във Франция, където Алхимика ще може да продължи делата си, отлагани толкова дълго време.

Но в този час...

Изпълнен с отвращение, той чувства студ, после му става топло, започва да трепери.

Последиците от усещането за недостиг.

Тъй като възвръщането му във форма е лъжовно. Дължи го на течността, с която прекалява, тя разгаря в него съживяващ го и същевременно разкъсващ го зловещ огън.

Но нали най-важното е да издържи и да се съвземе, каквото и да му струва това?

Той се обръща на една страна и подпрян на лакът, протяга ръка към ковчеже, прикрито със стара кърпа, близо до ботушите му. Отваря ковчежето, в което има няколко големи бутилки от стъкло и метал, прикрепени с кожени каишки. Първата е празна. Останалите три, едната от които е едва начената, съдържат безценната течност от златен блян — магическа отвара, подобна на течно злато.

Както винаги, първата глътка носи наслада.

Алхимика отново се просва по гръб, с лека усмивка на устните. Със затворени очи, колкото е възможно по-дълго, се наслаждава на момента. Обзема го нежно и райско доволство, болките му се успокояват, душата му намира утеха...

Но викове отвън слагат край на блаженството. Часовите обявяват тревога и настъпва суматоха. Алхимика става и отива да погледне през прозореца, от който се виждат дворът на замъка и околните поля.

По пътя пристигат конници в галоп.

Въоръжени конници, водени от бяла фигура.

Алхимика веднага разбира с кого ще си има работа. Осъзнава също така, че е хванат в капан в замъка, който няма да издържи дълго на шурма.

Рязко обръща глава към останеното на сламеника ковчеже.

Три бутилки златен блян.

Достатъчна отрова, за да убие човек.

И да разбуди един дракон.

* * *

Черните гвардейци препускат лудо и вдигат облак прах, който посреща първите слънчеви лъчи. Тропотът на копита тресе земята. Рейно и сестра Беатрис водят колоната. Те яздят рамо до

рамо, насочили погледи към замъка. Там организират защитата. Движение, шапки, дула на мускети се виждат над стената, която опасва двора. Шатленката вади рапирата си и вдига високо черното лъскаво острие от драконова кост. Наемниците са нарамили мускетите и се прицелват. Те знаят, че техните оръжия могат да улучат целта едва от сто и двацет крачки, затова търпеливо чакат противниците им да се приближат. Ездачите напредват в галоп по прашния път, по трима-четирима в редица. Но какво ще сторят, когато пристигнат? Дали ще могат да отворят портала? Тежките врати са залостени здраво, а зад тях е оставена стара каруца, пълна с керамични бурета. Гвардейците обаче винаги се носят вихрено към ада.

Те вече са на двеста крачки. Когато приближават на сто и шейсет, наемниците откриват огън.

Сто и петдесет крачки. Оттук нататък пътят е съвсем прав. Все така с високо вдигната рапира, шатленката изрича заклинание на драконовски език.

Сто крачки. Скоро стена от олово ще посрещне първите конници, ще събаря мъже и коне, те ще падат едни върху други.

Седемдесет и пет. Сестра Беатрис продължава да реди заклинания.

Шейсет. Наемниците се готвят да стрелят...

Но в последния миг шатленката произнася магическа дума. Острието ѝ внезапно блясва, а двойната врата на замъка се разлита на парчета. Взривът е ужасяващ. Той разтърсва стените и земята започва да трепери. Каруцата с бъчвите хвърква във въздуха. Избити, ранени или слисани са всички германци, застанали на пост от двете страни на портала. Оглушалите от експлозията и ослепени от облака прах защитници на замъка са обхванати от паника.

Кавалеристите не забавят ход. Те проникват в двора и стрелят с къси пушки. Мускетите им отговарят. Куршумите ваят от всички страни и попадат в целите си. Един от тях се отбива от нагръдника на Рейно. Друг отнася шапката му. Той скача на земята, изважда рапирата си, издава кратки заповеди. Наоколо започва ръкопашен бой. Сестра Беатрис не се отделя от него.

— Къде? — пита я той сред глъчката от викове и звъна и пукота от оръжия.

Тя търси нещо с поглед, после посочва централната сграда.

— Там! — крещи с все сила.

— След мен! — заповядва Рейно и се спуска напред.

Веднага го последват Понсой и неколцина други, които обграждат шатленката. Тя умее да се сражава, но именно магическите ѝ способности ще ги спасят. Затова трябва да оцелее.

На прозорците на голямата сграда се появяват мускети. Чува се детонации. Един гвардеец пада. Рейно и групата му все пак стигат до входната врата. Тя е барикадирана. Трябва да я разбият. Намират греда, която използват като таран. Двукрилата врата поддава и скърца при всеки удар, но устоява на атаката.

— Бързо! — подканя ги шатленката, която предчувства трагедия. — Бързо!

Най-после вратата се предава. Рейно и хората му се втурват вътре, но наемниците ги посрещат с гибелен мускетен огън. Няколко гвардейци загиват. Понсой е тежко ранен. Бедрото на Рейно е простреляно, но той не усеща болката. Завързва се ожесточено сражение. Шатленката взема участие в него. Тя и Рейно се опитват да си пробият път, ала в един момент сестра Беатрис слага ръка на рамото на лейтенанта.

Той се обръща към нея.

— Много е късно — казва му тя тихо, но той отлично я чува.

Надига се глух тътен. Плочите по пода на голямата зала започват да се тресат.

Рейно разбира.

— Отстъпление! — заповядва той. — Отстъпление! Отстъпление!

Отнасят ранените и стрелят срещу наемниците, които ги преследват. Рейно и групата му бързо се измъкват навън. Сградата изглежда все по-нестабилна, като че ли има земетресение. Основите ѝ стават несигурни. Хвърчат керемиди. Търкалят се камъни.

Изведнъж от фасадата се откъсва голямо парче.

— Боже Господи, смили се над нас! — шепне монахинята.

Около нея гвардейци и наемници са се смесили, всички са онемели от ужас.

Сред облак от гипс и лавина от строителни отломки огромен черен дракон излиза от замъка. Изправя се на задните си крака и разперва кожените си криле, страшно ръмжи. Могъща енергия помита целия двор. Сякаш вълна поглъща земята, поваля хората и хвърля конете в бяг.

Само шатленката, краищата на чиято бяла дреха се развяват от вихрушката, успява да окаже съпротива. Стиснала рапирата с черно острие в дясната си длан, тя стои изправена с широко разтворени ръце и произнася заклинания. Тази невзрачна фигура, която противопоставя сила, сравнима с неговата, разпалва интереса на дракона. Той се навежда, приближава огромната си глава до монахинята, която дори не трепва. Думите, които тя изрича, са на език, разбираем за мозъка на дракона — мозък, в който преобладават бруталните и примитивни нагони, но

интелигентността не му е напълно чужда.

Сестра Беатрис знае, че е много късно, че се е провалила. Сега, когато той си е възвърнал естествената форма, тя не може да стори нищо, за да победи, нито дори да задържи най-страшния противник, срещу когото някога се е изправяла.

Тогава монахинята решава да изиграе последния си коз.

Тя се втренчва в дълбокия поглед на дракона. И като събира последните си умствени сили, прониква в объркания мозък на чудовищното създание. Усилието ѝ е колосално, крайно опасно. Но след като се напруга ужасно, тя намира това, което търси, и видението се стоварва като удар с юмрук върху душата ѝ.

В рамките на една кратка и същевременно вечна секунда сестрата шатленка вижда всичко.

Тя вижда катаклизма, който заплашва Франция, нейния народ и трона, катаклизъм, който скоро ще се превърне в реалност под мрачните небеса, остава покрусена, не може да повярва, потръпва от вълнение, а драконът — сразен в зловещата си същност — яростно реве и след това полита, размахвайки мощните си криле.

Италианката

Две дракончета си играеха под мокрите клонаци на гората, която през тази нощ бе обхваната от вихрушката и пороите на грозна буря. Безгрижни, те летяха и се бореха, гонеха се, въртяха се, импровизираха сред дърветата виртуозни акробатически номера. Малките влечуги не можеха да разделят една полска мишка, която бяха уловили заедно и чийто разчленен труп минаваше от паст в паст. Все още съвсем млади, те бяха брат и сестра, родени от едно и също яйце, и затова страшно си приличаха: едни и същи златни очи, едни и същи черни люспи, нашарени с яркочервени линии, едни и същи сиви коремчета, едни и същи елегантни и грациозни фигури.

Еднакво интелигентни също така.

Изморени, близнаците най-накрая кацнаха на възлесто стъбло, на завет от поройния дъжд. Отръскаха се, после свиха кожените си криле и разкъсаха мишката, за да я схрускат на спокойствие, като всяко от тях теглеше жертвата към себе си. Тъмнината се сгъсти, а когато мълните преминаваха, в гората се чуваше само шумът от дъжда, от вятъра и от разлюлените листа. Но ето че нещо, което само те забелязаха, прекъсна вечерята на дракончетата. Нещо, което ги принуди да се изправят, да насочат към него цялото си внимание и да замръзнат.

Като малки ониксови статуи, мокри от дъжда, те останаха неподвижни известно време. Трябваше да се убедят, че не грешат, че не рискуват да осведомят невярно господарката си и да предизвикат гнева ѝ или — което би било по-лошо — омразата ѝ. Но те не се заблуждаваха. Раздвижиха се, размениха няколко нервни изръмжавания и се задействаха: мъжкият изчезна в мрачините на гъстата гора, а женската полетя към онова, което ги обезпокои. Носеше се бързо, промушваше се между стволите на дърветата и сякаш изпитваше удоволствие, като успяваше да избегне удара с тях в последния момент, забави ход, щом дочу гласове, намери удобно убежище в хралупата на едно дърво...

... и не се наложи да чака дълго.

Конниците приближаваха.

Бяха трима и пристигнаха по калния път, под стичащата се дъждовна вода от короните на дърветата. Измокрени до кости, те напредваха на светлината на фенерите, които бяха закачили на

седлата. Не можеха да виждат надалече, но между блясъците от светкавиците поне успяваха да зърнат локвите, които конете им разпръскваха с тежките си подкови.

Начело яздеше Сен Люк, а зад него капитан Етиен-Луи дьо ла Фарг противостоеше с невероятен стоицизъм на дъжда, който шибаше лицето му с вид на античен патриарх — светли ириса, красиви бръчки, войнствен вид, сурови устни, избръсната брада и волева брадичка. Висок и здравеняк, той беше облечен с дреха без ръкави, под която се виждаше дублетът му. Въпросната дреха беше от дебела кожа, която можеше да отблъсне изстрелян отдалече куршум и дори да даде отпор на несръчен удар с рапира. Тя беше черна, както и панталоните до коленете, ботушите, ръкавиците и шапката на този стар благородник и воин. Колкото до дублета му, той беше в същия тъмночервен цвят, както и портупеят, а завързаният на десния му хълбок ешарп пристягаше талията.

Черно и червено.

Такива бяха цветовете, които Остриетата на Кардинала отново излагаха на показ, откакто бяха повикани тайно да се върнат на служба при кардинал Дьо Ришельо.

— Дали все още сме във Франция? — запита Алмадес с испански акцент.

Анибал Антонио Алмадес ди Карло, както беше цялото му име, яздеше от лявата страна на Ла Фарг, леко изостанал, готов веднага да пришпори коня си и да го настигне, за да покрие онази страна, която кавалерът, въртящ рапирата с дясната си ръка, най-трудно защитаваеше. Слаб и сух, с мрачен поглед, той поддържаше посивял фин мустак, който поглаждаше машинално — винаги по три пъти — с палеца и с показалеца си. С изпънат гръб, той бе стегнат в дублет от черна кожа с червени цепки на ръцете и носеше рапира от Толедо, чиято ръкохватка наподобяваше полукръгла раковина, а напречниците бяха прави и дълги. Това оръжие за дуели от потъмняла стомана залагаше не на естетическия вид, а на здравината.

— Съмнявам се — отговори Ла Фарг на испанския учител по фехтовка. — Какво мислиш ти, Сен Люк? — поинтересува се той гръмогласно, за да надвика шума от вятъра и дъжда.

Знаеше, че младият мъж ги е чул въпреки разстоянието, което ги делеше. Сен Люк вървеше най-отпред именно защото чуваше — и виждаше — по-добре от всички, числящи се към общността на смъртните.

Общността на смъртните, към която впрочем той не принадлежеше.

Сен Люк беше мелез. Драконова кръв течеше във вените му.

Слаб и гъвкав, с избърснати бузи и с коси до раменете, той дължеше на произхода си изострената чувствителност, изключителните атлетични качества и чара, който колкото съблазняваше, толкова и плашеше. Несъмнено изглеждаше достолепно. Но от него се излъчваше нещо мрачно — от мълчанието му, от дългите му погледи, от бавните му и премерени жестове, от горделивата му съдържаност. За да бъде още по-елегантен, винаги се обличаше в черно и както му стоеше, този цвят повече от всякога беше напомняне за смъртта. Позволяваше си само две изключения: финото червено перо на шапката и стъклата — също червени — на малките му кръгли очила, зад които криеше очите си на влечуго. Дори елегантната инкрустирана дръжка на рапирата му беше черна.

— В Испания сме — потвърди мелезът, без да се обръща.

Всъщност се намираха на пет левги от Амиен.

Но през 1633 г. Испанска Нидерландия започваше веднага щом пътниците напуснеха Пикардия. Тя се състоеше от десет католически провинции, останали верни на Испания, докато северните, калвинистките, се бяха отцепили в края на XVI век, за да създадат републиката на Обединените провинции. Така че сега Арас, Камре, Лил, Брюксел, Намюр, Анверс бяха испански градове. Дори Артоа не беше френска, а чужда земя, над която вражеска на Франция нация упражняваше пълно и ревностно господство. Само на няколко дни път от Париж войските се събираха в гарнизоните и охраняваха границата.

— Бурята ни е от полза — рече Ла Фарг. — Благодарение на нея светлините ни не могат да бъдат забелязани от някой испански ездач на виверна. В този район те непрекъснато обикалят, когато времето позволява.

— Значи ще бъде достатъчно да се пазим от обикновените патрули — иронично се обади Алмадес.

— Да се надяваме, че тази, която ни чака, също е проявила предпазливост — отговори старият капитан с не толкова безгрижен тон. — В противен случай ще се окаже, че сме били целия път напразно.

Пред тях Сен Люк извърщаше бавно глава наляво, а конят му продължаваше да се движи все така равномерно. Току-що бе забелязал дракончето, което ги шпионираше от мрачините. Отначало заинтригувана, младата женска изви врат от хралупата в дървото. Златистите ѝ очи се впериха в мелеза, който яздеше по пътя, и тя дълго въртя глава на едната страна, после на другата. Можеше ли той да я види? Накрая, когато се убеди, че конникът със странните очила с червени стъкла демонстративно отвръща на погледа ѝ, тя изръмжа към него и гневна, изпълнена със злоба,

бързо излетя от скривалището си.

Ла Фарг и Алмадес реагираха на силното пляскане с криле, което дочуха от гората, и благодарение на една светкавица забелязаха отдалечаващото се малко влечуго.

Невъзмутимо Сен Люк отново впери взор напред.

— Приближаваме — заключи той, преди да го заглуши тътенът от мълнията.

* * *

Бурята не отслабваше, а пътят малко по малко стана по-стръмен и отведе конниците на върха на някакъв хълм. Там, над върхарите на дърветата, се издигаше висока сграда, сякаш разположена на остров сред море от разлюлени клонаци. Това беше стара странноприемница, изоставена след страшен и разрушителен пожар. Прозорците ѝ зееха, керемидите се ронеха, а нечетливата табела се поклащаше от поривите на дъжда. Вехта стена обграждаше двор с кладенец. Бяха се запазили само развалините от конюшната, където огънят явно беше беснял.

Конниците преминаха под каменна арка, пресякоха двора и спряха пред фасадата на странноприемницата. След като сториха това, предпазливо се огледаха наоколо. Бяха загасили фенерите си, но се чувстваха не по-малко видими тук, под гневното небе. Все още на седлата, те едновременно забелязаха светлината, промъкваща се през дъските, с които беше обкован един прозорец на първия етаж.

— Тя вече е тук — отбеляза Ла Фарг.

— Не виждам коня ѝ — възрази Алмадес.

— Аз също — намеси се Сен Люк.

Старият капитан скочи на земята в кална локва и нареди:

— Алмадес, идваш с мен. Сен Люк, ти наблюдавай наоколо.

Мелезът се подчини и тръгна да обикаля с жребеца си. Алмадес слезе от седлото, докато Ла Фарг предпазливо държеше рапирата, готов всеки момент да я извади от ножницата. Беше оръжие по мярата на мъжа, което ще рече солидно и внушително — рапира „Папенхаймер“², наречена на немския генерал, който беше екипирал с такива остриета войската си. Ла Фарг беше изпитал качествата на оръжието по бойните полета на Германия и другаде. Той особено много ценеше здравината и дължината му, както и неповторимо красивата и солидна дръжка, защитаваща ръката.

Мрачен и затрупан с какво ли не, партерният етаж на странноприемницата миришеше на сажди и на влажно дърво.

Човек не можеше да се придвижва, без да прескача боклуци, а подът скърцаше жестоко и заплашваше да се продъни на всяка крачка. Вятърът фучеше през зле закованите рамки на прозорците. Течението разклащаше пламъка на свещ, която гореше на първото стъпало на стълбата, водеща нагоре.

— Остани тук — каза Ла Фарг и тръгна към следващия етаж.

Алмадес се подчини неохотно, измъкна рапирата си и зорко застана на стража.

Когато се изкачи по стълбата, старият благородник видя дълъг коридор, където гореше втора свещ, поставена върху надупчения от дървояди горен праг на притворена врата. В същия коридор имаше и други врати, които водеха към отделните стаи. Но само осветената в дъното не беше заключена.

Тъй като пътят му беше посочен толкова любезно, Ла Фарг пое към светлината. Все пак стъпваше предпазливо и не без да очаква изненада от заключените врати, покрай които минаваше с рапира в ръка.

На места имаше пукнатини над главата му и старият благородник чуваше дъжда, който се стичаше в таванското помещение. Нито той, нито хората му забелязаха, когато идваха насам, че покривът е пробит. Но една част от него оставаше невидима от двора и човек не можеше да отгатне липсата ѝ, освен ако не обиколеше сградата.

Ла Фарг стигна до вратата със свещта.

— Влезте, господине — каза му очарователен женски глас.

Сред тътена на бурята се чу стържене от тавана. Почти по същото време се разнесе гръм от мълния, но шумът не убягна от ушите на капитана, който се замисли, разбра за какво става дума и се усмихна. Впрочем не беше ли доловил тракане на верига, което потвърди съмненията му?

Той влезе.

Тази стая бе пощадена от пожара, но не и от отпечатъка на времето. Прашна и порутена, тя се осветяваше от десетина свещи, разположени на различни места. Голямо легло, от което бяха останали само рамката и оплетените колони, заемаше почти цялото пространство. Малка врата в дъното беше срязана полегато, за да се вмести под започващия оттук наклон на покрива. Парцаливи пердета висяха пред прозорец със счупена рамка. Заковани отвътре дъски осигуряваха защита от бурята. Впрочем една от дъските липсваше. Тя наскоро беше откъртена и Ла Фарг разбра защо, като видя, че някакво драконче се промъква да влезе.

След като изтръска мокрите си криле, малкото влечуго скочи върху протегнатата ръка на прекрасна млада жена, която се

обърна към стария благородник и го посрещна приветливо.

— Бъдете добре дошъл, господин Дьо ла Фарг.

Тя носеше колкото достолепно, толкова и елегантно сив ловен костюм, чието сако красиво пристягаше талията ѝ, а тежката пола беше повдигната отдясно, за да може да се качи на седлото като мъж. Панталони до коленете, кокетно нахлупена над очите шапка и ръкавици от кожа на хищник, в тон с ботушите ѝ, допълваха нейния впечатляващ външен вид.

— Госпожо.

— Не можете да си представите, господине, какво удоволствие изпитвам, че се срещаме.

— Наистина ли?

— Разбира се! Съмнявате ли се?

— Да. Малко.

— Защо?

— Защото може да съм получил заповед да ви арестувам и да ви отведа във Франция, където да бъдете съдена. И осъдена, без съмнение.

— Наистина ли е такава заповедта, господине?

Ла Фарг не отговори. Невъзмутим, той реши да изчака.

Наближаваше шейсетте, повече от достойна за уважение възраст във век, в който старостта започваше след четирийсетата година. Но независимо че изпитанията, битките и скърбите бяха посребрили косите му и прогонили от очите му воала на изгубените илюзии, времето не беше успяло да се пребори с решителността му, нито с аурата му. Висок и широкоплещест, горд и самоуверен, старият благородник впечатляваше както с фигурата си, така и със силата, която се излъчваше от него. Той го знаеше и по-често прибягваше към мълчанието, отколкото към думите, когато трябваше да се наложи.

Младата жена изглеждаше крехка и слабичка пред него. Тя за малко се втренчи в очите му, без да мигне, и след това, сякаш нищо не се е случило, посочи маса и две табуретки.

— Готова съм да се обзаложа, че не сте вечеряли. Сигурно умирате от глад. Седнете, моля. Вие сте мой гост.

Ла Фарг взе една табуретка и докато тя приготвяше трапезата, разгледа внимателно тази, която се представи за негова домакиня. Имаше красиви и деликатни черти, рижа коса и бледа кожа. Черните ѝ очи бяха пълни с живот, устните — фино очертани, а усмивката — очарователна. Но старият благородник отлично знаеше колко опасни могат да бъдат това миловидно лице и този невинен поглед. Други преди него бяха натрупали горчив опит. Дяволицата беше хитра и нямаше никакви скрупули. Смятаха я за доста продажна.

С кацнало на рамото ѝ драконче, тя остави тежка раkitова кошница на масата, махна покривката отгоре, подреди различни ястия, сложи пред всеки от двамата порцеланова чиния, гравирана чаша и нож със седефена дръжка.

— Ще сипете ли вино? — предложи му домакинята.

Ла Фарг взе бутилката, която се подаваше от кошницата, махна възчната тапа и изля на пода горния слой олио, който трябваше да предпази виното от досега с въздуха.

— Как да се обръщам към вас? — запита той, докато пълнеше чашите.

Младата жена, която се забавляваше, хранейки дракончето си, застина в изненада и погледна към събеседника си.

— Простете, не ви разбрах?

— Кажете ми името си, госпожо.

Тя присви рамене и се усмихна, сякаш бе убедена, че той ѝ се подиграва.

— Хайде стига, господине. Знаете коя съм.

— Така е — призна Ла Фарг. — Но от всичките имена, които сте използвали в служба на Франция, Англия, Испания и папата, кое все пак предпочитате?

Тя се втрени в него и дълго не отговаряше.

Накрая рече:

— Алесандра. Алесандра ди Санти.

С движение на брадичката си тя посочи чашата, която старият благородник дори не беше докоснал с устни.

— Защо не пиете? Това е бургундско вино от Бон. Предполагам, че много го обичате.

— Така е.

— Тогава?

Ла Фарг въздъхна дълбоко, изпълнен с нетърпение.

— Госпожо, искате веднага да узнаете каква заповед нося. Ето я. Трябва да ви изслушам, а след това да докладвам на Негово Преосвещенство всичко, което съм чул. Така че говорете, госпожо. За да се срещнем с вас тук и сега, хората ми и аз яздохме десет часа, без да слизаем от седлата. И скоро трябва да се връщаме обратно. Дори в Артоа испанският климат действа зле на здравето ми...

Като изрече тези думи, той вдигна чашата си и я пресуши на един дъх.

След това добави:

— Слушам ви, госпожо.

Алесандра се замисли за момент и се вгледа в стария благородник, който не се впечатляваше от очарованието ѝ. Тя знаеше, че я намира за прекрасна, но няма никакво намерение да ѝ се хареса. Ето нещо, което не беше обичайно и я заинтригува.

Навън бурята продължаваше да вилнее. Като че ли мълниците се чуваха все по-рядко.

— Разбирам, че имате много лошо мнение за мен, господин Ла Фарг — каза младата жена спокойно.

— Чувствата ми към вас са без значение, госпожо.

— Добре де, господин капитан... Какво си мислите за мен? Отговорете ми откровено.

Ла Фарг замълча за малко, тъй като осъзнаваше, че Алесандра се опитва да направлява разговора.

След това рече:

— Зная, че сте интелигентна и опитна, госпожо. Но също така зная, че сте подкупна. И лишена от скрупули.

— Значи не приемате, че съм способна да бъда вярна.

— При условие че използваме множествено число. Тъй като върностите ви, госпожо, са били безбройни. Вероятно все още са такива, ала нито една от тях никога не може да ви принуди да тръгнете срещу собствения си интерес.

— Следователно смятате, че не съм достойна за доверие.

— Да, госпожо.

— А ако ви кажа, че имам сведения за подготвян заговор?

Ла Фарг се намръщи.

— Ще ви попитам кого заплашва този заговор, госпожо.

Рижата красавица се усмихна.

След като допря чашата до прелестните си устни, отпи глътка вино и възможно най-сериозно заяви:

— В течение съм на подготовката на заговор, господине. Заговор, който заплашва короната на Франция и чийто обхват надминава онова, което можем да си представим.

Старият капитан се втренчи в много спокойния поглед на Алесандра. Тя не мигна дори когато една мълния се стовари толкова наблизо, че странноприемницата се разтресе.

— Имате ли поне някакво доказателство за твърденията си? — попита той.

— Очевидно. Впрочем...

— Не ви разбрах?

— Впрочем боя се, че не мога да продължа, преди да разполагам с известни гаранции.

— Какво искате?

— Държа да получа защита от Негово Преосвещенство...

Ла Фарг невъзмутимо гледаше младата жена.

След това стана и се приготви да си тръгне, като промълви:

— Довиждане, госпожо.

Алесандра скочи на нозе.

— Почакайте, господине! Почакайте!

Дали в очите ѝ се долавяше страх?

— Моля ви, господине... Не си тръгвайте. Отделете ми само още малко време...

Ла Фарг въздъхна.

— Наистина ли е необходимо, госпожо, да ви казвам, че Кардиналът е изключителен скъперник по отношение на доверието и желанието си да защити някого, че ги предоставя само на този, който ги е заслужил, и че в никакъв случай вие не сте сред тях? В края на краищата, госпожо, размислете! Спомнете си коя сте! И се запитайте...

В този момент второ драконче, на вид досущ като първото, влезе през мястото, където една греда бе откъртена от прозореца. Много нервно, то изтръска криле и нададе смразяващи викове, за да привлече вниманието на господарката си.

— Дойде време да ви напусна, господин капитан. Конници пристигат по същия път, по който сте минали и вие. Не след дълго ще бъдат тук и не бих желала да ме намерят.

— Какви са тези конници?

— Скоро ще се запознаете с тях. Но знайте, че именно те са една от причините, поради които моля за защита от Кардинала.

— Откажете се от тази илюзия, госпожо. Никога Негово Преосвещенство...

— Предайте му това.

Тя извади от ръкава си дебело писмо, което връчи на Ла Фарг.

— Какво представлява? — запитва той и разгледа плика.

— Предайте писмото на Кардинала, господине. То съдържа... Съдържа първата част от доказателството, което поискахте от мен преди малко... Когато Кардиналът го отвори, той ще разбере, че не си измислям и че тронът на Франция е в опасност.

В този момент чуха гласа на Алмадес, който викаше:

— Капитане!

Ла Фарг отвори вратата и видя учителя по фехтовка, който се беше качил по стълбите и се намираше в другата част на коридора.

— Конници, капитане.

— Колко са?

— Най-малко петима според Сен Люк.

Дракончето нададе кратък и пронизителен писък зад гърба на Ла Фарг. Отвън вече се чуваше цвилене на жребци.

— Седем са — обяви Алесандра спокойно. — Седем.

— Не мърдайте оттук! — нареди ѝ старият благородник, без да се обръща към нея.

Той излезе от стаята, затвори вратата след себе си и влезе в съседната стая, където го намери Алмадес. През един прозорец, между две прогнили дъски, съзряха в двора да пристигат седем въоръжени конници.

— Къде е Сен Люк? — запита Ла Фарг.

— Долу. Той ги видя пръв.

— Бог да ни е на помощ!

Остави испанеца и се върна в стаята в края на коридора.

Тя беше празна.

— По дяволите!

Но малката вратичка в дъното зееше.

Зад нея стръмна стълба водеше към тавана. Ла Фарг се изкачи и като отвори един капак, се озова сред яростния и оглушителен вой на бурята. Както предполагаше, част от покрива липсваше и подпокривното пространство беше под открито небе, изложено на капризите на времето. Алесандра, вече на седлото, се опитваше да принуди една виверна да полети. С разперени криле, за да запази равновесие, голямото влечуго се бе изправило на двата си крака с остри нокти. Бурята го плашеше.

— Това е лудост! — възкликна капитанът.

Държейки здраво юздите, които минаваха през врата на виверната, младата жена отпрати изпълнена с увереност усмивка към стария капитан.

— По-добре вземете предпазни мерки за заговора и бъдете мой адвокат пред Негово Преосвещенство. Длъжен сте да ми повярвате, а Кардиналът също трябва да ви се довери... Бъдете убедителен! Става дума за бъдещето на Франция!

— Откажете се, госпожо! — настоя Ла Фарг, преди да се опълчи срещу порива на вятъра, който се опита да го събори.

Мълниите падаха съвсем близо. Недалеч едно дърво пламна.

— Осведомете Кардинала. Скоро ще се срещнем в Париж.

— Къде? Как?

Не се чуваха добре, макар че крещяха с все сила.

— Утре вечер. Не се притеснявайте за нищо. Зная как да ви намеря.

— Госпожо!

Алесандра поведе виверната си и вече се отдалечаваше сред бурята, последвана от грациозните силуети на дракончетата близнаци.

Ла Фарг изруга в безсилието си.

След това се сети за конниците, върна се в

странноприемницата, поведе след себе си Алмадес, преминаха през партера и излязоха на двора, който се беше превърнал в огромна кална локва, сред която те газеха безстрашно.

* * *

С гръб към вратата, Сен Люк стоеше срещу седемте конници, които, наредени в полукръг, бяха слезли от седлата и извадиха рапирите си. Бяха облечени като за война: широкополи шапки, дебели дублети от биволска кожа, панталони до коленете и ботуши за езда.

Но най-вече те не бяха хора.

Драки, разбра Ла Фарг, забелязвайки бузестите и люспести мутри под мокрите шапки в проблясъка на една светкавица. И най-лошото — те бяха черни драки.

Драките представляваха раса, която Прастарите дракони бяха създали някога, за да им служат и да се сражават. С течение на годините те се бяха освободили от властта на създателите си, но си оставаха брутални и жестоки същества, от които всички с право се бояха. Драките обичаха насилието. Те бяха по-силни и по-издръжливи от хората. А черните драки бяха още по-силни и по-издръжливи от обикновените драки.

— Тук сме, Сен Люк — рече Ла Фарг и се приближи към него.

Без да се обръща и без да изпуска драките от поглед, мелезът направи две крачки надясно. Неговият капитан зае мястото му, а Алмадес покриваше лявата страна. И тримата бяха с рапири в ръце, но изчакваха, преди да се хвърлят в атака.

Ла Фарг забеляза, че драките са потънали до глезените в обвивка от черна мъгла, която не се разпръскваше.

„Магия“, помисли си той.

— Жената! — изрева с прегракнал и писклив глас дракът, който стоеше срещу капитана. — Искаме жената!

Беше най-едър и най-мускулист от седмината; несъмнено именно той командваше. Физиономията му беше белязана. Светложълти линии следваха контурите на люспите, като образуваха по лицето му сложни и симетрични мотиви, които Ла Фарг познаваше.

— Невъзможно — рече той. — Тя не е тук.

— Къде е?

— Замина си. Отлетя.

— Какво?

Ла Фарг се занимаваше само със събеседника си, а Сен Люк и Алмадес наблюдаваха останалите шестима. Драките бяха

напрегнати, нервни. С огромно усилие сдържаха войнствения плам, който ги изгаряше. Да се откажат или дори да отложат сражение беше в разрез с инстинктите на расата им. Те почти трепереха, като гладни псета, на които не позволяват да се нахвърлят върху парче кърваво месо. Само страхопочитанието към водача им ги спираше. Чакаха заповед, жест или претекст, който да отприщи действията им.

— Отлетя върху виверна — обясни Ла Фарг. — Не яздите подходящите животни!

— Кой си ти?

— Преследвам същия дивеч като теб. Но пристигнах много късно.

— Лъжеш!

С крайчеца на окото си Сен Люк наблюдаваше един драк — по-млад и по-пламенен от останалите, — който едва сдържаше агресията си и потрепваше при всяка мълния. Мелезът отгатна, че желанието да убива и да machка го разяжда отвътре като отрова. Достатъчно беше едно необмислено движение, за да...

— Вярваш ли наистина? — не остана длъжен Ла Фарг на вожда на драките. — Нима си въобразяваш, че тази жена не ни е враг?

— На кого служиш?

— Не е твоя работа. Но все пак ще ти отговоря, ако ти ми кажеш кой е твоят господар...

С присвита глава, стиснати челюсти и дишайки ускорено, младият драк, когото Сен Люк следеше, вече не издържаше. Погледът му срещна очите на мелеза, който с фина усмивка леко приведе чело, за да го измери през червените стъкла на очилата си.

— Ние сме седмина, старче. Вие сте само трима. Можем да ви убием.

— Опитайте се, но ти ще паднеш пръв. И защо е всичко това? Заради една жена, която вече е далече, ако бурята не е сразила виверната ѝ...

Като хипнотизиран, младият драк вече не изпускаше Сен Люк от очи. Всичко в него вреше и кипеше. Конниците от двете му страни усетиха неговото вълнение. Те не разбраха каква е причината, но започнаха да се тревожат.

Тогава мелезът го предизвика: дискретно му намигна и му изпрати въздушна целувка.

Младият драк яростно изкрещя и изведнъж се хвърли в атака.

Сен Люк се отмести леко и му нанесе жесток удар в лицето. Това можеше да бъде сигналът, от който всички се бояха или пък го очакваха. Ла Фарг и Алмадес отстъпиха назад и приготвиха

рапирите си за бой. Драките бяха готови да нападнат, когато вождът им издаде заповед, която ги закова на място:

— Скерш!

Дълго време никой не помръдна. Телата бяха неподвижни, заели войнствени пози, а лицата изглеждаха безмилостни. Само погледите се местеха насам и натам в очакване на първата заплаха.

— Скерш! — повтори по-тихо вождът на драките.

Малко по малко мускулите се отпуснаха и всички започнаха да дишат дълбоко.

Остриетата не се върнаха в ножниците, но вече бяха насочени към калната земя. С разкъравена уста, дракът, когото Сен Люк рани, зае покорно мястото си сред своите другари.

Тогаво вождът се приближи бавно, но решително към Ла Фарг, който даде знак на Алмадес да не се меси. Черният драк почти опря гърди в благородника и се взря в лицето му.

Безкрайно дълго. Със смесица от лакомия и животинско любопитство.

Изпънат, невъзмутим, Ла Фарг го остави да прави каквото ще. Накрая дракът отстъпи и обеща:

— Пак ще се срещнем, старче.

* * *

Драките се подредиха в редица и скоро изчезнаха, галопирайки в мрака, сред проливния дъжд, като отнесоха черната мъгла със себе си.

— Ами сега? — попита Сен Люк след малко.

— Връщаме се в Париж — отговори капитанът на Остриетата на Кардинала. — Не зная какво точно става, но Негово Преосвещенство веднага трябва да бъде предизвестен. Може би животът на краля е в опасност.

Кардинал Ришельо сякаш имаше намерение да си тръгне заедно с останалите членове на Съвета, когато Луи XIII го повика:

— Господин Кардинал.

— Да, Ваше Величество.

— Останете за малко.

Като повдигна ръката си в червена ръкавица към гърдите, Ришельо мълчаливо даде знак, че се подчинява, и се отдалечи от вратата, през която се изнизваха министри и държавни секретари. Те вървяха един по един, без да се бавят и без да се обръщат, привели гърбове, като че ли нечие ледено дихание докосваше вратовете им.

Теченията бяха често явление в Лувъра, но през този топъл юни на 1633 година единствените опасности за здравето идваха от кралската студенина. Те не предизвикваха хрема, не увеличаваха ревматичните болки, не принуждаваха никого да пази леглото. Затова пък причиняваха страдания, които можеха да променят съдбите и да правят кариерите на пух и прах. Господата от Съвета добре знаеха това и ужасно се страхуваха от заразата. Тя се нахвърли върху им като бесен вятър, когато Негово Величество премина бързо покрай тях и след като седна, без да поздрави никого, сухо прочете дневния ред.

Кралят свикваше Съвета всяка сутрин след закуска и често го събираше отново през деня, ако държавните дела налагаха това. Той следваше бащиния си пример. За разлика от Анри IV обаче, който на драго сърце се задоволяваше с толкова волни събирания, че понякога те се превръщаха в разходки на чист въздух, Луи XIII — по-сдържан, по-предпазлив и по-често спазващ изискванията на етикета — налагаше обсъждания около масата и при затворени врати. В Лувъра Съветът се събираше или в залата на партера, традиционно предназначена за тази цел, или — както днес — в „кабинета с книгите“. Това място имаше не толкова тържествен вид, колкото залата на Съвета, но както Ришельо беше забелязал, кралят го предпочиташе, когато държеше на абсолютната конфиденциалност на дебатите или когато предвиждаше дискретна среща насаме с някого след заседанието. Достатъчно беше да остане няколко минути с този, с когото имаше намерение да разговаря, и можеше да му каже всичко, докато останалите членове на Съвета се разотиваха.

Кардиналът предчувстваше, че нещо се крои, когато още с пристигането му в Лувъра го насочиха към кабинета с книгите. Лекото закъснение на Негово Величество, както и явното му

недоволство потвърдиха подозренията му. Ришельо започна да си задава въпроси. Трябваше да прояви специално внимание към настроението на този, който му дари могъществото и славата, тъй като той можеше не по-малко бързо да го смаже. Без съмнение, Арман Жан дю Плеси, кардинал Дьо Ришельо, заслужаваше да носи огромните отговорности, с които го беше натоварил Луи XIII. Той прояви блестящи държавнически качества, откакто преди близо десет години беше включен в Съвета и избран за първи министър. Обаче достойнствата и оказаните услуги не можеха да имат стойност без проявата на кралското благоразположение и Кардиналът не биваше да си позволи да го изгуби. Имаше прекалено много неприятели — амбициозни люде, които завиждаха за влиянието му, или противници с враждебно отношение към политиката му; всички те — във Франция и по света — очакваха звездата му да залезе.

Кралят изпитваше към първия си министър уважение и добросъсърдечие, които не биха могли да изчезнат за една нощ. Толкова близо до господаря си, колкото Капитолийският хълм в Рим се намира до Тарпейската скала, Ришельо не се чувстваше заплашен от капризите на Негово Величество. Но Луи XIII беше горделив, мрачен и потаен монарх, който не умееше да проявява чувствата си и понякога трудно разбираше другите. Самият Ришельо трябваше да се отнася крайно внимателно към авторитарния си владетел, чиито реакции нерядко го изненадваха. Необщителният крал дълго обмисляше решенията си, обявяваше ги рязко и не ги обясняваше или правеше това зле. Беше отмъстителен, злопамятен, подозрителен, никога не прощаваше и прикриваше омразата си, която зрееше дълбоко вътре в него. След това идваше ред на нетактичността, неделикатността, неблагодарността и грубостта. Луи XIII се отдаваше на силен гняв, който се изразяваше в горчиви упреци и жестоки обиди, дори в наказания и брутално изпращане в немилост.

Именно този гняв усетиха господата от Съвета и всички те, знатни благородници и висши офицери на Короната, се бояха, че може да се стовари върху им, до момента, в който — за огромно тяхно облекчение — Негово Величество ги освободи.

В крайна сметка, като се изключи отвратителното настроение на краля, съвещанието премина почти както обикновено. Без да сваля шапката си, Луи XIII седна сам на единия край на дългата правоъгълна маса, около която се събраха всички останали, за да докладват какво са свършили и да четат дипломатическите писма. След това настъпи моментът за обсъжданията, когато всеки трябваше да защити и да мотивира мнението си. Тези

обсъждания често се превръщаха в свободни дискусии, понякога дори оживени заради различните гледни точки. Кралят държеше всеки член на Съвета да излага откровенно мислите си. Тази сутрин обаче никой не посмя да се обади. Стана така, че Луи XIII още повече се ядоса и с рязък тон разпита един от държавните секретари, за да разбере становището му по определена тема. Изненадан, политикът се обърка сред бумагите си, измрънка неясен отговор, посрещнат от краля с полярна студенина: той леко заекваше и преодоляваше този си недостатък с върховно усилие на волята. В този момент всички си помислиха, че кралският гняв несправедливо ще се стовари върху нещастния държавен секретар, но нищо подобно не се случи. След кратко мълчание се почувства известно облекчение и час по-късно Негово Величество разпусна заседанието.

Обаче нареди на Кардинала да остане.

Независимо че Негово Преосвещенство слушаше разсеяно дебатите, той много внимаваше кое дело, когато бъде представено, ще предизвика реакция — дори лека, дори прикрита — от страна на краля.

Напразно.

Причини за безпокойство обаче не липсваха. Подготвяше се война срещу Лотарингия; амбициите за хегемония на Испания и на нейния Драконов двор, маневрите на Англия, военните успехи на Швеция се струпаха върху Свещената Римска империя и заплашваха да срутят крехкото равновесие на силите в Европа. В границите на страната народът недоволстваше, смазан под тежестта на данъците, „Братството на светото причастие“³ не прибираще оръжията си, много протестантски градове искаха да получат същите привилегии като извоюваните от Ла Рошел след обсадата, на която успешно се противопостави през 1628 г., и заговор след заговор се крояха дори в коридорите на Лувъра. Най-после, в самия Париж горяха църкви и избухваха бунтове срещу хугенотите и евреите, които бяха заклеямени от разпространяваните слухове сред населението.

Но нито едно от вътрешните или външните дела, обсъдени от Съвета, не беше причината за гнева, който Луи XIII едва сдържаше. Тъй като беше много религиозен, може би се тревожеше от докладите за смущаващото нарастване на вечерските действия в столицата? Нима кралят знаеше нещо, което първият му министър не подозираше? Тази перспектива беше достатъчна, за да обезпокои Кардинала, който искаше да научава всичко, за да предвижда всичко и при нужда да попречи на всичко.

Последен от господата в Съвета се оттегли маркиз Дьо

Шатоньоф, пазителят на печата. Отнасяйки със себе си изкусно изработеното ковчеже, съдържащо печатите на кралството, с което той никога не се разделяше, благородникът поздрави Ришельо с почтителен поклон.

След това един страж затвори вратата.

* * *

Беше малко след десет часа, когато Анес дьо Водрьой се върна от разходката на кон, която правеше всяка сутрин в околностите на Париж. Изкачвайки се в бърз тръс по улица „Шас Миди“, тя леко забави ход, за да пресече кръстовището „Червеният кръст“, изключително оживено по това време на деня. Младата баронеса разчиташе, че хората ще се отдръпват, и те наистина ѝ правеха път, като мърмореха или дори често ругаеха. Стигна до улица „Сен Доминик“ след като мина по „Светите Отци“ и — в сърцето на предградието Сен Жермен, недалеч от знаменитото абатство, на което дължеше името си — се шмугна в твърде тясната уличка „Сен Гийом“. Тя продължи със същото темпо, като рискуваше да блъсне последователно един минувач, амбулантен търговец, продавач на сергия, махленска клюкарка, която се пазареше за цената на дръгливо пиле, и клетник, протегнал паничката си да проси.

Видяха я как спря пред двореца на Ястреба. Нейната строга и дива красота правеше впечатление: стройна фигура, горда походка, бледа кожа, зелени очи, тъмни и пълни устни, дълга черна грива, а плитката успяваше да укроти непокорните ѝ букли. Но хората се учудваха най-вече когато съзираха набедреника ѝ, черните панталони до коленете и корсета от черна кожа, облечен върху бяла риза. Най-малкото е да се каже, че дрехите ѝ изглеждаха дръзки. Тя не се задоволяваше само да се появява така на публични места, а носеше рапира и яздеше като мъж. Действително даваше поводи за скандал...

Безразлична към въздействието, което предизвикваше, Анес скочи от жребеца право в гнусната кал, покриваща парижките улици. Тя би желала да пощади ботушите си, но в такъв случай трябваше да звънне и да чака някой да ѝ отвори едно от крилата на голямата порта. Предпочете да премине пеша през вратата, която никога не заключваха нощем, и теглейки коня си за юздите, влезе в павиран двор, където железните подкови на животното ехтяха по земята като мускетни изстрели.

Андре се появи от конюшната, побърза да посрещне баронеса Дьо Водрьой и почтително грабна поводите от ръцете ѝ.

— Трябваше да ударите камбанката, госпожо — рече слугата.
— Аз веднага щях да ви отворя.

В гласа му имаше упрек и съжаление.

Много мургав и с преждевременно оплешивяла глава, с гъсти мустаци над горната устна, той гледаше загрижено, като човек, който обича да му позволяват да прави нещата, както се полага, и предпочита да мълчи, но това не му пречи да мисли.

— Така е добре, Андре... Благодаря.

Докато слугата отвеждаше в конюшната изморения и изцапан кон, Анес свали ръкавиците си и се огледа наоколо с примирение.

Тя въздъхна.

Дворецът на Ястреба несъмнено беше ужасяващо място. Колкото строг, толкова и лишен от удобства, той представляваше огромна постройка с тесни прозорци и дебели стени, която някакъв благородник хугенот построил след Вартоломеевата нощ. Сега се бе превърнал в главната квартира на Остриетата на Кардинала — елитен таен отряд, командван от капитан Ла Фарг и на пряко подчинение на кардинал Ришельо. Анес дьо Водрьой не обичаше този дворец, където нощите ѝ изглеждаха по-дълги и по-мрачни от където и да било другаде. Но тя нямаше право на избор. Независимо че притежаваше дом в Париж, живееше тук, винаги на разположение на Негово Преосвещенство. Нарездане за спешна мисия можеше да пристигне по всяко време от Кардиналския дворец.

Балардийо излезе на каменното стълбище на централната сграда и прекъсна размишленията на Анес. Годиците, виното и злоупотребата със свежа плът бяха сложили тежкия си отпечатък върху стария, посивял воин с масивна фигура. Нездравословното зачервяване на бузите му издаваше начало на розацея. Но в погледа му гореше живот и все още беше способен да убие магаре с юмрук.

— Къде беше, за бога? — възкликна той.

Тъй като много се беше старал да я отгледа, дундуркаше я на коленете си като малка, а по-късно ѝ подари първата рапира, тя на драго сърце прощаваше на Балардийо, който често забравяше, че е баронеса и вече не е на пет години. Знаеше, че я обича, и се смущаваше винаги когато трябваше да му разкрие чувствата си. Знаеше също, че не му се нрави тя да отсъства прекалено дълго и че умира от притеснение, докато се върне. Причината беше, че като дете изчезнала за няколко дни при неясни обстоятелства — нещо, което тя не помнеше, но то беляза Балардийо завинаги.

— Яздих до Сен Жермен — обясни тя небрежно и изпреварвайки стария войник, влезе във вестибюла. — Има ли вести от Ла Фарг?

— Не — отвърна Балардийо от стълбището. — Но ако се интересувате, госпожо, знайте, че Марсиак се върна.

Тя спря, обърна се и грейна в лъчезарна усмивка.

Марсиак замина сам да изпълнява мисия в Ла Рошел преди три седмици и оттогава не се беше обаждал. От доста дни мълчанието на гасконецата започна да става притеснително.

— Наистина ли?

— Ей богу, да!

* * *

Наведен над леген с хладка вода, Марсиак с две ръце плискаше лицето и врата си, когато чу зад гърба си:

— Здравей, Никола.

Той се сепна, усмихна се, грабна наслуки някаква кърпа и се обърна към Анес, докато бършеше страните си. Тя стоеше на прага на стаята му, със скръстени ръце, допряла рамо до стената, с грейнал поглед и с лека усмивка на устните.

— Бъди добре дошъл у дома — добави девойката.

— Благодаря — отвърна Марсиак.

Той още беше с ботушите и с панталона за езда, но бе останал по риза и с навити ръкави, за да се измие. Дублетът му — елегантен кървавочервен втален дублет от същия везан плат като панталоните — лежеше на леглото, до стара кожена торба за път. Шапката му висеше на стената, както и рапирата в ножницата и портупейт.

— Как си? — запита Анес.

— Пребит от умора.

И за да потвърди думите си, той се тръсна на един фотьойл, с кърпата около врата и с все още мокри къдрици, прилепнали към челото му. Наистина изглеждаше изтощен.

Но въпреки това изпълнен с доволство.

— Толкова бързах да пристигна — обясни той, — че тази нощ спях само три часа. И това слънце! И този прах!... Господи, умирам от жажда!

Нежната и срамежлива Наис избра точно този момент, за да пристигне от кухнята с табла, върху която имаше каничка ледено вино и две чаши. Анес се отмести, за да ѝ направи път да влезе, а щом я видя, Марсиак весело скочи на нозе.

— Чудо! Наис, обожавам ви! Искате ли да се омъжите за мен? Знаете ли, че много си мислех за вас, докато бях в изгнание?

Девойката остави таблата и с наведена глава запита:

— Желаете ли да оправя леглото ви, господине?

— Колко сте жестока! Предлагате ми това, а на мен така ми се ще да се разхвърляме двамата върху него...

Наис почервения, въздъхна, направи реверанс и бързо се оттегли.

— Пей си, колкото можеш, красив кос! — подигра му се Анес. — Няма да откъснеш този плод...

Марсиак беше рус, хубав и чаровен. Косите му винаги се нуждаеха от гребен, бузите му — от бръснач, дрехите му — от ютия, а ботушите му — от четка, но той притежаваше естествена елегантност, която много пасваше на небрежността му. Беше повече или по-малко гасконец, повече или по-малко благородник и повече или по-малко лекар. Но най-вече беше всяващ страх фехтовчик, дързък играч на хазарт и непоправим съблазнител, който вече не броеше дуелите си, подобно на дълговете и любовните си завоевания.

Като присви рамене, той напълни чашите и подаде едната на Анес.

— Да се чукнем — предложи той.

И го сториха.

След това Анес седна на рамката на прозореца, а Марсиак се върна на фотьойла си. Би предложил на всяка друга жена да седне на мястото му, но баронеса Дьо Водрьой не очакваше подобни любезности от страна на бойните си другари.

— А сега, осведоми ме за всичко, което се е случило тук — рече гасконецът. — За начало, кой отведе коня ми, когато пристигнах? Отсъствам за малко — и ето че се появяват всевъзможни нови неща.

— Това е нашият слуга Андре. Бивш войник от Пикардийския полк, доколкото зная.

— Надявам се, че внимателно сте го проверили...

— Да — прекъсна го Анес. — Човекът е сигурен. Той беше коняр в Кардиналския дворец, преди да ни бъде... препоръчан.

— Добре... А останалите?

— Кои други?

— Ла Фарг, Сен Люк, Лепра... Спомняш ли си? Преди да заминем бяхме сплотена дружина. По дяволите! Нима съм отсъствал толкова дълго?

Тъй като шегата беше добронамерена и справедлива, младата жена я прие благосклонно.

— Лепра е в Париж — обясни тя, — прекарва по-голямата част от времето си при господин Дьо Тревил. Сен Люк и Алмадес изпълняват мисия заедно с Ла Фарг. Ако всичко се развива добре, ще се върнат днес.

Марсиак се задоволи с въпросително повдигане на вежди.

Анес стана, за да затвори вратата на стаята, известно време се вслушваше дали отвън се долавя някакъв шум, след това изрече поверително:

— В последно време някакво лице дискретно се е явило пред Кардинала. Въпросното лице претендираше, че разполага с много важни сведения, и предложило среща, за да бъдат обсъдени условията, при които тези сведения биха могли да бъдат...

— Продадени ли?

— Изтъргувани.

— И именно Ла Фарг е бил натоварен от Кардинала да се срещне с лицето, нали?

— При това спешно.

— Бога ми, това лице трябва да е доста интересно. За кого говорим, всъщност?

— За Италианката.

— О, сега разбирам...

Италианката беше авантюристка, позната във всички европейски дворове. Хитра интригантка, шпионка наемничка и умела съблазнителка, тя живееше от тайните, които узнаваше за своя облага или в полза на някой друг. След интелигентността и красотата, онова, което най-добре я характеризираше, беше пълното ѝ презрение към всякакви скрупули. Беше меркантилна и нейните безценни услуги се заплащаха много скъпо. Тъй като винаги успяваше да запази най-важните козове и отлично жонглираше с тях, тя водеше изпълнено с премеждия и много опасно съществуване. Всички, които я познаваха, ѝ предричаха близка и жестока кончина, но същите тези хора не се колебаеха, когато трябваше да я призват на помощ. Носеха се слухове, че била вярна на папата. Други твърдяха, че служела на тайно драконово общество. Но и едните, и другите забравяха вкуса ѝ към добра печалба и независимост.

— Обаче — поде Марсиак след кратък размисъл — Кардиналът няма ли причини да изпитва омраза към нея? Спомни си за Ратисбон...

Анес присви рамене. С ръка на дръжката на вратата, тя рече:

— Какво да ти кажа? Има сфери, където омразата може да попречи повече на онзи, който я таи, отколкото на този, срещу когото тя е насочена... Добре. Оставям те.

Гасконецът стана възпитано от фотьойла и младата баронеса се готвеше да излезе, когато внезапно, без да го предупреди, се върна и го прегърна.

Марсиак не знаеше как да се държи и не я възпря.

— Безпокоим се — пошепна тя на ухото му. — Другите няма да ти го кажат, но ти ни изплаши. Знай, че ако си позволиш още

веднъж да ни напуснеш, без да изпратиш вест за себе си, ще ти избода очите. Разбра ли?

— Разбрах, Анес. Благодаря.

Тя го пусна и вече от стълбите заяви:

— Почини си, но не се бави много. Сигурна съм, че Балардийо е предвидил щедра трапеза в твоя чест!

С усмивка на устните гасконецът затвори вратата.

Той остана за момент замислен, след това така се прозина, че разчекна челюстта си, и жадно погледна към леглото.

* * *

Фин и гъвкав раздвоен език събуди Арно дьо Ленкур, като погъделичка ухото му. Младежът промърмори нещо, вяло се опита да прогони люспестата муцуна и се обърна в леглото. Но дракончето беше упорито.

То смени ухото.

— *Хайде, хлапе... Достатъчно добре го познаваш, за да не се съмняваш, че няма да те остави на мира...*

Ленкур се предаде, въздъхна дълбоко и отвори очи.

— Добре, Маршал... Добре...

Дръпна завивката, изправи се на лакти и възнагради старото драконче с не особено любезен поглед. Седнало, с присвити криле и с прибрана опашка към лапичките, малкото влечуго чакаше нещо.

— *Гладно е.*

— *Естествено, че е гладно* — отговори Ленкур на невидимия си събеседник.

Без да престава да го съзерцава, дракончето наведе глава надясно.

— *То винаги е било гладно. Да се чуди човек как може да лапа толкова много и да си остава слабо...*

След това Ленкур повиши глас и се обърна към Маршал:

— Знаеш ли, че си направо тъжна картинка?

Дракончето изви глава наляво.

— По дяволите... — изсумтя Ленкур.

Погледна към голямата клетка с дебела колкото пръст решетка, която се намираше в един от ъглите на стаята. Тя беше отворена като всяка друга сутрин, макар че вечер той внимателно я затваряше.

Отново въздъхна.

— В клетката! — разпореди се младежът и плесна с ръце. — Хайде! Знаеш правилата! Бързо! В клетката!

— *Не бъди толкова строг... Когато беше мое, никога не го затварях.*

Бавно, очевидно неохотно, Маршал се обърна, клатушкайки се. След това, като подскочи и размаха криле, се върна в затвора си и по принуда затвори вратата с лапата си с остри нокти. От удара малкото мандало само се спусна. Това обаче не обезпокои особено старото драконче.

Ленкур неволно се усмихна.

Този слаб и кестеняв младеж с кристалносини очи беше интелигентен, културен, спокоен и сдържан. Някои го намираха за отчужден, което до известна степен беше вярно. Други смятаха, че въздържаността му е проява на арогантност. Лъжеха се. Истината беше, че Ленкур не мразеше никого, но не ценеше особено съвременниците си, искаше от тях само да го оставят на мира и не смяташе за необходимо да им се харесва. Той ненавиждаше кухите приказки, лицемерните нрави и насилените усмивки. Не обичаше да го заговарят. Предпочиташе мълчанието пред бърбенето и самотата пред отегчителната компания. Когато се сблъскваше с досадник, се усмихваше, съгласяваше се с мнението му, не изричаше нито дума и бързо се оттегляше, като поднасяше извиненията си. За него възпитанието се състоеше в това да казваш „добър ден“, „благодаря“, „довиждане“ и да се вълнуваш за здравето само на онези, които наистина обичаш.

Щом стана и obu панталоните си, Ленкур затвори прозореца. Беше го оставил отворен, за да се възползва от нощния хлад, но сега през него влизаше горещина, заедно със смрадта и глъчката на Париж.

— *Спа ли добре, хлапе?*

— *Да.*

— *Лош навик ти стана, откакто бездействаш, по цяла нощ да четеш.*

— *Като четеш, поне правиш нещо.*

— *Нямаш подходяща работа.*

— *Нямам си командир.*

— *Скоро парите ще започнат да не ти достигат.*

Ленкур присви рамене.

Той живееше на втория етаж в къща на улица „Железарска“, недалеч от гробището „Сент Иносан“ между кварталите Сент Опортюн и Халите. Широка едва четири метра, тази уличка беше много оживена, тъй като представляваше продължение на улица „Сент Оноре“ и се пресичаше перпендикулярно със „Сен Дьони“, което означаваше, че свързва две от най-натоварените парижки артерии. Потокът от минувачи, търговци, конници, носачи на паланкини, каруци и карети не секваше от сутрин до вечер.

— *Видя ли го?*

Ленкур погледна към улицата.

В тясното пространство между две къщи един благородник, облечен в бежов дублет, чакаше, държейки в едната си ръка ръкавици, а другата бе поставил на дръжката на рапирата си. Стърчеше, нямаше намерение да се крие. Ленкур имаше чувството, че иска да бъде забелязан, и си спомни, че го е срещал тук и там през последните дни.

— *Разбира се* — отвърна той на невидимото присъствие.

— *Питам се кой е. И какво иска.*

— *Не ми пука.*

Месец по-рано би се разтревожил.

Месец по-рано веднага би взел мерки и би проследил благородника с бежовия дублет, би го идентифицирал и навярно би го неутрализирал. Но той вече не беше част от гвардейците на Кардинала и след приключването на мисията, която му струваше червената мантия и чина му енсин, обърна страницата и тайните, интригите, лъжите и предателствата престанаха да го вълнуват, тъй като сега не служеше на Негово Преосвещенство.

След като се изми с останалата в легена вода, Ленкур се облече и потърси в килера нещо, за да засити глада на Маршал. После реши да излезе, за да хапне на свой ред някоя вкусотия. Подир това щеше да посети своя книжар Берто и да му върне две книги, за които да получи цената на една.

Сложи си портупей и запаса рапирата, когато видя, че до вратата стоеше старото драконче, което отново се беше измъкнало от клетката и държеше в устата си верижката. Младецът се зарече да купи катинар, когато отива към книжарницата, но бидейки добър играч, пое подадената му верижка.

— Добре — рече той. — Ще те взема с мен.

Навън благородника с бежовия дублет вече го нямаше.

* * *

Граф Дьо Тревил, капитан на кралските мускетари, стоеше на прозореца на кабинета си и гледаше към двора на своя дворец, на улица „Старият гълъбарник“, в предградието Сен Жермен. Дворът представляваше живописен спектакъл, който му харесваше и събуждаше у него носталгията по времето, когато беше само боен съратник на Анри IV. Видя няколко десетки мускетари, които се разхождаха по паветата, покрити със слама. Не всички носеха мантиите си — сини, с бял кръст, украсен с лилии, — тъй като не

бяха дежурни. Но всички бяха препасали рапирите си и само чакаха сгоден случай, за да ги извадят. Шляеха се, бърбеха, смееха се, играеха на зарове или на карти, упражняваха фехтовалното си майсторство, заедно четяха вестници, коментираха последните новини, като същевременно бдяха и наблюдаваха кой идва към голямото стълбище.

— Д'Артанян! — изведнъж извика Тревил силно.

Почти незабавно зад гърба му се отвори врата.

— Господине?

— Кажете ми, Д'Артанян, не е ли това кавалерът Д'Оргъой — там, близо до конюшната? — запита Тревил, без да се обръща.

Мускетарят се доближи и погледна през рамото на капитана си.

— Той е, господине.

— Помолете го да се качи, ако обичате.

— Господине, пред вратата на кабинета ви вече се е събрала тълпа...

Действително, от изгрев-слънце дните на Тревил бяха изпълнени с непрекъснати посещения в двореца му, когато поръченията на краля не го изпращаха в друга посока.

— Зная, Д'Артанян, зная... Кажете на моя секретар да внесе спокойствие в чакалнята!

— На вашите заповеди, господине.

— Благодаря, лейтенант.

Останал отново сам, капитанът на мускетарите въздъхна и след като неохотно се отдръпна от прозореца, седна зад бюрото. Разхвърляните по него листове и тетрадки привлякоха изпълнения му с досада поглед. Ненужна бумащина. Тревил взе едно ковчеже, отвори го с малко ключе, извади разпечатано писмо и го постави пред себе си.

След това зачака.

— Влезте! — нареди той, когато на вратата се чу почукване.

Появи се благородник, облечен с тъмночервен дублет с черни копчета и с цепки на ръкавите. Беше висок, стоеше гордо изправен, движеше се с решителна походка. Лесно можеше да се отгатне, че е — или е бил — офицер. Изглеждаше на трийсет и пет — четирийсет години, с интересни черти и с ясен поглед на човек, който знае какво не бива да прави и какво не би сторил никога. Беше въоръжен с прочутата рапира от драконова кост. Носеше я отдясно, тъй като беше левак.

Антоан Лепра, кавалерът Д'Оргъой и бивш кралски мускетар, свали шапката си, за да поздрави.

Тревил го посрещна усмихнат.

— Добър ден, Лепра. Как сте?

— Много добре, господине. Благодаря.

— А бедрото ви?

— Заздравя напълно, господине.

Твърдението беше малко пресилено. Но това беше навик на кралските мускетари: те омаловажаваха страданията от раните си и твърдяха, че бързо са се възстановили, за да бъдат винаги готови да изпълнят следващата мисия.

— Болката ви изглеждаше изключително силна...

— Не беше, преди да ми хрумне да скоча от един прозорец — отговори усмихнато Лепра.

— Странна идея...

— Нали?

Двамата мъже, чиято разлика във възрастта беше петнайсетина години, размениха съучастнически и весели погледи.

След това обаче Тревил помръкна.

— Вчера получих вести от баща ви — каза той и посочи писмото, което беше оставил пред себе си, преди да влезе Лепра. — Той се тревожи за вас. Би искал да знае защо сте напуснали мускетарския полк.

— Графът се бои да не опетня името му. Например да не ме застигне недостойна гибел, докато изпълнявам тайна мисия... Той би се гордял с мен, ако умра на бойното поле, носейки мантията на вашите мускетари, господине. Но няма да му е приятно да се подчинявам на заповедите на капитан Ла Фарг... Графът — продължи Лепра след кратка пауза — се вълнува само от това да запази славното си име.

— Може би желае да чуе вестта за славното ви...

Бившият мускетар се усмихна тъжно.

— Ако графът научи, че трупът ми е намерен в някой канал, господине, моят труп ще го натъжи по-малко, отколкото мисълта за канала.

Тревил изпита жал, стана и отиде до прозореца.

Остана там известно време, с ръце зад гърба си, мълчалив и замислен.

— Кавалер Д'Оргъой, вие винаги ще бъдете добре дошъл да се завърнете в отряда на мускетарите. Впрочем сега сте просто в отпуск. Неограничен по време отпуск наистина, но отпуск. Само пожелайте — и ви приемам обратно.

— Благодаря, господине.

Тревил обърна гръб на прозореца и срещна погледа на Лепра.

— Знаете какво уважение изпитвам към капитан Ла Фарг. Затова не бих желал да избирате на кого от нас да бъдете верен. Но няма да бъдете по-малко полезен на краля, ако облечете

мускетарската мантия. Пазете вашата, кавалере. И размислете. Никога не е късно.

* * *

Кардинал Ришельо изглеждаше изключително загрижен след срещата си с Луи XIII. Но той остана външно невъзмутим и реши да се появи в Голямата зала на Лувъра, където се събираха министри и царедворци, паразити и офицери, красавици и знатни благородници. Влезе усмихнат, наглед безгрижен, включи се в разговорите, спокойно понесе набезите на натрапниците, молбите на просителите и пируетите на ласкателите. За да поддържа заблудата, че е спокоен, дори реши да посети кралицата в покоите ѝ. Но дали идеята беше добра?

Трябваше да приспи подозрителността на онези, които вече проявяваха безпокойство или скоро щяха да изпитат ужас от причините, поради които кралят — във възможно най-отвратително настроение — задържа първия си министър след приключването на заседанието. Решенията, които Луи XIII беше взел, и неоспоримите заповеди, които издаде, докато траеше срещата им насаме, можеха да хвърлят кралството в огън и в кръв. Когато настъпеше уреченият ден, трябваше да бъде нанесен удар — бързо, силно и справедливо. Без нито капка жал. Този ден беше съвсем близо. Но дотогава единственият начин да бъде избегнато фаталното възпламеняване се състоеше в това да се запази тайната. А една тайна винаги остава добре скрита, когато никой не подозира колко важна е тя.

Ришельо знаеше, че го наблюдават.

Държавническият му ранг беше причината всяка от неговите срещи — пожелана или наложена му — да бъде забелязвана, предавана от ухо на ухо и коментирана. В това нямаше нищо необичайно. Той беше публична личност. Но сред тези, които се интересуваха от действията му, се срещаха и такива, които крояха ужасяващи планове. Кардиналът имаше много врагове. На първо място — враговете на краля, които невинаги бяха чужденци. След това идваше ред на противниците на политиката му, сред които „Партията на братята католици“. Накрая се нареждаха онези, които ненавиждаха самата му личност, мразеха го и завиждаха за влиянието му над Луи XIII — впрочем преувеличено влияние, но легендата пораждаше възможност върху министъра да бъдат стоварвани грешките и жестокостите на краля.

Две жени заемаха особено място сред най-яроствните лични противници на Ришельо. Първата от тях беше кралицата майка

Мария Медичи, вдовицата на Анри IV: унижена, тя не можеше да прости на сина си, че предпочита Кардиналът да ръководи делата му, затова кроеше интриги от Брюксел, където беше заточена, и палеше фитилите на всички бунтове. Втората беше много красивата, изключително интелигентна, страшно светска и дяволски опасна херцогиня Дьо Шеврьоз, която от петнайсет години участваше във всички заговори, но пазеше титлата, богатството и приятелството си с кралица Анна Австрийска, съпругата на Луи XIII.

Двете жени никога не сваляха оръжията си, макар често да им приписваха всякакви кроежи — измислени или ръководени от други врагове на Кардинала. Врагове католици и протестанти, французи и чужденци, хора и дракони, които имаха очи и уши в Лувъра и които в никакъв случай не биваше да заподозрат какво се подготвя.

„Не трябва да предоставяме на тези дами и господа поводи за безпокойство“, помисли си Кардиналът.

Накрая реши да отиде и да поднесе почитанията си на кралицата.

* * *

Марсиак се събуди съвсем облечен в леглото си. Едва беше намерил сили да свали ботушите си, преди да се просне по гръб и да заспи веднага. Повдигна се на лакти, разгледа стаята разсеяно и се прозина. После седна в края на леглото, протегна се, отново се прозина, почеса се по врата, прокара ръка по корема си и разбра, че е гладен.

И жаден. Беше много жаден.

Дълго ли спа?

Недостатъчно, за да прогони последиците от прекалено дългото и прекалено бързо препускане от Ла Рошел дотук. С карета пътят се изминаваше за най-малко осем дни. На кон гасконецът успя да се върне за пет, което, разбира се, не можеше да остане безнаказано...

Марсиак направи болезнена гримаса, стана и с тежка стъпка отиде до прозореца. Той беше отворен, но пердето беше спуснато. Дръпна го и присви очи, заслепен от слънцето, което бе преминало зенита си.

Следователно вече беше следобед.

Гасконецът се замисли и обърна внимание на пейзажа. Стаята му се намираше на втория етаж в двореца на Ястреба. Ориентирана на изток, тя гледаше към покрива на болница

„Шарите“, а зад него — и към прекрасното абатство „Сен Жермен де Пре“. Просторно и потънало в зеленина, изпъстрено с елегантни сгради, предградието Сен Жермен беше действително много приятен квартал.

Някъде камбана удари силно. Тя прогони мечтанията на Марсиак и го подсети, че времето тече.

Беше четиринайсет часа.

Гасконецът се отдалечи от прозореца, изми се, намокри и разтърси русите си къдрици над легена, накрая ободрено намигна на отражението си в малкото огледало на стената. След като обу ботушите си, грабна шапката и портупея си, за да не се качва отново, ако изникне нещо спешно, и слезе долу с измъкната от панталоните риза и с все още мокри коси.

* * *

Едно от малкото предимства на двореца на Ястреба беше, че вътре оставаше хладно през лятото. Иначе сградата беше изключително строга и мрачна. Затова при стълбите Марсиак едва не събори господин Гибо. Дребен, слабичък и мръсен, старият портиер куцаше с дървения си крак. Господин Гибо беше на служба при Остриетата още преди тяхното разпускане и чак до завръщането им зорко бдеше над двореца на Ястреба, който обожаваше до полуда.

Когато Марсиак едва не се сблъска с него в антрето, старецът беше много зает да показва пътя на двама помощник-готвачи, които — с обувки, бели чорапи, къси панталони, с ризи и престилки — се появиха на двора, носейки върху внушителен поднос кръгообразен пастет в крустада⁴, който ухаеше прекрасно и от него се издигаше пара.

— Добър ден, господин Марсиак... Позволете, ако обичате... Извинете, извинете... Вие двамата, внимавайте, има стъпало! И после врата!... Там... Леко, леко... Оттук...

С пълна със слюнка уста, гасконецът проследи придвижването им до градината.

Мястото трудно можеше да се нарече градина, тъй като представляваше кътче от природата, оставено в диво състояние, понеже нямаше кой да се грижи за него. Тревата беше висока и край стените растяха гъсталаци. Кичест кестен предлагаше възшебната си сянка. В дъното малка вратичка водеше към тясна уличка. А в средата, под дървото, беше разположена дървена маса, която никога не внасяха вътре, затова тя беше побеляла и гъста поветица лазеше нагоре по усуканите ѝ крака.

Седнали на разнебитени столове около единия край на масата, Лепра, Анес и Балардийо се шегуваха и се заливаха от смях над чаши с вино, като от време на време се надигаха, за да си сипят отново от някоя от бутилките, оставени да изстиват във ведро със студена вода, или за да си сложат от някое ястие. Залисани в разговора си, те не обръщаха особено внимание на срамежливата Наис. Тя застилаше покривка, върху която редеше колбаси, печена гъска, сирена, баница и огромен самун хляб. Но младата прислужничка си даваше вид, че все е забравила да добави нещо, тъй като не преставаше да снове между градината и кухнята, шураше се и към килера с храните или към избата. И всеки път тихичко се проклетисваше.

— Къде ти е умът, нещастно девойче? — шепнеше тя, когато попадна на бързащия насреща ѝ гасконец.

— О! Най-после! — възкликна Балардийо, щом забележа какво лакомство пристига.

След това старият воин приветства Марсиак със същия ентусиазъм.

Трябваше да се направи място за горещия пастет. Господин Гибо имаше намерение да ръководи операцията, но Балардийо авторитетно пое контрола. Пастетът бе преместен от подноса на масата, а двамата помощник-готвачи си тръгнаха, след като ги изпратиха в кухнята да изпият по чаша вино, преди да се върнат при шефа си, прочут кулинар, чиято работилница се намирал на улица „Светите Отци“.

— Добре ли спа? — запита Лепра.

— Чудесно — отговори Марсиак и седна.

— Щастливи сме да те видим отново, Марсиак.

— Щастлив съм, че се върнах. Капитана още ли го няма?

— Няма го. Също и Сен Люк, и Алмадес.

— Вземи — рече Анес и подаде чаша с вино на гасконеца. — За твое здраве, Никола.

Марсиак се развълнува от жеста и се усмихна.

— Много благодаря, баронесо.

— Моля.

Наис се върна с купа масло и се колебаеше къде да я остави.

— Наис — обърна се към нея Балардийо, — според теб липсва ли нещо?

Старият воин не беше чудовище. Но гръмогласността му и червендалестото му лице ужасно плашеха младата прислужничка. Тя реши, че въпросът е капан, поколеба се и няколко пъти огледа масата с паника в очите.

— Аз...

— Мисля, че вече нищо не липсва — продължи Балардийо. —

Така че може да седнеш.

Наис не го разбра. Нима я канеше на масата на господарите?

— Извинете, господине?

— Сядай, Наис! Вие също, господин Гибо... Хайде, да побързаме! Пастетът ще изстине.

Портиерът не изчака да му предложат втори път.

Затова пък прислужничката потърси съвет и подкрепа. Тогава тя видя, че Лепра присвива клепачи окуражително. Успокои се. Лепра беше благородник, при това бивш кралски мускетар. А баронеса Дьо Водррой като че ли се забавляваше със създалото се положение. Тя не виждаше нищо нередно момичето да седне при тях... Добила известна увереност, девойката леко отпусна едното си бедро на крайчеца на някаква табуретка и отправи пламенни молитви към небесата другите да забравят за съществуването ѝ.

— Ами Андре? — продължи Балардийо. — Той също трябва да се наслади на пиршеството, нали? Да го повикаме. Гибо, идете да го намерите, ако обичате.

Портиерът, който вече беше посегнал към чинията си, замислено зарови пръсти в брадата си, но изпълни нареждането. Тръгна, куцукайки с дървения си крак, като избягваше кърпичините.

Лепра подаде един ловджийски нож на Марсиак.

— Хайде — рече той. — На теб се пада честта.

Гасконецът застана пред огромния пастет в крустада и известно време разглеждаше присъстващите на масата. Някои от най-добрите му приятели се бяха събрали тук и бяха подготвили банкета в негова чест. Почувства се добре, почувства се щастлив. Дори реши да каже няколко думи, за да изрази чувствата си.

Анес отгатна намерението му.

— Марсиак — обърна се тя към него, — ако не запиташ веднага „За кого е предназначена тази богата трапеза?“, кълна се, че ще те изкормя.

Той избухна в смях и заби ножа в ястието.

* * *

Тримата конници влязоха в Париж през вратата Монмартър. Изглеждаха изморени, напрегнати и с кръгове под очите. Мръсни и небръснати, те носеха дрехите, с които бяха напуснали столицата предния ден, след това изминаха почти четирийсет левги за по-малко от денонощие, срещнаха се с Италианката и възможно най-бързо се върнаха. Само опасението, че може да убият жребците си, не им позволи да препускат в галоп по целия

път.

Скоро се разделиха. Докато Сен Люк продължи направо по улица „Монмартър“, Ла Фарг и Алмадес поеха по „Старите августинци“. След това завиха надясно по улица „Черупчеста“, после веднага наляво. Накрая, недалеч от построения от кардинал Ришельо дворец, спряха пред кръчма на улица „Поленцето“.

На табелата беше нарисован ален орел. Фасадата на кръчмата се издигаше малко навътре от редицата сгради по улицата, зад широк свод мъхести камъни и няколко тоаза⁵ неравни плочки. Върху тези плочки се бяха разположили мъже с чаша в ръка — някои от тях стояха прави около три бъчви, използвани вместо маси, други се бяха облегли на широко отворените прозорци, за да разговарят с клиентите вътре. Всички или почти всички бяха облечени като войници, носеха папири, изглеждаха дръзки и имаха белези по лицата, които не оставяха никакво съмнение за упражняването от тях професии. Впрочем те се обръщаха едни към други както с чиновете си, така и по име, но тези имена често бяха бойни прякори.

След като скочи на земята, Ла Фарг повери юздите на Алмадес и влезе вътре.

„Червеният орел“ беше онова място в Париж, където мускетарите на Негово Преосвещенство обичаха да се отбиват. Два отряда съставляваха гвардията на кардинал Ришельо: конните гвардейци и мускетарите пехотинци. Първите носеха знаменитата червена мантия. Всичките благородници, те пазеха Кардинала и го придружаваха навсякъде. Мускетарите бяха от простолюдието. Наемаха ги като обикновени войници за три години и службата им не беше толкова престижна, колкото на гвардейците. Впрочем те бяха великолепно бойци, сплотени от здравия военен дух. На най-добрите измежду тях не достигаше само знатното потекло, за да ги приемат в отряда на гвардейците.

Още от прага Ла Фарг пресрещна погледа на мъжа, който беше собственик на кръчмата: едър, риж, в отлична форма, въпреки че вече бе започнал да се отпуска. Казваше се Балмер и леко накуцваше, откакто тежка рана принуди бившия мускетар на Кардинала да остави рапирата си. Той носеше широка риза, кафяви панталони до коленете и престилка, която пристягаше кръста му. Но вместо бели чорапи и обувки, както можеше да се очаква, бе обул ботуши с протрита фуниевидна горна част, което подсказваше, че занаятието му на кръчмар не го задоволява.

Щом разпозна Ла Фарг, Балмер отдалече го поздрави мълчаливо. Старият капитан отвърна по същия начин, пресече помещението и се насочи към една врата, която отвеждаше към

коридор и стълба нагоре. Изкачи се и като стигна до първата площадка, влезе в стая с олющени стени, прашна, пълна със сандъци, стари мебели и изтърбушени столове.

Един висок и слаб благородник си беше подал главата навън и гледаше към улицата. Прозорецът, чиито ромбоидни рамки бяха изпочупени и на места заменени с парчета картон, повече спираше светлината, отколкото я пропускаше в стаята.

— Закъсняхте — каза граф Дьо Рошфор, без да се обърне.

— Пристигам от Артоа⁶ — отвърна Ла Фарг. — А вие?

Благородникът се изправи, след това бавно се отмести от прозореца. Наближаваше петдесет години. Беше висок, едър, с бледа кожа, тъмни очи и пронизващ поглед. Елегантният му мустак беше съвсем черен. Лек белег минаваше през скулата му — там, където го беше одраскал куршум.

Старият капитан чакаше мълчалив, невъзмутим.

— Имах намерение да си тръгна — излъга Рошфор.

— Кардиналът трябва да ме приеме.

— Кога?

— Възможно най-скоро. Още днес.

Рошфор кимна, като човек който преценява всички плюсове и минуси на казаното.

Говореше се, че е мрачното изчадие на кардинал Ришельо. Всъщност изпълняваше най-зловещите задачи, от него се бояха и го мразеха. Може би наистина беше най-верният му съратник, както и най-старателният. Беше от тези мъже, които сяпо се подчиняват на господаря си, без да изпитват морални угризения. Понякога вършеше отвратителни неща, но само по заповед.

— Срегнахте ли се с Италианката, капитане?

— Да. През тази нощ.

— И?

— Кардиналът трябва да ме приеме.

В погледите на двамата мъже проблеснаха искри, а след това Рошфор се засмя мрачно и рече:

— Не изпитваме особено нежни чувства един към друг, нали?

— Така е.

Всъщност Ла Фарг и Рошфор се ненавиждаха. За нещастие, тъй като служеха на Кардинала, трябваше отново да работят заедно, откакто Остриетата пак се събраха. Капитанът получаваше заповеди само от Ришельо. И отговаряше за действията си единствено пред него. Но графът си оставаше необходим посредник.

— Не мога да гарантирам — каза Рошфор, като поправи портупея си, — че Кардиналът ще ви приеме скоро.

Готов да си тръгне, той сложи шапката си.

— Италианката твърди, че се крои заговор срещу краля — заяви Ла Фарг.

Рошфор се намръщи.

— Виж ти...

— И тя е решена да разкрие за какво иде реч, ако бъдат задоволени определени нейни искания.

— Значи Италианката има искания... Какви?

— Нуждае се от защитата на Негово Преосвещенство.

— Само това ли? — иронично възкликна човекът на Кардинала.

— Какво значение има, ако казва истината?

— Така е, да. Така е... Всъщност вярвате ли, че не лъже?

Ла Фарг присви рамене.

— Кой знае? Но ето какво ще помогне на Кардинала да си състави мнение.

Старият капитан подаде оръфано и изцапано писмо, което май беше доста навлажнено. Онова, което Италианката му повери, преди да излети в бурята на гърба на виверната.

— Италианката ли го изпраща? — запита Рошфор.

— Да.

Той взе писмото и небрежно го огледа. После го прибра в джоба си и тръгна към вратата.

— Чакат ме в Кардиналския дворец — обяви Рошфор от прага. — После ще придружа Негово Преосвещенство в Лувъра.

— Добре — отвърна Ла Фарг, на свой ред се приближи до прозореца и погледна навън. — Но времето ни притиска. Италианката обеща да се появи тази вечер, а преди да се срещна с нея, трябва да разбера какво е решил Кардиналът. Освен това тя е преследвана от драки, които, сигурен съм, няма да я оставят нито миг на спокойствие. Ако я намерят преди нас...

— Драки ли? Какви драки?

— Черни драки, Рошфор, наемници. Готов съм да се закълна, че са стари бойци от ирскения отряд, като съдя по специфичните белези по лицето на вожда им.

На драконовски език „ирскен“ означаваше „черен огън“.

Ирскенците бяха кавалерийски отряд, подготвен от Испания и съставен само от черни драки. Не особено надеждни на бойното поле, тъй като не можеха да сдържат яростта си, тези конници нямаха равни, когато ставаше въпрос за мародерстване, преследване и плякосване. Бяха извършвали ужасяващи кланета на невинно население. Само мълвата за приближаването им беше достатъчна, за да напуснат хората родните си села.

Рошфор присви очи.

— Кой може да е изпратил тези ирскенци... — започна той.

Кацнал на рамката на стола и провесил врат, Маршал се беше навел над рамото на господаря си и следеше играта на трик-трак⁷. Старото драконче се взираше в заровете, тъй като обожаваше да ги наблюдава как се търкалят по дъската, докато Ленкур седеше с празен взор, неподвижен и отсъстващ.

— Е, Арно! Ще играете ли?

Маршал рязко се изправи, когато младият мъж вдигна очи нагоре и погледна противника си с искрено учудване. Развеселен, човекът му се усмихваше, скръстил ръце, леко подигравателно настроен, но добродушен. Казваше се Жул Берто, приближаваше петдесетте и беше книжар. Познаваше Ленкур от почти една година и хранеше към него бащински чувства. Те имаха общ интерес към знанието, книгите и най-вече към трактатите за драконова магия, за които книжарницата на Берто се беше специализирала. Най-накрая, и двамата бяха лотарингци, което ги сближи.

— Ваш ред е да местите, Арно...

Веднъж седмично Ленкур и Берто се срещаха в книжарницата, за да си побъбрят и да поиграят на трик-трак. Тъй като този ден беше особено хубав, те се бяха настанили в приятно озарения от слънцето заден двор на магазина, който се намираше на улица „Затънтена“ в квартала около площад „Мобер“, където имаше много книжари и печатари.

— А, да... — сепна се Ленкур. — Трябва да хвърлям, нали? — осведоми се той и грабна заровете.

Движението му привлече интереса на Маршал.

— Не — спокойно му обясни Берто. — Вече хвърлихте...

— Така ли?

— Така — отвърна Берто.

Освен любопитното драконче имаше и друг зрител: червендалест четирийсетгодишен мъж с мутра на хамалин и с престъпен вид. Гледайки го, човек можеше да си направи неверни заключения, тъй като Жозеф Доноа беше печатар по професия, притежаваше фин ум, интелигентност, беше културен и понякога хапливо ироничен. Двамата с Берто се обожаваша, но същевременно не се сдържаха и се дракаха за щяло и нещяло.

Печатарят стоеше на прага на работилницата си, а зад него се виждаха работниците, които се трудеха. Чуваше се шумът от големите ръчни преси и се усещаше миризма на хартия и на

прясно мастило, която се носеше из двора и успешно отблъскваше градските миазми, увеличаващи се поради горещината.

— Така е — потвърди Берто. — Хвърлихте седем.

— Седем — повтори Ленкур.

— Да, седем.

— Толкова, щом той ви казва — намеси се Доноа и се присъедини към тях.

Едрата му фигура хвърляше тежка сянка върху квадратната масичка.

— Оставете ме малко да поумувам — помоли Ленкур и се наведе над кутията за трик-трак.

Не запита нищо; необходими бяха секунди, за да се досети, че играе с белите пулове. Установи, че положението му е трагично.

— Така е — развесели се печатарят. — Размислете... Не бива да избързвате и да правите грешен ход...

— Вижте какво — реагира Берто, — излишно е да си напускам магазинчето и клиентелата, за да играя с вас, щом вие не се интересувате от партията...

Младежът отвори устата си да отговори, но Доноа го пресече и се намеси иронично:

— Да, защото, нали забелязвате, Арно, хората са се струпали пред книжарницата на Берто. Прогонват с тояги натрапниците, избухват бунтове, скоро ще дойдат гвардейците, за да въдворят ред. Нетърпелива тълпа тропа на вратата. Ако не се намесим, те ще счупят прозорците и ще нахлуят вътре. Страхотна лудница...

Истината беше, че макар Берто да не бе заплашен от фалит, книжарницата не изглеждаше особено оживена.

— Успяхте ли да развалите всичката хартия, която ви донесоха тази сутрин? — не му остана дължен книжарят. — Не трябва ли да отстраните няколко огромни петна от коректурите? И да изчистите натрупаната мръсотия? Но аз съм несправедлив, защото е вярно, че печатате, обаче на страниците излизат повече следи от пръсти, отколкото думи...

Той стана и тъй като беше по-скоро дребен, изглеждаше доста жалък пред Доноа. Но се перчеше и не трепна.

— Много сте забавен, господин книжар! — възкликна Доноа и изпъчи гърди.

— А вие, господин печатар, досаждате на всички!

Двамата започнаха да се карат на висок глас, а Ленкур, който хич не се интересуваше от свадата им, гледаше пуловете си и мислеше каква тактика да предприеме. Играта на трик-трак много приличаше на жаскет или на бакгамон: същото разделение на две половини, същите дваайсет и четири остри черни и бели триъгълници, по които се местеха пуловете. Но трик-тракът

имаше сложни правила, тъй като целта не беше пуловете да бъдат взети колкото е възможно по-бързо. Трябваше играчът да спечели повече точки при разиграването, за да постигне крайната победа.

Ленкур нададе уху в момента, когато Доноа мърмореше:

— Така ли? Така ли?

— Добре ме чухте!

— И защо досаждам, мога ли да зная?

— Ами защото...

— Татко!

Красиво младо момиче, кестеняво, със зелени очи, отвори задната врата на книжарницата. Свадата веднага секна и беше забравена на секундата.

— Здравей, Клотилд — рече печатарят с нежна усмивка.

— Добър ден, господине. Добър ден, господин Дьо Ленкур.

— Добър ден. Как сте?

— Отлично, господине — отговори момичето и почервеня.

— Е, дъще? — запита я Берто. — Какво има?

Единствената дъщеря на книжаря рече полугласно:

— В магазина има човек, татко. Благоденник.

Берто, който се беше привел, за да чуе добре Клотилд, стана тържествуващо.

— Извинете ме — обърна се той демонстративно към Ленкур, но несъмнено думите му бяха предназначени за Доноа, — обаче трябва да се трудя. Ако можех, като някои, по цял ден да лапам мухите, докато другите се потят за мен...

Разбира се, Доноа не допусна да му остане дължен:

— Разрешете ми да се сбогувам, Арно. Трябва да се върна в работилницата, защото по-сложните действия не бива да остават без моя контрол.

Книжарят и печатарят, обвити в театралното си високомерие, си плюха на петите и се втурнаха всеки към своя дюкян. Красивата Клотилд обаче не последва баща си. Тя остана за малко на прага, а след това се прибра леко засегната, тъй като бившият гвардеец на Кардинала не вдигна очи от трик-трака. Всеки друг на мястото на Ленкур непременно би отгатнал чувствата, които тя таеше към него. Но този младеж, способен да разкрива лъжите и лицемерието по хиляди детайли, не умееше да разчита знаците на влюбеното сърце.

Берто се върна след няколко минути.

Той седна и констатира с радост, че партньорът му бе направил своя ход.

— Е? — запита Ленкур. — Какъв беше този клиент?

— О! Сякаш беше дошъл просто да разглежда. Дори не знаеше какво търси...

Младежът кимна, докато събразяваше.

— Слаб, елегантен, с руси мустаци? — пожела да се осведоми той.

— Да — отговори книжарят учудено. — Но как...?

— Облечен с бежов дублет?

— Точно така? Познавате ли го?

— Малко — каза Ленкур и му подаде заровете. — Ваш ред е, Жул. Тази игра доста се проточи.

* * *

Когато излезе от „Червения орел“ след срещата с Рошфор, Ла Фарг се присъедини към Алмадес и двамата заедно тръгнаха към двореца на Ястреба, яхнали изтощените си коне.

Поеха по най-късия път, тоест минаха по Червения мост. Получил името на цвета, в който беше боядисан, този дървен мост ставаше на една година през 1633-та. Също като Новия мост, той позволяваше да бъде пресечена Сена, но се плащаше пътна такса, затова хората го използваха по-рядко.

След като се озоваха на левия бряг, Ла Фарг и испанецът поеха по улица „Бон“ в новопоявилия се квартал сред Пре о Клер, върху някогашното владение на кралица Маргарита Наварска. Намираха се в предградието Сен Жермен. Улица „Сорбона“ ги отведе до перпендикулярната на нея улица „Светите Отци“. Преминаха покрай фасадата на болница „Шарите“, покрай протестантското гробище и се оказаха на малката уличка „Сен Гийом“.

Въпреки измъчващите го въпроси, свързани с Италианката и със заговора срещу краля, старият капитан имаше само едно желание: да хапне нещо и най-после да се наспи. Без да слиза от седлото, той похлопа на вратата на двореца на Ястреба и почака да му отворят едно от крилата на голямата порта. Появи се не господин Гибо, а Андре, новият коняр. Щом влязоха в двора, Ла Фарг и Алмадес му подадоха юздите на жребците си.

Отидоха при другите в градината.

Анес, Лепра и Марсиак разговаряха под кестена, в единия край на голямата маса, която още не беше разтребена. Щастливите съмишленици пиеха вино и изпитваха огромно удоволствие, че са заедно. Тук горещината изглеждаше поносима. Въздухът беше свеж и цареше спокойствие — нарушаваше го само равномерното похъркване на Балардийо, заспал в един фотьойл.

Старият войник малко прекали с пиенето, така че новодошлите почти не смутиха дрямката му. Той промърмори

нещо и се размърда, но не отвори очи, докато Ла Фарг и учителят по фехтовка се настаняха удобно, свалиха шапки и портупей, изгълтаха няколко чаши вино и излапаха остатъците от гощавката.

Дояждайки парчето пастет, капитанът на Остриетата разказа за срещата си с Италианката. Сподели какво му е казала и какво е поискала в замяна на тайната, която твърдеше, че може да разкрие. След това им обясни за драките, без да спестява детайлите от сблъсъка. Алмадес, както обикновено, си мълчеше, почти не хапна и пи малко, опитвайки се да контролира щенията си, въпреки че беше гладен и жаден.

— Може ли да се вярва на твърденията на тази жена? — запита Лепра. — Не е ли тя най-долна шпионка и интригантка?

— Така е. Но все пак... Става дума за заговор срещу краля!

— Как изглежда? — поинтересува се младата баронеса Дьо Водрьой. — Твърди се, че е много красива. Наистина ли е така?

— Да — отговори капитанът. — Тя е...

— Какво впечатление ви направи? — продължи да пита Анес.

— Мисля, че е интелигентна, решителна, способна...

— И опасна?

— Несъмнено.

— Ако знаем нещо за Италианката — поде отново Лепра, — то е, че никога не действа против интересите си. Впрочем какво ще спечели тя от разкриването на заговора?

— Защитата на Кардинала — припомни му Марсиак.

— Защита, от която явно има нужда — подчерта Анес.

— Така е — потвърди гасконецът. — Помисли си за драките...

— Да. Наистина Италианката е опасна, но бандата е жестока...

— ... и тази банда е по петите ѝ.

— Черни драки и магическа мъгла — рече Лепра... — Не зная какво ви е мнението, но аз надушвам тук пръста на Черния нокът.

Марсиак и Анес се съгласиха с него.

Ръководено от жадни за власт дракони, които не се спираха пред нищо, за да постигнат целите си, Черният нокът беше тайно общество, изключително могъщо в Испания и в нейните територии — включително Нидерландия, на границата с която Италианката се срещна с Ла Фарг. Най-старата, най-влиятелната и най-активната ложа се намиреше в Мадрид. Независимо че между нея и Драконовия двор съществуваха тесни връзки, амбициите на Черния нокът невинаги съвпадаха с амбициите на испанската корона. Крайната му цел беше да хвърли Европа в хаос, за да може да бъде установено абсолютно драконово

господство. Но това господство нямаше да пощади никоя династия.

Никоя човешка династия, разбира се.

— Ако Италианката е преследвана от Черния нокът — предположи гасконецът, — можем да разберем защо толкова бърза да си намери могъщ защитник... Не бих желал да бъда на нейното място.

— Всъщност ти също си на мушката — развесели се Анес. — Да не смяташ, че Черният нокът е забравил поражението, което наскоро му нанесохме?

— Но аз имам вас — отвърна ѝ Марсиак. — Докато Италианката си няма никого.

Младата баронеса се усмихна.

— Защо Черният нокът преследва Италианката? — запита Лепра.

— Може би... — поколеба се Анес. — Може би Черният нокът е замислил заговора срещу краля. Може би Италианката е открила тайната, може би Черният нокът е разбрал това и може би има намерение да я накара да замълчи...

— Да — съгласи се с нея старият мускетар. — Или може би Черният нокът преследва Италианката по съвсем друга причина, а Италианката е измислила тази история с надеждата Кардиналтът да ѝ помогне — поне за известно време... Какво ще кажете вие, капитане?... Капитане?

Разгорещени от разговора, Лепра, Марсиак и Анес бяха забравили за Ла Фарг.

Обърнаха се към него, но видяха Алмадес да им прави знак, като вдига пръст до устните си...

... а капитанът спеше на фотьойла си.

* * *

Обюсон отдръпна стола си погледна отегчено към картината, която очевидно днес не му се отдаваше. Беше безпредметно да упорства. Мислите му бяха другаде и не се получаваше нищо хубаво.

— По-добре да отида да се поразходя — промърмори той и остави палитрата и четките.

Като всички художници подушваше отдалече лошите дни и умееше да ги разпознава безпогрешно.

Наближаваше шейсетте, така че имаше зад гърба си четирийсет години опит. Отначало чиракуваше, беше изминал обичайния професионален път, характерен за гилдията. Стана

квалифициран творец, а после — след като създаде шедьовър, признат от познавачите — го обявиха за майстор. Тази титла беше необходима, за да може да отвори ателие. Обюсон вече имаше право да получава поръчки и да живее от картините си. Стана един от най-добрите портретисти на своето поколение. Може би дори най-добрият. Славата му премина през границите на страната. Европейските дворове се караха за него и в течение на годините той кръстосваше пътищата на Франция, Германия, Италия, Англия, Испания и дори на Унгария и Швеция. Несъмнено достигна върха на кариерата си, когато кралицата и регентка Мария Медичи, вдовица на Анри IV и майка на Луи XIII, му възложи да сътвори в Мадрид достоверен портрет на инфантата доня Ана Мария Мавриция, бъдещата Анна Австрийска, кралицата на Франция. Твърдеше се, че турският султан също го поканил в столицата си.

Сега вече Обюсон не пътуваше.

Нямаше жена и деца и се беше оттеглил в прелестно аристократично имение на село. Разполагаше с достатъчно средства, за да не прави нищо друго, освен да си почива от кариерата, която беше по-авантюристичната, отколкото му се нравеше. Все пак продължаваше да рисува. Предимно пейзажи. И няколко портрета, за които бе приел поръчки. Те ставаха все по-редки. Обюсон си живееше чудесно като отшелник, на драго сърце минаваше за умрял или заминал в изгнание, макар да се беше установил само на осем леги североизточно от Париж. Прекарваше спокойно дните си близо до селцето Дамартен, а единствената му компания бяха семейство стари прислужници и юноша лакей.

Младежът стриваше боите в хаван, когато Обюсон окончателно реши да остави картината си за утре.

— Измий четките, Жано.

— Слушам, майсторе.

След като даде разпореждания, художникът напусна ателието, бъркотията в него, златистата светлина и замайващите миризми.

Навън следобедното слънце го заслепи, докато пресичаше двора. Забърза се, пешовете на широката му дреха без ръкави се удряха в бедрата му, обувките му със завързани панделки вдигаха прах, която се лепеше по чорапите му, ръката му нахлупи над челото плетената шапка, за да го предпази от лъчите. Беше доста висок. Въпреки напредналата възраст и отшелничеството, не изглеждаше отпуснат, остана си красив, с волеви профил и с гъста коса, вече побеляла, както и добре поддържаната му брада. Продължаваше да се харесва на жените, макар съвсем да не

притежаваше онази притегателна мощ, която проявяваше в разцвета на силите си. Тогава колекционираше любовници, понякога избрани между онези, чиито портрети рисуваше на разносните на някой баща или на някой прекалено доверчив съпруг.

Голямото имение беше смълчано.

На входа, в основата на стълбата, Обюсон изми ръцете си в легена с чиста вода, който го очакваше. След това свали шапката и дрехата си, която обличаше само когато рисуваше, и я замени с дублет. Закопча го точно когато леля Трише дойде от кухнята, където действаше по задачите си, и му донесе чаша студено вино — както всеки път, щом той се върнеше от ателието.

— Свършихте ли за днес, господине?

— Бога ми... Имам чувството, че това е един от дните, в които всичко върви наопаки...

Леля Трише, петдесетгодишна жена с едро тяло и с кръгло лице, му кимна ободрително, а Обюсон пресуши чашата наведнъж и ѝ я подаде.

— Благодаря. Сеньората в стаята си ли е?

— Не, господине. Тя е отзад, с чудовищното си животно...

Художникът се усмихна, но нищо не отговори.

— Ще вечерям сам тази вечер — рече той и излезе.

В задния двор, където кудкудякаха кокошки и лаеше старо изморено куче, Обюсон заобиколи конюшната и стигна до оградено място. Там, под паянтова дъсчена пристройка, омаломощена от горещината, спеше завързана виверна. Гологлава, с блестящи на слънцето дълги коси, красивата Алесандра ди Санти, приклепнала, галеше люспестата глава.

Облегнал се на оградата, чичо Трише наблюдаваше сцената, нахлупил над очите си своята стара шапка и с димяща лула в устата. Беше възрастен мъж с чепато тяло, едновременно набито и изхабено поради тежкия труд, с който беше изпълнен неговият живот. Говореше малко и когато Обюсон се присъедини към него, мълчаливо направи отрицателен знак с глава, за да покаже, че осъжда това, което се случва, но си измива ръцете.

Независимо дали бяха домашни животни, независимо дали бяха дресирани, виверните си оставаха месоядни и достатъчно силни, за да откъснат нечия ръка с едно захапване. Както в никакъв случай не биваше кон да бъде изненадван отзад, същите правила за безопасност важаха за крилатите влечуги, колкото кротки и добродушни да изглеждаха те. Елементарни правила, известни на всеки... но Италианката очевидно нехаеше за тях.

Стана, обърна гръб на виверната, за да излезе от пристройката, и без да се интересува какво се случва зад нея, каза

на художника:

— Бедното същество е грохнало. Прекалено много му се събра през последните дни...

Усмивната и естествена, тя бе облечена в ловен костюм. Той страшно ѝ отиваше и много приличаше на онзи, с който беше през миналата нощ в Артоа, когато се срещна с Ла Фарг.

— Ами ти? — запита я Обюсон с глас, в който безпокойството надделяваше над упрека. — Нали обеща да си починеш.

— Тази вечер ще си почивам — заяви Алесандра.

Художникът ѝ помогна да заключи пристройката.

— Трябва да се погрижим за нея — добави тя и посочи с поглед виверната.

— Обещавам.

— Наистина го е заслужила. Тази нощ заради мен води сражение с ужасяваща буря и удържа да стигне дотук, макар че...

— Ще ѝ отстъпя леглото си, ако това ще те успокои... Но може ли да се погрижа и за теб?

Италианската шпионка не отговори, обърна се, за да обхване околностите с дълъг изпитателен поглед.

— Какво има? — притесни се Обюсон, като на свой ред започна да се озърта.

— Питам се къде са Сцила и Харибда, моите дракончета близначета.

— О! Сигурно ловят полски мишки, които оставят разкъсани пред вратата ми...

Художникът хвана Алесандра под мишница и я отведе към маса, поставена под сянката на приятна беседка. Седнаха и когато се озоваха един срещу друг, Обюсон гальовно стисна дланите на младата жена в своите и потърси погледа ѝ.

— Още има време да се откажеш, нали знаеш?

Италианката се усмихна нежно, мило. Този мъж изпитваше към нея бащински чувства, които я трогваха. Всъщност той беше единственият, когото тя не се опитваше да съблазни.

— Не — рече тя. — Вече не. Отдавна стана късно. Впрочем взех всички предпазни мерки за тази вечер. Важното е да се придържахме към плана. Спомнете си, навярно ще ме отведат в Лисичарника.

— Зная. Още утре ще ида да разгледам мястото. И ще се върна през нощта, след като се убедя, че ще мога да намеря, каквото и да се случи, пътя към горската поляна.

— Имението е огромно, но го пазят. Не позволявайте да ви арестуват.

— Ако е необходимо, ще кажа, че съм излязъл на разходка и съм се изгубил... Но ако те отведат другаде?

— Доколкото познавам Кардинала, това е малко вероятно.
— Все пак.
— Тогава ще ви пратя вест по Сцила и Харибда.
— Ами ако си някъде, където не е възможно човек да стигне до теб?

— Например?
— В „Шатле“? В Бастилията? В някоя килия в замъка „Винсен“?

Алесандра се разгневи и стана.
— Вие винаги виждате нещата в черни краски!
На свой ред Обюсон се надигна.
— Планът ти е прекалено рискован! — възкликна той. — Ще бъде чудо, ако...

Не завърши изречението, ядосан и смутен, че е повишил тон.
С усмивка и със съучастнически поглед италианската авантюристка му даде да разбере, че не му се сърди.

— Забравяте едно — рече тя.
— Какво?
— Независимо че не подозират нищо, Остриетата на Кардинала ще бъдат на моя страна.

* * *

Кръчмата се намираше на улица „Лошите момчета“, близо до гробището „Сен Жан“. Тя си беше lika-прилика с квартала: мръсна, мрачна, воняща и ужасяваща. Подът беше покрит с калта, която посетителите внасяха отвън, а въздухът беше отровен от дима на лулите, от долнопробните свещи от жълта лой, от миризмата на пот и кир. Хората ходеха в „Едноокото чудовище“, за да пият, да се наквасят с кисело вино, да убият болестите и угризенията си. Някакъв пияница пелтечеше в ъгъла. Някога Виелиста талантливо свиреше меланхолични мелодии. Но той нямаше да се върне никога.

Арно дьо Ленкур продължаваше да идва тук.
Той седеше сам на маса, върху която Маршал, оставен свободен на края на тънката си верижка, чоплеше по дървото останките от восък. Бившият шпионин на Кардинала стоеше с блуждаещ поглед пред чаша и кафява керамична каничка.

И тъжен.
Неволно си припомняше саможертвите, които беше направил, служейки на Негово Преосвещенство, и почти нищожната отплата, която беше получил в замяна. Мислеше за годините, преживени в лъжи, подозрения, измени, интриги и убийства.

Мислеше за изпълнения с лицемерие живот, в който почивка не се полагаше и който малко по малко бе опустошил душата му. Мислеше за онези, които бяха загинали. И особено за стария Виелист, който остави след себе си само едно повехнало драконче.

— *Не си разваляй настроението заради мен, хлапе.*

— *Нямам ли право да желя за теб?*

— *Имаш, разбира се. Но нямам никакво намерение да те обвинявам за гибелта си. Знаеш, че не умрях по твоя вина.*

— *Обаче аз съм жив. Докато ти...*

— *И какво?*

Ленкур погледна към празната табуретка срещу него.

На нея някога Виелиста седнаше при всяка от тайните им срещи и младият мъж си представяше, че той отново е тук. Виждаше ясно мръсния и дрипав старец, с неговия древен инструмент, от който извличаше чудни звуци. Мъжът се усмихваше, но лицето му беше изранено и окървавено. Ленкур си го спомняше само така, както го видя последния път.

— *Срещнах отново благородника с бежовия дублет. Този, който ме следи от няколко дни и не му пука, че съм го открил. Беше на Новия мост. Зная, че по-късно се появи и при книжарницата на Берто...*

— *Нямаше как още дълго да се правиш, че не го забелязваш.*

— *Аха!*

— *Ти може да си се отказал от интригите, но те не са се отказали от теб. Светът е такъв... Впрочем не беше прав.*

— *Не бях прав ли?*

— *Не биваше да отхвърляш предложението на Кардинала.*

— *Кардиналът не ми предложи нищо.*

— *Хайде, хлапе! Да не си мислиш, че Ла Фарг те покани да се присъединиш към Остриетата без знанието на Негово Преосвещенство?... Сбърка, като отказа.*

Изведнъж Ленкур се сепна.

За клиентите в кръчмата той беше самотен младеж, чието драконче търпеливо чакаше да си изпие виното.

* * *

През 1633 година, за да се отиде от Лувъра до Кардиналския дворец, трябваше да се мине по улица „Австрийска“, след това да се завие наляво по улица „Сент Оноре“ и да се върви по нея до целта.

Първата трудност обаче беше човек да излезе от Лувъра,

който, преди да стане дворец, беше средновековна крепост. В двора имаше само един изход: толкова тъмен свод, че в зимна утрин някакъв благородник се сблъска с Анри IV, без дори да се усети. Този свод, дълъг дванайсет метра, беше защитен от врата, отваряща пътя на изток. Това беше главната порта, тази, през която минаваха кралските кортежи, но и пред която от сутрин до вечер се събираха тълпи. Оградена от две стари кули, тя се извисяваше над зловонен ров, който можеше да бъде преминат само по тесен мост, а достъпът до моста беше единствено през огромна укрепена врата — вратата на Бурбоните.

След като човек престъпеше отвъд тази врата, той напускаше Лувъра, но с това премеждията му не свършваха. Голямата врата на Бурбоните водеше към улица „Австрийска“, разположена перпендикулярно на Сена, която се простираше между кея на акостиращите кораби на юг и улица „Сент Оноре“ на север. В Париж прекалената стесненост на улиците доста затрудняваше движението. Но скромната уличка „Австрийска“ беше пресечна точка за всички пътища, които водеха към Лувъра и също за тези, които излизаха оттам. Тя беше задръстена от карети, тъй като — освен ако не ставаше дума за недъгави посетители — само няколко велможи и чуждестранни благородници имаха разрешение да бъдат допускани с колите си в двореца. Затова заприщванията, сблъсъците и разпериите бяха всекидневие на улица „Австрийска“ където хората едва си пробиваха път сред виковете и ругатни, тропот на ботуши и скърцане на оси на колела.

Пътуващите към Кардиналския дворец с известно облекчение напускаха улица „Австрийска“, за да продължат по улица „Сент Оноре“. Тя — една от най-дългите в столицата, откакто Париж се разрасна на запад — беше не по-широка от останалите, също така оживена и ставаше жертва на всекидневните задръствания. Но поне на това място минавачите се натъкваха на обичайните безредици и несгоди. Нямаше я смрадта от застоялите води в рововете край Лувъра.

Все пак тук, макар и бавно, движението не спираше своя ход.

* * *

Украсена с великолепен герб, каретата на кардинал Ришельо напусна Лувъра със спуснати завеси. Тя пое по улица „Австрийска“ към улица „Сент Оноре“, където впечатляваща свита от гвардейци кавалеристи ѝ проправяше пътя до Кардиналския дворец.

Тежките пердета трябваше да предпазят Негово

Преосвещенство от праха и от погледите. Затова пък нищо не можеше да се направи срещу горещината и смрадта. През целия ден Париж се печеше на безмилостното слънце, а калта и изпражненията, покриващи паветата, се превръщаха в напукана кора, от която се излъчваха тежки изпарения, зловонни и нетърпими.

Кардиналът държеше кърпичка, наквасена с оцет, пред носа си и размишляваше с лице, обърнато с любопитство към прозореца. Сега, когато се намираше в безопасност сред полумрака на каретата, не трябваше повече да разиграва комедия заради шпионите в Лувъра. Независимо че великолепно съдържаше чувствата си, строгото му изражение и вглъбеният му поглед издаваха колко значими са неговите грижи. Мислеше за арестите, които щеше да нареди по волята на краля, за разпитите, които щяха да последват, и за истините, които щяха да изскочат от тях. Смушаващи, обезпокоителни, скандални истини. Истини, които можеха да компрометират честта на кралица Анна и да се превърнат в държавни дела.

В крайна сметка кралицата беше испанка...

Кардиналът въздъхна и, сякаш за да се разтуши, запита:

— Има ли вести от капитан Ла Фарг?

След това бавно обърна глава към благородника, който седеше срещу него неподвижно и мълчаливо.

— Той се завърна днес — отговори граф Дьо Рошфор.

— Говорихте ли с него?

— Да, Ваше Преосвещенство. Той моли да го приеме спешно.

— Невъзможно — отсече Ришельо.

За да заблуди евентуалните подозрения на противниците си, той реши да стори така, че този ден да изглежда най-обикновен. По тази причина нямаше, дори тайно, да приеме капитана на своите Остриета. Достатъчно беше даже случайно добрите наблюдатели да мернат силуета на Ла Фарг в коридорите на Кардиналския дворец, и те веднага щяха да направят връзката със срещата насаме, която Луи XIII осъществи с първия си министър тази сутрин, след заседанието. Всъщност неоснователно свързване, но все пак — опасно.

Рошфор не настоя.

— Ла Фарг се е видял с Италианката тази нощ — рече той. — Тя твърди, че има сведения за заговор, който заплашва трона на Франция. Предлага да ги сподели с нас срещу...

— Колко?

— Не желае пари, Ваше Преосвещенство.

Кардиналът повдигна вежди, изпълнен с подозрения.

— Нима Италианката вече не е меркантилна?

— Тя моли за вашата защита.

— Моята защита. Ще рече, защита от страна на Франция... От какво се бои? Или по-точно, кой я заплашва?

— Ако може да се вярва на Ла Фарг, Италианката е преследвана от Черния нокът... — заключи Рошфор.

— Аха — промърмори Кардиналът, който започна да разбира. — Естествено, това обяснява нещата — добави той замислено. — Включително и бързането на тази жена да се свърже с мен...

— Тя е пожелала да ви бъде предадено това писмо.

Ришелъ погледна писмото, което Рошфор му връчи, но в този момент каретата, която бавно се движеше по улица „Сент Оноре“, изведнъж спря. Рошфор се хвана за рапирата. Заинтригуван, Кардиналът повдигна завесата и извика:

— Капитане!

Младият капитан Дьо ла Удиниер се приближи, яхнал коня си.

— Ваше Преосвещенство?

— Защо не се движим?

— Тараска, Ваше Преосвещенство.

Тараските бяха огромни влечуги с черупки. Те имаха три чифта съвсем къси лапи. Бяха тежки и бавни, притежаваха колосална сила и можеха лесно да разбият стена по невнимание или да преминат през някоя къща с равна стъпка. Колкото глупави, толкова и невъзмутими, тараските бяха свършени впрегатни животни. Използваха ги за задвижване на повдигателни механизми по строежите. А строежи не липсваха в квартала около Кардиналския дворец.

— Сторете каквото е нужно — разпореди се Ришелъ, преди да спусне завесата.

Но не хранеше никакви илюзии: времето, необходимо на една тараска, за да пресече улицата, течеше изключително бавно и нищо не можеше да се направи.

Кардиналът отново погледна писмото, което Рошфор все още държеше в ръцете си. Окъсано и изцапано, то му се стори малко по-дебело от нормалното. Вероятно в него имаше нещо.

Не го докосна.

— Отворете го, моля.

Графът разгъна листа и предпазливо надзърна вътре. Заплахите за атентат срещу кардинал Ришелъ бяха непрестанни. Съществуваша отрови, сътворени от драконовата алхимия — под формата на фин прах, те можеха да убият всеки, който ги вдишваше.

В писмото на Италианката нямаше подобна опасност. Обаче

това, което съдържаше, накара Рошфор инстинктивно да се отдръпне, изпълнен с плашещо суеверие.

Реакцията му привлече интереса на Кардинала.

— Е, какво?

— Ваше Преосвещенство, вижте.

Ришельо сведе очи към онова, което благородникът му показва. Беше отпечатък от черен восък върху откъснат папирус — печатът на Първия кръг на Черния нокът.

— Ваше Преосвещенство... Дали е това, което предполагам?

Кардиналът внимателно се взря в посоченото му безценно доказателство, после потвърди неговата автентичност.

— Точно това е, Рошфор.

— Но откъде Италианката е могла да се сдобие с него?

— Въпрос, който с огромен интерес ще ѝ зададем, нали?

Когато каретата пак потегли, Ришельо отново дръпна леко завесата, сякаш привлечен от зрелище, което само той можеше да забележи.

Рошфор отиде в двореца на Ястреба рано вечерта. Скочи от седлото, подаде поводите на Андре и бързо се изкачи по каменното стълбище.

Вътре, в подножието на голямата стълба, се сблъска с Лепра. След Ла Фарг той беше онзи от Остриетата, който най-малко го обичаше. Бившият мускетар не можеше да понася, че Рошфор се разпорежда тук като у дома си. Той не беше близък с тях и никога нямаше да бъде. Затова Лепра го посрещна мълчаливо и студено.

Но човекът на Кардинала бързаше и не го беше грижа за настроенията на Острието.

— Къде е Ла Фарг? — запита той.

Лепра посочи голямата зала на партера, която Остриетата бяха превърнали в боен щаб. Високото и дълго помещение, украсено с позлатени орнаменти беше почти празно, а прозорците му гледаха към градината. Ла Фарг обсъждаше нещо с Анес и Марсиак, когато Рошфор влезе. Разговорът веднага секна и всички очи се насочиха към натрапника.

— Трябва да поговорим — обяви той.

Ла Фарг продължи известно време да се взира в него.

След това се съгласи и с помръдване на брадичката си посочи вратата към един вестибюл. Рошфор се запъти натам с бърза крачка и го предвари. Щом вратата се затвори подир тях, Анес и Марсиак се обърнаха заинтригувано към Лепра, който стоеше на прага на голямата зала.

— Италианката ли? — запита младата баронеса.

Лепра присви рамене, после погледна назад, откъдето се появи Сен Люк.

След като се завърна от мисия едновременно с Ла Фарг и с Алмадес, мелезът не се беше мяркал и изникна едва сега. Никой обаче и не помисли да го разпитва къде е бил, нито с какво се е занимавал. Анес забеляза, че дрехите му — черни и елегантни, както обикновено — бяха чисти и наскоро изгладени. Явно не бяха тези, с които придружи Ла Фарг в Артоа. Но ботушите му бяха леко прашни, което означаваше, че е яздил по неравен път, след като се е преоблякъл.

— Добър вечер — каза той, без да се обърне конкретно към някого.

Заети с мислите си, останалите му отвърнаха вяло, но той не се обиди.

— Чий е оседланият кон в двора? — попита Сен Люк.

— На Рошфор — отвърна Марсиак. — В момента разговаря с

капитана. Изглежда, че бърза.

— За какво става дума?

— Вероятно за Италианката.

— Ясно.

Гасконецът седеше край малка масичка, отрупана с лакомства, чаши и бутилки. Сен Люк се присъедини към него и още прав, сипвайки си вино, запита:

— А Ла Рошел?

Марсиак направи гримаса и присви рамене.

Мелезът изпразни чашата си, под червените стъкла на очилата си сведе поглед към гасконеца, съдържано му кимна и отиде да седне на рамката на един отворен към градината прозорец.

Марсиак се усмихна.

Не се бяха виждали от три седмици. Три седмици, през които и Марсиак можеше да загине. Но той знаеше, че няма как да очаква по-ласкав поздрав от Сен Люк.

Вратата на вестибюла се отвори и Рошфор, без да погледне никого, си замина толкова бързо, колкото беше пристигнал. Ла Фарг се забави. Все пак той се върна при Остриетата и прие чашата вино, която Лепра му подаде.

— Е? — запита Анес.

— Италианката постигна целите си. Не зная как, но Кардиналът вече я приема съвсем сериозно. Той вярва в заговора, който тя твърди, че може да разкрие, и възлага на нас да разнищим тази афера...

— Как? — поинтересува се Лепра.

— Очевидно първо трябва да намерим тази шпионка.

— И то най-добре преди драките, които я преследват — намеси се Марсиак.

— Да... Проблемът е, че не знаем къде се намира.

— Не ви ли каза, че тази вечер ще се появи в Париж, капитане? — припомни си Анес.

— Да — призна Ла Фарг.

— Да се надяваме, че няма да закъснее и ще изпълни обещанието си...

— А дотогава, капитане? — запита Марсиак.

— Дотогава — отговори старият благородник — ще чакаме.

— Аха...

— Какво? Нови планове ли имаш?

— Да. Два. И единият, и другият са доста остроумни...

С драконче на рамото, Арно дьо Ленкур бавно се връщаше пиян от „Едноокото чудовище“. Той стигна до улица „Железарска“, когато вече падаше мрак, и срещна мъж пред дома си. Беше благородникът с бежов дублет, който от няколко дни сякаш изпитваше известно злорадо удоволствие да го следи, без да се крие особено.

— Добър вечер, господине — рече благородникът.

— Добър вечер. Навярно ме чакате...

— Така е.

— Боя се, напразно.

Без да си дава вид, Ленкур следеше с поглед натежаващите наоколо сенки. Макар все още улица „Железарска“ да беше оживена, в Париж никога не беше рано човек да попадне в засада. Затова трябваше да внимава и да се опита да разбере какво иска от него мъжът с бежовия дублет. Но бившият шпионин на Кардинала, за когото изследването на детайлите беше нещо като втора природа, не откри нищо обезпокоително. И Маршал, старото драконче, което наследи от Виелиста, оставаше спокойно.

— Напразно ли? Не бихте ли ме изслушали, преди да решите да ме прогоните?

— Не ви гоня, господине.

— Отделете ми няколко секунди. Искам само да ме чуете.

Ленкур дълго остана мълчалив, разсъждаваше и безпристрастно преценяваше мистериозния благородник. Без съмнение, той беше на повече от четирийсет години. Слаб, рус, с добре оформени мустаци и брадичка, беше облечен елегантно, но без показност. Изглеждаше симпатичен и открит. Дружелюбният му поглед не се откъсваше от очите на събеседника му.

— С ваше разрешение, време е да проведем кратък разговор — настоя благородникът.

Един прозорец над тях беше открянат. Дискретно, но недостатъчно, за да не го забележи Ленкур. Вероятно това беше господин Лаборд, продавачът на платове, който държеше магазин на партера и живееше на първия етаж със семейството си. Освен ако любопитната не беше неговата съпруга или пък и двамата не бяха наострили уши. Лаборд беше основният наемател в къщата. Ползвайки се от благоразположението на собственика, той събираше наемите и бдеше за реда. Когато Ленкур беше енсин в гвардията на Негово Преосвещенство, продавачът на платове се опитваше да привлече вниманието му, като се държеше сервилно с него. Но нещата се промениха, откакто младежът върна мантията си при неясни обстоятелства, които пораждаха всевъзможни слухове.

Като продължаваше да се колебае дали да изслуша

благородника, Ленкур се запита какъв съвет би му дал Виелиста при това положение.

— *Препоръчвам ти да не разговаряш пред прага, хлапе. Особено с дебелия Лаборд над главата ти...*

— Добре — рече бившият шпионин. — Да влезем вътре.

— Благодаря, господине.

Ленкур мина пръв по колкото тесния, толкова и мрачен коридор, а след това пое по стълбата, която не беше осветена. Катереха се, като се държаха за разнебитените перила, а бившият гвардеец на Кардинала предупреди госта си да внимава, тъй като стъпалата бяха много стръмни. На втория етаж, воден от навика, той намери вратата си в тъмното. Отключи, остави я отворена и покани благородника, който вървеше, опипвайки стените. Сив полумрак цареше в малкия апартамент. На пода се очертаваше сянката на неравен трапец.

Верен на навиците си, Ленкур първо откачи верижката на Маршал. След това, преди да запали свещ, вкара дракончето в клетката му. После напълни с прясна вода паничката на малкото влечуго, свали шапката си, закачи портупея си и едва тогава прояви внимание към благородника, който с шапка в ръка чакаше и се оглеждаше наоколо.

Апартаментът се състоеше от две непроветрени стаи. Много скромни и бедно мебелирани, лишени дори от намек за интимност, той все пак беше чист и добре подреден — апартамент на ерген, който не се е запустял.

— Господине — каза Ленкур, — мога да ви предложа само един стол да седнете. Вземете го, вземете тази табуретка.

— Не е необходимо, господине. Няма да ви отегчавам дълго.

— На ваше разположение съм.

— Позволете да ви се представя. Аз съм кавалерът Дьо Мирбо и...

— Само да ви кажа нещо, господине, преди да продължите.

— Да?

— Говорете по-тихо. Тъй като ни подслушват, трябва да знаете, че през тънкия под всичко се чува — заяви Ленкур и удари пети.

Представи си, че върху семейство Лаборд се е посипал сняг от прах.

— Разбрах — полугласно отвърна благородникът.

— И така, какво желаете, господин Дьо Мирбо? От седмица ви срещам къде ли не.

— Моля да ми простите, но ви следя едва от четири дни.

— От шест дни. През първите два се криехте.

Мирбо си призна:

— Така е.

На Ленкур му беше все едно дали е прав, или не.

— Кажете. Какво желаете?

— Натоварен съм да ви споделя, господине, че има хора, възмутени от несправедливостта, с която се отнесоха към вас. Ще прибавя, че те са натъжени, като ви виждат самотен и бездеен, че се безпокоят за бъдещето ви.

— Значи ангел бди над мен...

— Заслугите ви са известни, господине. Само преди няколко седмици все още носехте мантията на гвардеец на Негово Преосвещенство. Бяхте енсин и дори ви готвеха за лейтенант. Без да сте заслужили това, мантията ви беше отнета. После дискретно ви реабилитираха, но не ви върнаха мантията и чина с почестите, които ви дължаха. Оставиха ви на съдбата, без да сторят нищо друго...

Ленкур се взря в очите на благородника и се опита да прочете скритата там истина. Какво знаеше той в действителност? Какво знаеше за обстоятелствата, при които Ленкур беше арестуван и прогонен от гвардията на Кардинала? Какво знаеше за опасната игра, която шпионинът поде срещу агентите на Черния нокът? За всичко, от което трябваше да се откаже заради мисията си? За саможертвата му, необходима, за да успее? Ленкур прие тази мисия, съзнавайки напълно какво го чака. И жертва чина и мантията си, тъй като отлично познаваше правилата.

Но Мирбо несъмнено виждаше в него само лоялния войник, прогонен от неблагодарност или от подценяване, чиито законни амбиции бяха излъгани.

Беше дошъл да му предложи нов господар:

— Вие сте наясно как върви светът. Човек не може да стигне далече или да се издигне нависоко без благосклонен покровител. Онзи, на когото служи, би искал много да влезете в кръга на приятелите му. Току-що казах, че познаваме вашите качества, както и добродетелите ви. А също и таланта ви. Всички те най-после ще бъдат оценени по достойнство. Мисля, че говорите превъзходен испански. И отлично познавате Мадрид...

Ленкур не реагира. В края на краищата, пребиваването му в продължение на две години в Драконовия двор не беше тайна за никого.

Но какво точно беше правил там всъщност...

— Ако говорим открито — рече той, — нямам намерение да предлагам услугите си никому...

Мирбо го погледна приветливо.

— Искате да размислите? Разбирам и не настоявам — той

извади покана от хастара на ръкава си. — Но направете удоволствие на вашия добър ангел, като го посетите. Вземете. Отидете на улица „Сен Томас дю Лувър“. Може да го сторите в който ден и час желаете, само покажете това. Ще ви приемат.

— Добре — съгласи се Ленкур и пое поканата.

— Приятна вечер, господине.

Бившият шпионин на Кардинала отговори с една от неангажиращите го с нищо усмивки, а след това проследи как благородникът излезе през вратата. Стана, отиде до прозореца, видя Мирбо, който се появи на улица „Железарска“ и тръгна на изток, към квартал Сент Оноре. Без дори да си помисли за него, усети присъствието на Виелиста, който приближи и надникна през рамото му.

— *Ще погледнеш ли какво пише в поканата, хлапе?*

— *Не е необходимо, за да зная на коя врата да похлопам.*

— *Не е, разбира се. Има само две важни жилища на улица „Сен Томас дю Лувър“, нали?*

Ленкур потвърди, продължавайки да наблюдава с присвити клепащи как Мирбо се отдалечава.

— *Едното — каза той — е дворецът на маркиза Дьо Рамбуїе. Говори се, че тя поддържа много престижен литературен салон.*

— *Така е — отвърна Виелиста. — Но другото е дворецът на Шеврьоз и ми се струва, че именно там очакват да те видят...*

* * *

През тази нощ в двореца на Ястреба цареше атмосфера на готовност за битка. Остриетата, събрани в голямата зала, убиваха времето мълчаливо, на пламъка на свещите. Лепра и Марсиак играеха на зарове в единия край на масата. Обърнат към прозореца, Балардийо се клатушкаше на стола си и гледаше към звездното небе с чаша вино в ръка. Анес прелистваше учебник по фехтовка. Излегнал се на някаква пейка със затворени очи, със сгънато коляно и събрани пред гърдите ръце, Сен Люк вероятно спеше. Алмадес остриеше рапирата си, като прокараваше три пъти камъка, преди да обърне острието.

Три пъти от едната страна...

... три пъти от другата.

Пак три пъти от едната...

Наис и господин Гибо си бяха легнали. Само Андре пазеше оседланите коне в конюшната, а Ла Фарг се беше оттеглил в работния си кабинет.

... три пъти от другата страна.

Три пъти отсам...

Всички бяха с ботуши, въоръжени, готови да преминат към действие, щом капитанът им даде сигнал за тръгване. Трябваше само да си вземат шапките, да скочат на седлата и да смушкат конете. Начаса можеха да се окажат в която и да било част на Париж. Просто чакаха заповед.

... три пъти от другата страна.

Как щеше да се появи Италианката? И най-вече кога? Наближаваше полунощ. От няколко часа Остриетата се надяваха на вест или на сигнал. Красивата шпионка знаеше, че я преследват. Така че трябваше да действа изключително предпазливо. Щеше ли да използва нетрадиционен начин, за да потърси връзка с тях? Какъв? Дракончетата. Да, едното или другото от дракончетата, към които тя беше толкова привързана, можеше да донесе вестта. Тук, в двореца на Ястреба. Или в Кардиналския дворец. Дори евентуално в Лувъра...

Три пъти от едната страна...

... три пъти от другата.

— Печелиш — каза Лепра на Марсиак, след като хвърли лош зар.

— Нова игра?

— Не, благодаря.

Мускетарят стана.

— Както желаш — обърна се към него гасконецът. — Но трябва да си платиш дълговете. Не забравяй, че ми дължиш Пиемонт и херцогство Клевс.

Ставаше дума за забавление, което двамата си измислиха. То се роди един ден, когато нямаха нито су в джобовете си, но решиха да си разделят Европа и започнаха да залагат на определени територии. Независимо дали имаха пари, или не, те продължаваха педантично да изреждат печалбите и загубите си.

Три пъти от едната страна...

... три пъти от другата.

— Не се притеснявай, няма да забравя — рече Лепра. — Но добре си спомням, че спечелих и епископството в Мюнстер.

И след като погледна весело към Марсиак, отиде да почука на открехнатата врата на Ла Фарг.

* * *

Ла Фарг си беше обзавел собствен малък кабинет, който имаше врата към щаба, а към горните етажи от него водеше вита стълбица, скрита зад подвижна дървена преграда. В тази стая той

приемаше, разсъждаваше и подготвяше докладите, предназначени за Негово Преосвещенство. Но рядко затваряше вратата.

Тази вечер също чуваше ясно ритмичните движения на камъка за подостряне на рапири, използван от Алмадес. С ботуши и въоръжен, той се беше изтегнал във фотьойла си и бе скръстил нозе върху работната маса. Размишляваше нещо и си играеше с малък медальон, който обикновено носеше на врата си, а сега въртеше верижката на пръста си — ту насам, ту натам. Овехтялото и потъмняло бижу имаше капаче, под което беше скрит миниатюрен портрет. Беше портретът на жената, която Ла Фарг някога беше обичал, но тя приличаше на тяхната дъщеря.

Станала вече девойка, тя наскоро се появи отново в живота на стария благородник. Намираше се в опасност и той трябваше да я защити, да я спаси от преследването на Черния нокът, както и от агентите на кардинал Ришельо. Това означаваше, че се налага да се раздели с нея. Сега не знаеше къде се намира тя, тъй като предпазливостта го изискваше. Но се чувстваше спокоен, понеже беше сигурен, че дъщеря му никъде няма да бъде по-добре защитена, отколкото под грижите на този, комуто я беше поверил.

Ла Фарг повдигна глава и прикри в шепата си медальона, когато чу Лепра да чука на вратата.

— Да?

Мускетарят влезе.

— Боя се, че тази вечер няма да се случи нищо — рече той.

— Аз също.

— Скоро ще стане полунощ.

— Зная.

— Да разседлая ли конете?

— Нека дадем още един час на Италианката, за да се появи.

— Добре.

В този момент Алмадес престана да остри рапирата си. Лепра се обърна и видя Андре да влиза с писмо в ръка.

— Капитанът? — осведоми се конярят.

Испанецът му посочи с пръст вратата на малкия кабинет. Андре премина през залата под втренчените в него погледи, а Ла Фарг и подчиненият му тръгнаха да го пресрещнат. Анес, Марсиак и Балардийо станаха. Алмадес се увери, че острието му е като бръснач. Сен Люк остана проснат на пейката, но се извъртя настрана и се облегна на лакът.

— Господин капитан — каза Андре, — един конник донесе това.

— Благодаря — отвърна Ла Фарг и грабна писмото.

Печатът беше на кардинал Ришельо. Старият капитан го

счупи и разтвори листа сред пълно мълчание.

Всички чакаха.

Ла Фарг го прочете и обяви:

— Италианката се е появила преди един час в Кардиналския дворец.

Другите го гледаха, без да разбират.

— Тя се предава в плен — обясни той и се усмихна двусмислено. — Няма две мнения, отлична маневра...

Това не беше най-прочутата парижка врата. Нито най-натоварената, нито най-добре защитената. Когато падаше мрак и затваряха портите между двете масивни кули, тя се превръщаше в мрачна и смълчана постройка и обикновено нищо не смущаваше злокобното спокойствие чак до ранна утрин.

Драките пристигнаха малко след полунощ, жребците им се движеха сред тъмната пълзяща мъгла, която ги съпътстваше.

Бяха осмина.

Седем силни черни драки и един с бледи люспи, с цвят на мръсен кокал. Черните драки яздеха спокойни и яки бойни коне. Бяха облечени като наемници, носеха ботуши и ръкавици. Кожени колани пристягаха телата им, а отстрани висяха тежки рапири.

Другият драк не беше въоръжен. Но държеше в ръка голяма гравирана тояга, от която висяха различни дребни фетиши — костици, зъби, пера, стари люспи. Облечен в мръсни и миризливи парцали, покрити със засъхнала кръв, той бе възседнал огромен саламандър, чийто корем потъваше в гъстата мъгла, а тежките му и бавни стъпки затрудняваха движението на групата. Беше възрастен. Липсваха му зъби и се беше превил. В жълтите му очи обаче гореше жив пламък и от него се излъчваше изключително могъща злокобна аура.

Драките спряха на тесния каменен мост, над вонящия ров. Чакаха. От мъглата изникнаха тъмни ръце, които се приплъзнаха под прага на вратата, за да свършат делото си от другата страна. Това не продължи дълго. Ръцете от мъгла скоро се прибраха.

След това старият драк вдигна тоягата си и протегна към портата възлеста длан с жълти и нащърбени нокти.

Промълви няколко думи на драконовски език.

Чу се скърцане и глух шум.

Тежките криле се отвориха, след като мандалото се вдигна.

Сводът, дълъг и безлюден, беше осветен само от две мъждукащи факли. Драките преминаха оттам бавно, без да погледнат към стража, въоръжен с пика. Агонизирайки, той се измъкна от наблюдателницата, изпъна ръка, опита се да извика за помощ, но се свлече на земята. Тялото му се сгърчи жестоко, а от устата, ноздрите и изпод клепачите му изтече черна жлъчка.

Драките минаха през вратата и постепенно изчезнаха в мрачините на парижките улици.

Лисичарникът

Алесандра ди Санти, наречена Италианката, се събуди призори и стана, като се опитваше да не наруши спокойствието на двете дракончета, заспали в леглото ѝ. Безшумно тя седна на прозореца полугола и старателно започна да се реши, пеейки си стара италианска песничка. Беше красива, бледа, зората я галеше и караше дългите ѝ рижи коси да блестят.

От стаята си младата жена гледаше към градината и помещенията на Лисичарника. Така наричаха стария замък, който от пет дни беше нейно убежище. Той представляваше ловна резиденция, много подобна на тази, която кралят строеше във Версай: централен павилион, две крила, обграждащи двора, а отпред, отвъд сухия ров, над който се преминаваше по каменен мост, имаше пространство, заобиколено от общинска земя. Макар нищо да не липсваше, все пак Лисичарникът не предлагаше пълен комфорт. Но мястото беше прикрито и спокойно, на по-малко от час езда от Париж, встрани от пътя за Мьодон и почти неоткриваемо зад гъстата гора.

Наистина представляваше великолепно убежище.

След като се среса, Алесандра повика със звънче камериерката си — предоставена ѝ любезно, заедно с елегантен гардероб, — за да ѝ помогне да се измие и да я облече. Звънът разбуди първо Сцила, женското черно драконче. Брат ѝ Харибда скоро отвори очи и близнаците игриво се спречкаха, жадни за ласките на господарката си. Блъскаха се, протягаха вратове, за да ги погали, или допираха муцуни до гърдите и до лицето на Италианката. Тя се смееше, преструваше се, че се отбранява от домогванията на малките влечуги, наричаше ги дяволчета и безсрамници. Нечий нокът неволно леко одраска рамото на Алесандра, но раничката незабавно зарасна и капката кръв потече по невредимата кожа.

Камериерката почука на вратата и сложи край на забавленията.

* * *

От пет дни италианката пребиваваше в Лисичарника. Пет дни, през които всяка сутрин я водеха в Париж, за да я разпитват. Пет дни, през които към нея се отнасяха едновременно любезно, бдително и с известна омраза.

„Това е стаята ви, госпожо. Ето и ключа. Но през нощта

избягвайте да се надвесвате през прозореца. Някой може да се заблуди и да ви уцели с мускета си...”

Красивата шпионка постави Кардинала в изключително деликатно положение, когато потропа на вратата му и се предаде в плен. Парламентът на Париж — най-важната съдебна инстанция в кралството — няколко пъти я беше осъждал задочно. Обвиняваха я в корупция, шантаж и кражби. Често — справедливо. Но Ришельо не желаше да я безпокоят. Първо, защото папата вероятно не би позволил да я екзекутират. Второ, тъй като тя беше в състояние да разкрие държавни тайни, които никой в Европа не желаше да бъдат разгласявани. Най-после, тя твърдеше, че знае за подготвян заговор срещу крал Луи XIII, и искаше, преди да разкаже нещо повече, да ѝ бъдат гарантирани животът и свободата. Парламентът обаче държеше на авторитета си. Щом научеше истината, той щеше да поиска Италианката незабавно да бъде арестувана. После, каквото и решение да вземеха, щяха да настъпят сериозни политически и юридически последици. Аферата щеше да вдигне страшен шум, да навреди на краля, да даде козове на враговете му. Колкото до заговора срещу Негово Величество, щеше да се наложи той да бъде задействан, за да разберат кой го ръководи и колко е опасен...

За щастие, онова, което господата от Парламента не подозираха, не можеше да предизвика гнева им. При най-строга тайна, сутрините на Алесандра бяха ангажирани с един магистрат в „Шатле“. Той ѝ задаваше въпроси, а тя отговаряше любезно, но внимаваше да не прекали с разкритията. Останалото време прекарваше в Лисичарника под защитата на мускетарите. Дужина от тях патрулираха и живееха в малък павилион в гората, в началото на имението. Младата италианка обаче не беше вчерашна: мускетарите я охраняваха, но и я следяха, също както прислужниците в резиденцията я шпионираха, докато я обслужваха. Всички бяха на подчинение на Ришельо, както и благородникът, който изпълняваше функциите на телохранител.

Той беше Острие на Кардинала.

* * *

Седнала пред тоалетката си, Алесандра привършваше с прическата и с грима си, когато някой почука на вратата.

— Влезте, господине!

Появи се Лепра. С ботуши, панталони до коленете, с ръкавици и дублет, той беше облечен в червено, черно и сиво. Шпорите му дрънчаха, беше гладко избръснат, с шапка в ръка и с

рапира през кръста.

— Добър ден, господин кавалер — рече Италианката, следейки с поглед огледалото, което камериерката движеше бавно пред нея. — Спахте ли добре пред портата ми?

— Не, госпожо.

Младата жена се престори на обезпокоена. Продължавайки играта си, тя се обърна на стола и сложи ръка на гърдите си.

— Лоши сънища ли сънувахте, господине? Да не сте зле?

— Не, госпожо.

От безпокойство Алесандра премина към гняв и престорено го сгълча:

— Значи сте се опънали по гръб на друго място! Това е много лошо. Изоставили сте ме и можеше да ме убият. Доста ме натъжавате. Предпочитам времето, когато боледувахте...

Лепра се усмихна.

— Не съм мръднал от вратата ви, госпожо. Но не съм спал. И се чувствам добре.

— Чудесно! Сега вече мога да бъда спокойна!

Като насочи отново вниманието към тоалета си, Италианката продължи да разглежда лицето си в огледалото.

— Госпожо, налага се да побързате. Закуската ви е сервирана и господин Дьо ла Удиниер вероятно скоро ще пристигне.

Ядосана, Италианката грабна огледалото от ръцете на камериерката.

— Господин Дьо ла Удиниер ще почака — рече тя. — И в Париж, в зловещия „Шатле“ където упорства да разговаря с мен, господин Дьо Лафмас ще чака на свой ред. И ако е необходимо, Негово Преосвещенство също ще почака!

— Госпожо! Ако обичате...

Алесандра срещна очите на Лепра, като погледна в огледалото.

Тя му се усмихна, оправи една къдрица, върна огледалото на прислужничката, стана и се обърна към бившия мускетар. Беше прекрасна, талията ѝ беше пристегната в кремаво-кафява скромна рокля, която обаче великолепно подчертаваше бледия ѝ тен, рижата ѝ грива и красивата ѝ гръд. Вероятно очакваше да чуе комплимент, но Лепра се задоволи да изрази одобрението си с кимване с глава.

Хубавата жена прие съдържаната му любезност и го хвана под ръка, за да преминат във вестибюла.

Големият черен драк — името му беше Кх'Шак — се поколеба малко, преди да отвори вратата, а след това се спусна предпазливо, почти на пръсти, по стълбата, като придържаше ножницата на рапирата си, за да не се блъсне тя в нещо.

Мазето беше хладно и смълчано, скъпернически осветено от дебели жълти свещи, чиито пламъци изпускаха парлив дим. Разнасяха се силни миризми, които биха отвратили всяко човешко същество, но те приятно дразнеха ноздрите на драка. Смърдеше на кръв, вътрешности, на червено и разлагащо се месо.

Старият драк с бледите люспи седеше по турски направо на земята. Той носеше мръсни и зловонни парцали — единствените му дрехи, а тоягата за церемонии — голяма гравирана пръчка, на която висяха пера, костици, люспи, зъби и цветни мъниста — се мъдреше на мършавите му бедра. Беше затворил клепачи, не помръдваше и едва-едва дишаше. Пред него лежеше трупът на изкормена бяла коза. Други гниеха тук и там, осакатени, полуразкъсани.

Кх'Шак спря на последното стъпало и се поколеба, сякаш се боеше да влезе в мазето. Не смееше да стъпи на изцапаната и окървавена земя, където се извършваха плашещи ритуали. Всъщност не беше страхливец. Смелостта и жестокостта му бяха оценени и го направиха командир.

Но магията...

— Саакир... — промълви той притеснено.

Саакир. Драконовска дума, която означаваше едновременно жрец и магьосник, две неразличими понятия в племенната цивилизация на драките.

— Да, Кх'Шак? — отзова се старият драк. — Какво има?

Черният драк се прокашля. Все така неподвижен, със затворени очи, другият му беше обърнал гръб.

— Намерихте ли я, саакир?

— Не, сине мой — рече магьосникът спокойно и търпеливо, както човек разговаря с малките деца. — Италианката я е покрила със седем воала. Всяка нощ ще разкъсвам по един от тях и скоро тя ще се появи гола пред Окоето на Дракона на Нощта. Тогава ще я видя и ти, първи след мен, ще разбереш...

— Благодаря, саакир.

Кх'Шак беше готов да си тръгне загрижен, когато старият драк се обади:

— Безпокоиш се, нали?

Големият черен драк се затрудни с отговора. Той реши да каже истината.

— Да, саакир.

— Това е добре. Ти си вожд. Твоята роля е да се тревожиш за

онова, за което другите нехаят, да виждаш онова, което другите не съзират... Но дните минават, твоите бойци губят търпение и ти се боиш, че няма да можеш да ги удържиш още дълго време.

Нима саакирът поставяше под съмнение авторитета му? Кръвта на Кх'Шак кипна.

— Моите бойци ми се подчиняват безпрекословно и ме уважават! Те ще изпълнят каквото им наредя!

Старият драк магьосник се усмихна, но другият не видя това.

— Естествено, естествено... Значи нещата се развиват добре, нали?

— Да — беше принуден да потвърди Кх'Шак. — Развиват се добре.

Настъпи мълчание, а дракът се чудеше какво да направи. Най-после в мекия глас на неподвижния старец прозвучаха твърди нотки:

— Сега, Кх'Шак, трябва да си тръгнеш. Имам нужда от почивка.

* * *

В Лисичарника Италианката допиваше чаша шоколад, докато един лакей разтребваше масата и отнасяше остатъците от закуската ѝ. Седнала във фотьойл, тя наблюдаваше Лепра, който гледаше навън през прозореца. Той не изпускаше от очи пътя, който излизаше от гората и прав като стрела пресичаше зеленото пространство между помещенията за прислугата и стигаше до моста над рова.

Антоан Лепра, кавалерът Д'Оргъой.

Острие на капитан Ла Фарг. И както изглежда, бивш кралски мускетар. Спокоен, сдържан, любезен, бдителен. Вероятно неподкупен. Във всеки случай — безупречен. Висок, кестеняв, със строг поглед. Пленителен за онези жени, които обичаха зрелите мъже, върху чиито лица бяха изписани годините и преживените изпитания. В него имаше и нещо брутално. Този Лепра умееше да се бие и не се боеше от насилието. Мускулестото му тяло навярно беше покрито с белези...

Погледът на Алесандра ди Санти пронизваше мълчанието. Лепра отгатна истинствеността ѝ и се обърна към девойката. Тя не стори грешката незабавно да отвърне очи, което непременно би издало греховните ѝ чувства.

Невероятно хитра, младата жена моментално излъга и прикри истинската причина за интереса си.

— Откъде имате тази странна рапира, кавалере?

Както винаги, Лепра беше препасал бялата си рапира, измайсторена от кост на Прастар дракон. Невероятно и страховито оръжие, едновременно леко и по-здро̀во от най-съвършеното острие, пристигнало от Толедо.

— Беше ми поверена.

— От кого? И при какви обстоятелства?

Бившият мускетар се усмихна, но не отговори и отново обърна глава към прозореца. Погледът му се зарея към короните на дърветата.

— Е, господине — настоя красивата шпионка. — От няколко дни делим този покрив и прекарваме повечето време заедно, но аз нищо не зная за вас.

— И аз почти не ви познавам. Но може би така е по-добре.

Алесандра стана и бавно се приближи към Лепра, по-скоро към гърба му, тъй като той продължаваше да гледа навън.

— Нямам нищо против да ме опознаете, господин кавалер. Задавайте въпросите си, аз ще отговарям...

— Оставям на господин Дьо Лафмас задачата да ви разпитва.

— Дали малко шоколад няма да ви направи по-мил? Мога да ви сипя...

Като се обърна от прозореца, Лепра внезапно се озова редом до Италианката. Всъщност тя се беше приближила толкова, че почти се докосваха. По-ниска от него, авантюристката го гледаше отдолу и държеше чашата до полуотворените си и леко влажни устни.

Очите ѝ се смееха.

— Обичате ли шоколад, господин кавалер?

— Аз... Аз не зная.

— Никога ли не сте опитвали?

— Не.

Шоколадът, който не беше добре познат във Франция, дължеше скромната си популярност на кралица Анна Австрийска, която го обожаваше от детските си години в Испания и искаше да ѝ го поднасят в Лувъра. Все още каприз за знатния елит, шоколадът — нещо много любопитно — се продаваше в аптеките.

— Невероятно вкусно е — почти прошепна Алесандра и с две ръце поднесе чашата към устните на Лепра. — Ето, пробвайте...

Погледите им се срещнаха, единият — изпълнен със съблазън, а другият — със смущение.

В този миг, продължил цяла вечност, бившият мускетар се бореше с изкушението...

... но камериерката, която влезе стремително, сложи край на магията. Донесе ръкавиците, пелерината и шапката на Италианката. Изненада Лепра, който рязко се дръпна, но се

направи, че не е видяла нищо.

— О! — възкликна Алесандра, като присви рамене и се завъртя. — Колко е студено...

* * *

На каменното стълбище Лепра срещна домоуправителя на Лисичарника, който вече чакаше.

— Господине.

— Добър ден, Данвер.

Заедно те проследиха каретата, която премина по моста над сухия ров и влезе в двора. Дванайсет конници я ескортираха, всичките въоръжени с рапири и къси пушки. Бяха гвардейци на Кардинала, но не носеха мантиите си. Командваше ги господин Дьо ла Удиниер, новият капитан на отряда и наследник на кавалера Дьо Сен Жорж, загинал преди месец при достатъчно позорни обстоятелства, които за всеобщо удовлетворение останаха в тайна.

Каретата спря близо до стълбите. Ла Удиниер скочи от седлото и приближи до Лепра. Дватама си стиснаха ръцете като мъже, които се уважават, но не могат да си позволят прекалени любезности. Защото единият от тях беше гвардеец на Кардинала, а другият — независимо че сега се бе отказал от мантията си — служеше като мускетар на Негово Величество. Съперничеството между двата корпуса беше традиционно и много шумно: рядко минаваха петнайсетина дни, без гвардеец и мускетар да се счепкат на дуел по някакъв повод.

Обаче Ла Удиниер и Лепра имаха високо мнение един за друг.

Те се познаваха, откакто през миналата година се бяха сражавали рамо до рамо, когато Луи XIII — за втори път, преди да го стори отново и след това — потегли към Нанси начело на армията си, за да принуди Шарл IV Лотарингски да се отнася по-почтително към него. На 18 юни се случи така, че лотарингски кавалерийски полк охраняваше един от бродовете на река Мьоз, близо до градчето Сен Мишел и недалеч от главната квартира на краля. Бойните действия още не бяха започнали и дори Шарл IV продължаваше да води преговори. Но Луи XIII желаше да нанесе светкавичен удар, който да бъде ясна демонстрация на сила. Под командването на граф Д'Але събраха елитни войници от Наварския полк, жандармерия, кавалеристи, кралски мускетари и гвардейци на Кардинала. Ла Удиниер, който тогава все още не беше лейтенант, и Лепра се озоваха сред тях. Изненадани,

хванати в капан в укреплението си и обзети от паника, лотарингците претърпяха ужасяващо поражение. Всъщност то си беше клане, от което малцина оцеляха.

По-късно пътищата на двамата мъже често се засичаха, но те никога не бяха си партнирали, както стана сега. Поделяха си отговорността за Италианката. Лепра — в Лисичарника, а Ла Удиниер — по пътя до „Шатле“, в Париж, където разпитваха шпионката. Срещаха се два пъти дневно, когато си предаваха ценната пленница.

— Наред ли е всичко? — запита Ла Удиниер.

— Да — отговори Лепра. — Има ли нареждания от Кардиналския дворец?

— Няма.

И това беше целият разговор.

С дебело наметало и с качулка, Алесандра скоро се появи, усмихната и непринудена. Бидейки галантен благородник, Ла Удиниер отвори вратата и ѝ протегна ръка, за да се качи в каретата. След това смушка коня си, отдаде чест на Лепра и нареди ескортът да тръгне.

Бившият мускетар остана известно време и проследи с поглед каретата, която се отдалечаваше. Беше изморен, но все още не можеше да си позволи да почива.

Обърна се към домоуправителя Данвер, който стоеше неподвижен и невъзмутим.

— Хайде — подкани го той, влизайки вътре. — Чака ни работа.

* * *

Старата жена седеше в спокойната и слънчева градина в един от многобройните манастири в предградието Сен Жак.

Тук прекарваше по-голямата част от дните си, когато горещината беше поносима, четеше и чакаше, настанена във фотьойл, който изваждаха от стаята ѝ, за да ѝ е по-удобно. Тя следваше подчинения на строги правила режим на монахините, който се състоеше от молитви и хранения. Нищо не я принуждаваше да прави това, но то отговаряше на персонажа, който беше измислила, изглеждаше като богата и набожна вдовица, изморена от светското общество, решена да прекара в усамотение последните години от живота си. Тук тя беше госпожа Дьо Шантегрел. Само преди месец се вихреше като виконтеса Дьо Маликорн и благодарение на магията имаше вид на не повече от двайсетгодишна. В определена степен по-измамна възраст от

онази, на която изглеждаше сега. Всъщност годините ѝ далеч надхвърляха нормалното. Нормалното за човешкия род, разбира се.

Но тя беше дракон.

Така наречената госпожа Дьо Шантегрел вдигна очи от книгата си и въздъхна, съзерцавайки градината и мислейки си за сегашното си битие.

Толкова ѝ се харесваше да бъде виконтеса Дьо Маликорн. Беше млада, красива, богата и властна. Целият Париж беше в нозете ѝ и мечтаеше за нейното благоразположение. Колко жалко, че се наложи да изостави всичко това! Официално виконтесата беше загинала при пожар, а след нея беше останало само обгореното и неузнаваемо тяло — на една клетница от простолюдието. Трагична загуба, но почти банална драма за Париж, където огънят причиняваше много ужасии...

Истината беше, че ритуалът, който трябваше да доведе до нейния триумф, стана причина за провала ѝ. Друга на нейно място без съмнение не би оцеляла. Но това не намаляваше скръбта ѝ. И не потискаше желанието за мъст, което гореше у нея. Ако не бяха се намесили кардинал Ришельо, капитан Ла Фарг и неговите проклети Остриета, днес тя щеше да ръководи първата френска ложа на Черния нокът...

Леки стъпки по чакъла на алеята привлякоха вниманието на фалшивата госпожа Дьо Шантегрел. Приближаваше се една монахиня, която първо провери дали тя не спи, а след това ѝ прошепна нещо в ухото. Старата жена кимна, после протегна врата си, за да види този, за чието посещение я уведомиха и който чакаше настрана, под каменна арка, обградена от нацъфтели розови храсти. Мимолетно изражение, изпълнено с изненада и със страх, се появи на лицето на госпожа Дьо Шантегрел. Но тя посрещна посетителя с любезна усмивка и му подаде ръка, за да я целуне.

Мъжът беше облечен в сиво и черно, благородник, с рапира на кръста. Беше висок, по-скоро слаб, важен. С овално, но изпито лице, със странно гладка кожа, сякаш опъната изкуствено. Правеше впечатление болезнената му, призрачна бледност. Присвиваше ледените си сиви очи, когато кашляше — сухо, дълбоко — в кърпичка, с която триеше фините си и едва ли не мъртвешки устни.

Също като тази, при която идваше, той беше дракон. Смени много имена, а тя знаеше някои от тях. Но предпочиташе бойния си прякор: Алхимика от Сенките. Защо го наричаха така, тя нямаше представа. Както и да е, това беше псевдоним — понякога изразен графично от елегантното смесване на главните букви А и

С, — с който Черният нокът назоваваше един от най-добрите си независими агенти.

Някаква послушничка донесе стол. Алхимика ѝ благодари с кимване и седна. Всъщност това не беше точно акт на благодарност, а потвърждение за подразбиращото се негово право веднага да бъде настанен удобно.

— Зная какви огорчения са ви постигнали напоследък, госпожо. Но едва сега смогнах да ви посетя. Моля да ми простите.

— Огорчения... — повтори старата дама. — Колко внимателно го казахте...

— Трябва да добавя в моя защита, че не беше лесно да ви намеря.

— Че как иначе? Госпожа Дьо Шантегрел е много по-дискретна от виконтеса Дьо Маликорн. И кой се интересува от една почти умираща клетница, прекарваща последните си дни в манастир, заобиколена от сестри, чието внимание ѝ е гарантирано благодарение на остатъка от богатството ѝ, което тя им е дарила?

Алхимика си позволи една от онези свои редки усмивки, при които крайчетата на мършавите му устни едва се повдигнаха. Както всички дракони, той на драго сърце се подиграваше с човешките религии и с недостатъците на техните представители. Расата му не познаваше друг култ освен към предците, други божества освен Прастарите дракони, чието съществуване, независимо че се отнасяше към незапомнени времена, не подлежеше на съмнение.

— Не ви ли достигат пари, госпожо?

— Няма такова нещо, благодаря. Но вашият интерес ме развълнува, макар да съм сигурна, че посещението ви не е акт на чиста любезност...

— Госпожо, аз...

— Не, господине. Не се оправдавайте, не искам да ме лъжете — въздъхна тя. — Всъщност е несправедливо да ви упреквам. Откакто... Откакто започнаха огорченията ми, рядко някой ми идва на гости. Черният нокът забравя онези, които вече не могат да му служат. Всъщност не съжалявам. Много съм щастлива, че още дишам. Отдавам това на благородния ми произход и на ранга ми. А може би дори ме мислят за напълно безсилна...

— Готов съм да се обзаложа, че грешат.

— Наистина ли така смятате?

Бившата виконтеса се обърна към Алхимика.

— Да — отговори той и издържа погледа ѝ, без да мигне. Но това не означаваше нищо, тя добре го знаеше.

Все пак реши да се престори, че вярва в искреността му.

— Необходимо ми е почивка, затова се уединих тук. А някой ден, някой ден, когато си възвърна дори нищожна част от предишната си мощ...

Не завърши изречението, но очите ѝ светеха, втречени в далечината...

Алхимика изчака тя да се отърси от бляна за старата си слава. Но може би тези блянове я бяха отвели в неизвестна посока? След малко той чу, че старицата шепне, поклащайки вяло глава:

— Да... Почивка... Не ми е необходима почивка...

* * *

Странноприемницата, недалеч от Винсен, по пътя за Шампан, беше пълна с бойци, тръгнали да догонят полка си в Шалон сюр Марн. Рапири, ками, пищови бяха оставени по масите; мускети и алебарди — подпрени на стените. Разговорите се смесваха, шумни и войнствени, трудно различими в голямото помещение, в което златистата светлина щедро нахлуваше през прозорците. Остри закачки прехвърчаха сред дима от лулите. В отговор следваха други майтапи и избухваше страхотен кикот.

Капитан Ла Фарг влезе и още от прага мощният му силует се очерта на фона на светлината. Той затвори вратата и бавно огледа залата. Присви клепащи, но не успя да намери онзи, когото търсеше. Остана безразличен към любопитните погледи, насочени предпазливо към него. Друг на мястото му вероятно би раздразнил присъстващите и дори би станал причина за сбиване. Но никой от войниците не беше толкова глупав, нито пък толкова пиян, за да търси единоборство с мъж като Ла Фарг.

Рядък екземпляр, предизвикващ респект и несъмнено опасен.

Алмадес влезе на свой ред, приближи се към стария благородник и му прошепна:

— Отзад.

Ла Фарг разбра и съпроводен от испанеца, отиде в слънчевия заден двор. Там намери граф Рошфор, който играеше на кегли с други благородници.

Като го видя, че пристига, страшилището на Кардинала се прицели, хвърли топката и успя да направи отличен удар. Доволен, той разтърка дланите си, докато останалите играчи го поздравяваха. Благодарим им, извини се, най-после даде знак с глава на капитана на Остриетата и грабна дублета си, който беше свалил, за да не му пречи при играта. Облече го и покани Ла Фарг да седнат заедно край малка масичка под едно дърво. На плота

имаше чаша и каничка. Рошфор пи от чашата, а Ла Фарг надигна направо каничката, за да го подразни.

— Моля, сипете си — иронично го подкани човекът на Кардинала.

Старият благородник издържа на погледа му. И за да продължи в същия дух, обърса устата си с ръкава и изплези език.

— Елегантно...

— Вие какво си мислите, Рошфор? Че си нямам друга работа и ще ви чакам да играете на кегли ли?

Графът небрежно кимна с глава. Огледа се разсеяно наоколо, въздъхна и като че ли успя да събере мислите си. След това изведнъж запита:

— Какво е мнението ви за Италианката?

Ла Фарг преглътна и се протегна на стола.

— Усещанията ми за нея не са се променили — отговори той глухо. — Продължавам да съм убеден, че не можем да се доверим на тази жена. Но съм убеден също така, че историята, която ни поднася, ни принуждава да се съобразяваме с приказките ѝ. Защото тя твърди, че херцогиня Дьо Шеврьоз участва в заговор срещу краля...

При тези думи Рошфор се намръщи, а Ла Фарг продължи:

— Щом Италианката споменава Шеврьоз, трябва да започнем да я слушаме внимателно...

— Кардиналът е на същото мнение. Впрочем появи се и това...

Рошфор дискретно плъзна към Ла Фарг нещо, което много приличаше на ковчеже от скъпо дърво. Капитанът го взе, отвори го, откри вътре печат от черен восък върху откъснато парче от пергамент.

— Това се съдържаше в пакета, който Италианката предложи на вниманието на Негово Преосвещенство. Знаете ли какво представлява?

Ла Фарг застана изпънат на стола си.

— Да. Черен печат. Във всеки има капка драконова кръв. Черният нокът използва подобни печати за най-важните документи...

Ла Фарг върна ковчежето и Рошфор веднага го прибра.

— Следователно Черният нокът е в играта — заключи капитанът.

— По един или по друг начин.

— Какво казва Италианката по този въпрос?

Човекът на Кардинала смръщи вежди.

— Почти нищо... Както по този, така и по всички останали... Ако може да се вярва на Лафмас, няма равна на нея, когато

започне да отговаря, без да съобщава съществени неща.

От няколко дни красивата Алесандра ди Санти беше отвеждана тайно в една от залите на „Шатле“ и също толкова тайно разпитвана по цяла сутрин. Господин Лафмас ръководеше всичко. Отначало адвокат в Парламента, след това референт в Съвета, сега той беше държавен съветник. Ползваше се с доверието и с уважението на Ришельо, комуто дължеше много. Сега, петдесетгодишен, беше граждански заместник в „Шатле“, което ще рече един от двамата магистрати — другият беше заместникът по криминалните дела, — които идваха веднага след първия кралски съдия. Честен, строг и предан, Исак дьо Лафмас скоро щеше да стане обвинител и да си спечели всеобща омраза по време на големите процеси, провеждани по волята на Кардинала.

Като си помисли за огорченията на заместника, Ла Фарг не можа да се сдържи и леко се подсмихна. Рошфор забеляза това и също с усмивка рече:

— Най-комичното е, че Лафмас винаги е много доволен подир разпит. Но след като прочете показанията, разбира, че Италианката не е отговорила на въпросите или е увъртала, или просто е повтаряла вече известни неща, които са крайно незначителни. Тя смесва лъжи и истини, служи си със слухове, отклонява се от темата, подхвърля фалшиви тези и съмнителни разкрития. Умее да се преструва както на наивна, така и на идиотка, на забравана или на чаровница. Бедният Лафмас си е глътнал езика и е изгубил съня си. А всяка сутрин се връща твърдо решен да не се оставя повече да бъде подвеждан...

Благородниците, които играеха на кегли, изръкопляскаха на едно умело хвърляне на топката и прекъснаха Рошфор.

— Добре — отвърна Ла Фарг. — Италианката води Лафмас за носа. Но това е добре обмислена война... В края на краищата, тя обеща да разкрие всичко, което знае за заговора, при условие че бъде защитена. Защитата ѝ преминава през помилване, без което тя все още може да бъде преследвана във Франция. Ако следваме присъдата на Парламента, в този момент мястото ѝ е в затвора. Тя отлично си дава сметка за това и ще мълчи за най-важното, докато не бъде убедена, че вече има сигурни гаранции.

— Кардиналът не може веднага да ѝ даде подобни гаранции. Но времето ни притиска. Не само защото датата на осъществяването на заговора срещу Негово Величество вероятно наближава. Но и понеже с всеки изминал ден се увеличават шансовете убежището на Италианката да бъде разкрито. И когато това стигне до ушите на господата от Парламента...

— Кралят и неговият Съвет могат да отменят заповед за

арест, издадена от Парламента. Той разполага с такава власт.

— Така е. Но ще го стори ли?

Ла Фарг изненадано примигна.

— Нима искате да кажете, че Негово Величество няма представа от това, което се случва?

Събеседникът му отклони въпроса.

— Каквото и да говорим, отменена от краля заповед за арест е крайно непопулярна мярка. Парламентът надава крясъци, всички започват да се бунтуват и винаги се намират „благожелатели“ които разпалват гнева на народа и се обявяват срещу тиранията... А кралете не обичат народът да недоволства. Особено в навечерието на война.

— Лотарингия ли?

— Да, Лотарингия... Вижте, Ла Фарг, за да успеем без много шум, тези изпълнения трябва да бъдат внимателно подготвени. Необходимо е да спечелим общественото мнение, да купим предварително верността на доста хора, да си осигурим лоялността на вестниците, да им поръчаме специални статии, да не допускаме да плъзнат слухове... Всичко това е по-лесно, отколкото си го представяте. Но изисква грижи, пари и най-вече време, онова време, което не ни достига...

Ла Фарг осъзна напълно проблема: шпионка, която не желаше или не можеше да проговори, заговор, заплашващ краля, и най-после — недостиг на време.

След като размисли, той запита:

— Добре. Какви са заповедите на Негово Преосвещенство?

* * *

Лепра държеше вратата и търпеливо изчакваше домоуправителя Данвер да огледа внимателно стаята на Алесандра ди Санти.

Така беше, откакто Италианката живееше в Лисичарника. Всяка сутрин, щом потеглеше каретата, която я отвеждаше в „Шатле“, влизаха в покоите ѝ. Лепра контролираше огледа, въпреки че присъствието му не беше чак толкова необходимо. Прислужниците, грижещи се любезно за шпионката, отлично си знаеха работата. Те не се задоволяваха само да следят дори най-незначителния ѝ жест и всекидневно да докладват. Старателно претърсваха стаята ѝ и вестибюла под ръководството на домоуправителя, който — по-строго от Лепра — командваше операциите и следеше да не се пропусне нищо.

Данвер имаше зорко око, даваше ясни заповеди, почти не

говореше. Наближаваше петдесетте. Слаб, с посивели коси и с естествен бронзов тен на средиземноморски човек, той беше посветил живота си да служи безупречно. Притежаваше качествата на великолепен домоуправител, чиято функция е да осигури реда в замъка и да властва над прислужниците, а това означаваше да бъде дискретен, интелигентен, неподкупен, внимателен и предвидлив. Но Данвер имаше един недостатък, който често се срещаше у хората с неговата професия — своеобразна арогантност, дължаща се на чувството, нерядко основателно, че е незаменим.

Всъщност той беше истинският господар на Лисичарника. Подпомаган от персонала, който му се подчиняваше безпрекословно, беше в състояние да посрещне когото и да било незабавно, дори посред нощ, за няколко часа или за няколко дни. Беше наясно колко важни са личностите, които Кардиналът подслоняваше тук. Не се учудваше на нищо, искаше да знае само онова, което е необходимо, съвестно изпълняваше задълженията си, без никога да проявява капризи. Лепра бързо разбра що за птица е домоуправителят и на драго сърце му се доверяваше, както добрият офицер използва услугите на опитния сержант. Решение, за което бившият мускетар не съжали и дори се поздрави още когато за първи път присъства на систематичния обиск на покоите на Италианката: Данвер беше на висота.

— Проблем ли има? — запита Лепра, тъй като домоуправителят нещо се колебаеше.

Бяха останали само двамата във вестибюла на Алесандра.

Данвер несъмнено изглеждаше объркан и хапеше устната си. Той не отговори и инстинктивно се приближи до клетката, където бяха затворени дракончетата на Алесандра. Едното от близначетата — явно мъжкото, Харибда — изръмжа срещу него, когато той провери дали резето на малката вратичка е надеждно спуснато.

След това домоуправителят излезе и минавайки покрай него, погледна извинително към Лепра, когото беше накарал да чака. Кавалерът се опита да го успокои.

— Би било по-просто, ако знаехме какво търсим, нали?

— Така е, господине. Човек никога не е достатъчно предпазлив.

Лепра затвори вратата, превъртя два пъти ключа и заедно със спътника си тръгнаха надолу.

— Малко ще подремна — заяви бившият мускетар и се прозина. — Ако е необходимо, събудете ме.

— Добре, господине.

Дракончетата изчакаха гласовете и шумът от стъпките да се отдалечат.

Спокойствието се възвърна в голямата безлюдна стая, очите на Сцила заблестяха и клетката се отвори от само себе си. Харибда веднага бутна малката вратичка с лапата си с остри нокти. Близнаците излязоха от затвора си и се измъкнаха навън през отвора на камината. Слънцето ги огря, а след тях се вдигна лек облак сажди, който остана незабелязан, пък и никой не би могъл да отгатне причината за него. Защото, без да са невидими, дракончетата бяха станали полупрозрачни, като изваяни от чиста изворна вода, едва потрепваща на светлината.

След няколко весели и виртуозни акробатични номера във въздуха Сцила смъмри непослушното си братче и двамата отлетяха към Париж.

В двореца на Ястреба чакаха само Ла Фарг.

Остриетата се бяха събрали в градината, под сянката на кестена, около старата побеляла маса, по чиито крака пълзяха бурени. Анес и Марсиак играеха на дама, а Балардийо следеше партията и държеше в уста малката си угаснала лула. Седнал небрежно, невъзмутим зад червените стъкла на кръглите си очила, Сен Люк жонглираше с кама. Алмадес, със скръстени ръце, облегнат на стъблото на дървото, изглеждаше нетърпелив. Липсваше Лепра, но за това имаше причина: беше получил заповед да не напуска Лисичарника, където рано следобед Италианката не закъсня да се върне надеждно ескортирана. Чашите с вино и купата със свежи плодове върху масата привличаха насекомите, които бръмчаха в ослепителната светлина, недостъпна за присъстващите поради сянката, която хвърляше короната на кестена.

Най-после Ла Фарг пристигна. Той възседна един стол и всички наостриха слух.

— Ето за какво става дума — започна капитанът. — Знаете, че откакто се предаде в плен, Италианката всеки ден е разпитвана в „Шатле“ от заместника на първия кралски съдия.

— Господин Дьо Лафмас — уточни Анес.

— Да, Лафмас. Носи му се славата, че е неподкупен и упорит. Много е удобен, макар да не е чудовището, за което го представят. Във всеки случай е интелигентен и не е лесно да бъде излъган. С една дума, изглежда, той е идеалният човек, който да накара Италианката да проговори...

— Но? — намеси се Марсиак.

— Но Италианката му създава трудности. Без да сваля усмивката от лицето си, тя хитрува, лъже, изплъзва се ловко. Дните минават, без да е разкрила нищо съществено от онова, което е научила по време на богатата си шпионска кариера.

— А по отношение на заговора? — запита Сен Люк.

— По тази тема — обясни старият благородник — дори не си отваря устата и повтаря, че Кардиналът знае каква е цената на исканите от него сведения. Лафмас се е опитал да научи малко повече, като ѝ е задавал косвени въпроси и е подхвърлял невинни забележки, но напразно. До този момент Италианката успява да надхитри Лафмас и отлично да изиграе картите си.

— Мръсницата е голяма дяволица — пророни през зъби мелезът. — Но никой не успява в кариерата, която тя си е избрала, ако е глупак...

— Или пък грозотия — добави Марсиак. — Толкова ли е красива, колкото я представят? Навярно мога да сменя Лепра. Той сигурно сучае съвсем сам в Лисичарника...

Анес избухна във ведър смях и дори Сен Люк се подсмихна, толкова ясно беше накъде биеше техният приятел.

— И дума да не става — възможно най-сериозно рече Ла Фарг.

— Но...

— Казах не.

— Добре.

Гасконецът присви рамене, леко се намръщи и си сипа чаша вино. С разбиране и съчувствие младата баронеса Дьо Водрьой го потупа с ръка по гърба. После тя заяви:

— В това отношение Италианката никога не е проявявала тайнственост: тя винаги е твърдяла, че ще разкрие заговора срещу краля, ако получи защита от страна на Кардинала. Но все още очаква тази защита. Тогава защо я упрекваме, че мълчи? И на какво може да се надява, ако проговори, преди да се е сдобила с гаранции? Тя не е идиотка...

— Точно тук е проблемът — рече Ла Фарг.

— Как така? — намеси се Балардийо с грубия си глас и свъси вежди.

— Кардиналът не може да приеме Италианката под крилото си, при положение че я смятат за престъпничка, и ще бъде така, докато не бъде призната за невинна за всичко, в което я обвиняват. Или докато кралят не я помилва.

— Но ние говорим за Италианката! — възкликна Анес. — Един процес за реабилитацията ѝ ще бъде пародия на правосъдие, нищо не може да оневини тази авантюристка!

— В същото време кралят не смее я да помилва, без да рискува да избухне скандал — продължи Ла Фарг. — С една дума, Италианката иска нещо, което отлично съзнава, че не е възможно да получи...

— Без да забравяме... — намеси се Алмадес с равен глас, който привлече вниманието на другите; никакво потрепване на лицето му не издаваше неговите чувства. — Без да забравяме, че времето също работи против Италианката...

— Какво? — учуди се гасконецът.

— Да предположим, че действително се готви заговор срещу краля — комплот, за който тя знае нещо важно. Какво ще се случи, ако съзаклятниците преминат към действие, докато Италианката е пленница на Негово Преосвещенство?

Анес разбра:

— Кардиналът ще бъде безмилостен.

— И Италианката ще извади луд късмет, ако не я обесят — заключи Марсиак.

Испанският учител по фехтовка кимна с глава в знак на съгласие.

— Но тогава каква игра си позволява тя? — възкликна баронеса Дьо Водрьой.

— Точно това Кардиналът иска да разберем — каза Ла Фарг достатъчно авторитетно, за да поеме контрола върху дебатите и да сложи край на ненужните отклонения.

Всички се обърнаха към него и зачакаха да продължи.

— Първо, да намерим черните драки, които преследват Италианката. Те знаят за нея повече от нас и ако можем да научим защо вървят по петите ѝ... Впрочем Кардиналът се надява, че ще успеем да ги обезвредим.

— Как да ги намерим? — запита Сен Люк.

— Те са в Париж. От пет дни.

Новината учуди всички. След това Балардийо, който четеше вестници, си спомни, че миналата седмица стражите пред една от вратите на Париж бяха намерени мъртви рано сутринта, но не се знаеше кой ги е убил. Много бързо телата им са били прибрани от властите. Дали имаше връзка между гибелта на тези нещастници и пристигането на драките в столицата?

— Да — потвърди Ла Фарг. — Един от пазачите е агонизирал няколко дни и е бълнувал. Говорел е за драки и за „лазееща черна смърт“. Специалистът по магии на Кардинала смята, че става дума за черната мъгла, която придружава нашите драки... По този повод вие, Анес и Марсиак, ще трябва да се срещнете с него следобед.

— Със специалиста по магии ли? — запита гасконецът.

— Кардиналът смята, че ще ни бъде полезен.

— Добре — прие Анес.

Старият капитан се обърна към Сен Люк:

— Що се отнася до теб...

— Зная — рече мелезът. — Ако драките са в Париж от пет дни и са останали незабелязани, може да се намират само на едно определено място... Имате ли специални нареждания?

— Не. Намери ги, това е всичко. И не позволявай да те убият... Аз ще се срещна с човек, който според Рошфор познава добре Италианката и може да ѝ помогне да се разприказва.

— Кой е той? — запита разсеяно Марсиак, след като установи със съжаление, че последната бутилка вино вече е празна.

— Спомняте ли си за Ленкур?

— Този, когото Ришельо искаше да присъедини към нас преди един месец ли? И който отказа?

Слушайки гасконеца, човек можеше да се запита кое според него е по-важно по отношение на бившия гвардеец на Кардинала. Че е можел да се присъедини към Остриетата с протекция? Или че е отхвърлил предложението?

— Точно той, да — потвърди Ла Фарг.

Марсиак се намръщи.

— Този мъж ми спаси живота, като рискува своя — припомни Анес.

— И какво от това? — възкликна неприязнено събеседникът ѝ. — Ние непрекъснато спасяваме нечий живот и не парадираме с това...

Капитанът плесна с ръце и стана:

— Хайде! По седлата! — подкани ги той и добави почти бащински: — Пазете се.

* * *

Всички люде, намиращи се на служба при някой знатен благородник, представляваха неговият „дом“. Така че хората говореха за дома на краля, на кралицата, на Орлеанския херцог или на маркиз Дьо Шатоньоф. Тъй като правилата изискваха всеки да живее според произхода и ранга си, някои домове обединяваха по над две хиляди души, на които трябваше да се плаща, хранеха ги, обличаха ги, даваха им постеля и при нужда ги подпомагаха. Така вървяха нещата в дома на краля, както и в дома на Кардинала. За поддържането на стандарта беше необходимо цяло състояние.

Многолюден, престижен и с особено скъпа издръжка, домът на Кардинала беше по мярата на онзи, когото обслужваше. Той се състоеше от „военен дом“ и „цивилен дом“. Предназначен да осигурява защитата на Негово Преосвещенство, военният дом обединяваше отряд конни гвардейци, мускетари и войници, които винаги бяха под знамената по бойните полета. Всъщност военният дом представляваше малка частна армия. Това беше рядко разрешавана от краля привилегия, но тя се оказва необходима поради заговорите, които непрекъснато се крояха против Ришельо, и говореше много за доверието, което Луи XIII хранеше към първия си министър.

Цивилният дом на Кардинала даваше убежище на онези, които не бяха люде на войната. Освен множеството прислужници и помощници в кухнята и в конюшните, освен безбройните дребни чиновници — необходими, но анонимни — тук се числяха: шамбелан, или основен интендант (той държеше в

ръцете си финансовите дела, беше и главен капелан⁸); изповедник; трима капелани; секретари; офицери в конюшната и обслужващи го благородници, всичките от знатен произход, като първите се грижеха за конете и за екипажите, а вторите го придружаваха и изпълняваха поверителни мисии; пет камериери, които раздаваха заповеди на лакеите в ливреи; един домоуправител, който властваше над персонала и отговаряше за снабдителите; ковчезник; трима главни готвачи и рояк техни помощници; четирима сомелиери⁹; придворен хлебар; двама кочияши и четирима водачи на пощенски коли; един мулатар; носачи.

Към тях би трябвало да прибавим лекар, аптекар и двама хирурзи.

Също и специалист по магии.

Всеки голям дом трябваше да си има вещ специалист по магии. Практикуването на драконова магия беше забранено от законите, така че той всъщност не беше магьосник. Или поне не биваше да бъде. Познаването на върховните езотерични тайни и на драконите му беше необходимо, за да предвижда евентуални заплахи и да ги предотвратява. Някои се наричаха астролози или гадатели; други бяха лекари или философи; сред тях имаше дори духовници. Страшно много бяха шарлатаните и некомпетентните. Обаче за ерудитите драконовата магия беше обект на сериозни изследвания, тя заслужаваше внимателно проучване.

Името на специалиста по магии на Кардинала беше Пиер Тейсие. Имаше оригинален и блестящ ум, Ришельо го уважаваше и бидейки меценат и приятел на науката, финансираше неговите проучвания и публикации.

Тейсие живееше на улица „Червените деца“ и този ден очакваше посещението на Остриетата.

* * *

Придружени от Балардийо, Анес и Марсиак решиха да отидат до улица „Червените деца“ на коне. По този начин ботушите им щяха да избегнат досега с парижката кал, която — все по-гъста и по-миризлива — беше и разяждаща, унищожаваше дори най-скъпата кожа. Така те дишаха по-волно, като преминаваха над тълпата, която в горещината притискаше все по-тягостно телата. Прекосиха Сена по Новия мост — не толкова за да се възползват от веселото му оживление, а за да се насладят на гледката. Специфична особеност на този мост беше, че остана свободен от къщи. Така минувачите можеха да се порадват на чистия въздух,

както и на неповторимата панорама, която се разкриваше към стръмните брегове на реката.

След като пресякоха кейовете, вече нямаше начин да не се сблъскат със задушната, шумна и прашна атмосфера на Париж. Балардийо вървеше последен и разсеяно зяпаше наоколо. Трите Остриета бързо минаха край кметството, през тесния и изпълнен с хора площад „Грев“ без да погледнат към разлагащите се на бесилките трупове. След това поеха по „Черупкова“ и „Бар дю Бек“ — малки средновековни улички, по които се стичаше огромна гмеж. После се изкачиха по „Сент Авоа“ и по улицата „При храма“, за да стигнат до целта си.

Разположена в североизточната част на столицата, улица „Червените деца“ беше наречена на болница със същото име, хоспис за сирачета, където обличаха малките пансионери в червено. Кварталът беше мирен, осеян със земеделски стопанства. Отдалече се виждаше импозантната главна кула в Храмовия замък. Все така обградена от стена с бойници, тази бивша резиденция на рицарите тамплиери сега принадлежеше на Ордена на сестрите шатленки.

С пръст Марсиак посочи къщата, в която ги изпрати Ла Фарг, преди да напуснат двореца на Ястреба.

— Тук е — каза той.

Двамата с Анес скочиха от седлата, почукаха на вратата, представиха се на стария слуга, който им отвори, и го последваха, като оставиха Балардийо с конете. Малко по-нагоре по улицата имаше кръчмичка, където старият войник с блеснали очи и с жадна уста щеше да ги изчака с удоволствие.

— Не се напивай — посъветва го младата баронеса.

Балардийо обеща и се отдалечи като дърпаше конете за юздите.

* * *

Жилището на специалиста по магии беше приятно прохладно.

Докато чакаха във вестибюла, Марсиак свали кафявата си шапка, за да избърше потта от челото си, а Анес му завидя за удобната небрежност, с която носеше дрехите си: искаше ѝ се също като него да измъкне яката на широко отворената риза и да разкопчае дублета си. Всъщност нямаше от какво да се оплаква. Дебелият кожен корсет, който пристягаше талията ѝ, действително беше доста тежък. Но облеклото ѝ на ездачка — с панталони до коленете и с ботуши — беше далеч по-удобно,

отколкото колосаната рокля, която изискванията на епохата ѝ налагаха да носи, за да се съобрази с пола и с ранга си. Изисквания, които баронеса Анес Ан Мари дьо Водрьой обаче въобще не вземаше под внимание.

— Какво има? — запита я гасконецът, като забеляза, че тя го оглежда с крайчеца на окото си.

— Нищо — отвърна девойката начаса.

После добави закачливо:

— Красив дублет.

Стояха прави един до друг и бяха вперили погледи напред, в почти изпразнения от мебели вестибюл.

— Подиграваш ли ми се? — подозрително се обърна Марсиак към нея.

Даваше си вид, че се облича небрежно, дори с безразличие към дрехите, но всъщност беше изключително внимателен към образа, който си изграждаше — така да се каже, беше в някакъв смисъл дори кокетен.

— Не! — защити се Анес, като се съдържа да не се усмихне.

— Тогава благодаря — рече гасконецът и продължи да гледа право пред себе си.

Въпросният дублет беше тъмночервена дреха, която не беше част от скромния гардероб на Марсиак, когато тръгна сам на дълга мисия в Ла Рошел. Платът беше много качествен, а кройката — елегантна. Следователно струваше скъпо, а всеки от Остриетата знаеше, че гасконецът неуморно гонеше две цели: парите и жените, но парите никога не му стигаха.

— Подарък ли е? — настоя Анес.

— Не.

— Предполагам, че си забогатял. Да не би картите да са ти се усмихнали?

Гасконецът скромно повдигна рамене:

— Малко, да...

— В Ла Рошел ли? — учуди се баронесата.

Ла Рошел беше протестантска столица след провала на обсадата през 1628 г. и отстъплението на кралската армия. Анес се съмняваше, че там гъмжи от игрални домове. Марсиак я лъжеше или криеше нещо, но не ѝ остана време да разплете темата: някой идваше.

Те предполагаша, че ще се върне слугата, който им отвори и ги помоли да почака. Обаче се появи млад мъж. Беше на двайсестина години. Може би и на по-малко. Носеше измачкани дрехи на студент от Сорбоната; жилетката му бе закопчана накриво; русите му коси бяха къси и заплетени; гледаше ги весело и почти безочливо; ръцете му бяха влажни, току-що ги

беше измил и продължаваше да ги бърше с пешкир.

Навярно — ученик на специалиста по магии.

— Моля да ме извините, че се наложи да се позабавя — рече той. — Зная, че посещението ви беше предизвестено, но...

Не завърши изречението, усмихна се и зачака.

С известна нерешителност Марсиак уточни:

— Искаме да се срещнем със специалиста по магии на Негово Преосвещенство.

— Да, разбира се — отговори младежът, без да престава да се усмихва.

И тъй като той продължи да стърчи пред тях, докато отново настана мълчание, изпълнено с очакване, Остриетата най-после разбраха и се спогледаха учудено.

Анес наруши тишината:

— Простете, господине, но да не би вие да сте...

— Пиер Тейсие, на вашите услуги, госпожо. Как мога да ви бъда полезен?

* * *

Ленкур бутна вратата и с удоволствие влезе сред прохладата и полумрака на малката езотерична книжарничка. Свали шапката си, избърса потта от челото си с кърпичка, а междувременно Берто, след като помоли един клиент да го извини, се насочи към него.

Забързан, книжарят изглеждаше обезпокоен.

— Тук някакъв мъж ви чака — произнесе тихо.

— Кой е той?

Вместо да отговори, книжарят посочи с брадичка към един ъгъл на магазинчето. Бившият шпионин на Кардинала се обърна спокойно в момента, когато Ла Фарг оставяше на рафта книгата, която беше разгърнал.

Двамата мъже се спогледаха, без да дадат израз на чувствата си.

След това, като не изпускаше стария капитан от очи, Ленкур рече през рамо:

— Не се бойте, Берто. Ние с господина добре се познаваме.

* * *

Като се отдръпна от прозореца, Алхимика от Сенките се върна към бюрото си.

Вече не беше с дрехите, с които направи утринно посещение на виконтеса Дьо Маликорн. Пак беше облечен в черно, но имаше вид повече на буржоа, отколкото на благородник. Тук, в дома си, той беше ерудит, специалист по магия, наречен Модюи.

Седна във фотьойла си с въздишка, в която бяха смесени задоволство и неудобство. Преобразяването му в човек ставаше все по-мъчително за него. Физически и морално. То предизвикваше страдание на плътта му. Но най-вече го възприемаше като унижение, като овехтели доспехи на недостойна раса, които той, драконът, трябваше да намъква.

Протегна ръка към елегантен съд за ликьор, разположен в скъпа ракла, сипа си малка чашка жълта и плътна течност, която блестеше като злато. Това беше златен блян. Или по-точно екстракт от златен блян — растение, чието отглеждане, продажба и консумация бяха забранени във Франция, също както почти навсякъде в Европа, и с което се приготвяха отвари, използвани от маговете. За обикновените смъртни беше мощна дрога. Високо ценено от елитното общество, което обичаше силните тръпки, то се продаваше тайно, на безумни цени.

Някой почука на вратата.

Така нареченият Модюи прибра съда, стана, скри чашката и едва тогава покани госта да влезе. Този, който се появи, беше наясно с тайните му. Несъмнено беше наемник, с тъмна кожа и с ъгловати черти. С ботуши и ръкавици, с рапира на кръста, той носеше дрехи и шапка от черна кожа. Над лявото му око минаваше превръзка — също от черна кожа, извезана със сребро, — но тя не можеше да прикрие петното от ранса, което се разпростираше около скулата, слепоочието и отиваше към веждите му.

Алхимика се отпусна, измъкна чашата си и посочи към раклата, докато другият се разполагаше във фотьойл.

— Искаш ли?

— Не — отговори едноокият със силен испански акцент.

Затворил клепачи, Алхимика бавно изпи отварата и облиза чашата до последната капка. Драконите си доставяха върховна наслада със златния блян. Той нежно галеше небцето им, но най-вече им помагаше да възобновят връзката с първичната си природа. Често това беше крайно необходимо за тях. Защото ако някогашните дракони трудно и мъчително приемаха човешки вид, мнозина от новородените представители на тази раса се оказваха неспособни да си възвърнат дори временно драконовите форми. Алхимика се срамуваше да си признае, но метаморфозите се оказваха все по-трудни и по-трудни дори за него. Последната, в Елзас, беше особено мъчителна. Тя за малко не го уби. Без

златния блян вероятно не би могъл да се преобрази. Без него болките в такива моменти ставаха нетърпими.

— Наистина ли не желаш? — настоя Алхимика и отново си сипа. — Прекрасна е.

Този път дракът се задоволи сухо да откаже с поклащане на главата си.

Името му беше Савелда и също като Алхимика служеше на Черния нокът. Беше довереник на господарите в това тайно общество. Или по-скоро неоценим помощник на старците от Първата ложа, чиито заповеди изпълняваше, без никога да ги поставя под съмнение.

— Е? — запита Савелда. — Как мина посещението при Маликорн?

— Тя е накрая на силите си.

— Нали ви казах.

— Трябваше сам да се убедя... Както и да е, не можем да очакваме никаква помощ от нея. Жалко. Сигурен съм, че нашите планове биха ѝ се сторили съблазнителни. Тя горещо би желала да вземе участие...

— Няма съмнение.

Алхимика махна с ръка, сякаш за да сложи край на нещо окончателно решено.

— Докъде стигна с набирането на подходящи служители? — осведоми се той.

— Напредвам. Впрочем намирането на стойностни мъже за толкова кратко време е изключително трудна работа.

— Какво можем да сторим? Тези, които доведох от Германия, загинаха в Елзас, така че се постарай максимално.

Алхимика стисна юмрук и очите му заблестяха.

— Проклети сестри шатленки! — изсъска той през зъби. — За едното чудо не успяха да ме заловят. Ако не бях смогнал да си възвърна първичната форма...

Стана, поклати глава и се обърна към прозореца.

— По този въпрос... — обади се Савелда след малко. — Нашите господари са обезпокоени. Първата ложа продължава да поддържа вашия план, но сблъсъкът с шатленките по пътя ви е крайно неприятен.

— Загрижеността на нашите господари за мен ме трогва...

Но едноокият не долови иронията.

— Какво може да знаят? — запита той.

— Нищо. Тези мръсници не знаят нищо.

— Обаче...

Алхимика се обърна рязко и впери поглед в Савелда.

— Те винаги са вървели по петите ми — заяви той. — Може

ли да се надяваме, че ще се откажат от упорството си точно в навечерието на онова, което сме планирали? Опитаха се да се разправят с мен, както са го правили в далечното минало, както ще продължат и в бъдеще. Това е всичко.

— Добре. Но да бъдем двойно по-предпазливи, съгласен ли сте?

— Аз съм предпазлив, но и решителен. Сторете всичко, което е по силите ви, за да убедите господата от Първата лежа, и им припомнете, че е въпрос на дни съдбата на Франция да поеме по съвсем друг път.

* * *

Остров Света Богородица — който ще бъде наречен Свети Луи век по-късно — дълго беше останал див. Нямаше мост, по който да се стигне до него нито от кейовете на Сена, нито от съседния остров Сите. Посещаваха го само рибари и — в хубави дни — любовни двойки, чиито лодки плахо се плъзгаха между високите тръстики и наведените клони на върбите. Понякога край бреговете му се извършваха и убийства.

Първите драки се настаняха по време на властването на Анри IV. По стръмния бряг те измайсториха разпръснати тук и там колиби, които постепенно се превърнаха в селце. Кралят им разреши въпреки съпротивата на неговите министри. Той разбираше, че драките поставят пред западните общества проблем, който нямаше да се разреши от само себе си. Знаеше, че вече е невъзможно пред тях да бъдат затваряни вратите на столицата, както и границите на кралството. Също така му беше известно, че драките и хората са осъдени да живеят заедно, откакто първите се бяха освободили от хилядолетната власт на драконите. Но Анри IV осъзнаваше и опасността, която представляваха тези създания заради свирепата им и жестока природа. Той им разреши да се настанят на този бластит остров, да живеят заедно и хората да ги търпят, доколкото е възможно. На протестите на монасите от Света Богородица кралят отговори, като купи техния остров, за да може да прави с него каквото пожелае.

Под опеката на Анри IV селото на драките просперира. Превърна се в квартал от дървени сгради, чиито влажни улички, мрачни сокаци, разкривени къщурки и колибки на колове покриваха целия остров през 1633 г. По това време, от доста отдавна, остров Света Богородица за парижаните се беше превърнал в остров Света Богородица с Люспите. Колкото до

квартала, наричаха го Люспестия, със смесица от неприязън и страх. Властта на краля беше неоспорима, но Люспестият квартал не зависеше от градската управа на Париж. Беше отделно градче в центъра на столицата, освободено от данъци и без охрана. През деня хората бяха малко или повече в безопасност, но се подразбираше, че всеки отива на острова на свой риск. Затова пък през нощта...

От мръкване до зори Люспестият квартал показваше истинското си лице, което ще рече, че беше магичен и смъртоносен. Превръщаше се в театър на живот, захранван от примитивна енергия, която стопляше слепоочията и дразнеше коремите. Щом паднеше нощ, запалваха огньове; клади лумваха по ъглите на улиците; факли осветяваха вратите на кръчмите. По криволичещите улички драките се блъскаха едни други на всяка крачка, толкова много бяха те. Въздухът се изпълваше с остри миризми. Далечни мелодии се срещаха и се смесваха. Избухваха схватки, внезапни, жестоки, винаги кървави. Бойни песни се носеха от задимените мазета. Биеха племенни барабани, понякога обезпокоителният им грохот преминаваше през Сена и смущаваше съня на парижани. Тук дори сънищата на хората не бяха добре приети.

Човекът по тези места беше чужденец, натрапник, враг.

Плячка.

Ами мелезът?

* * *

Падаше мрак, когато Сен Люк пресече малкия ръкав на Сена по един от трите дървени моста, които свързваха остров Света Богородица с Люспите със столицата. Четири сиви драки убиваха времето си край буен огън. Те видяха, че към тях се носи този самотен силует, и решиха, че providението благосклонно им изпраща средство за развлечение. Един от тях, като посъветва останалите да не изпускат нищо от зрелището, тръгна срещу Сен Люк и застана демонстративно на пътя му, присвил заканително устни.

Мелезът не забави ход и не отстъпи нито крачка.

Той обаче спря, преди да блъсне драка, който го превъзхождаше както по ръст, така и по тегло и сила.

Зачака.

Дракът, който до този момент разменяше съучастнически и подигравателни гримаси с приятелите си, останали встрани, изведнъж се озадачи. Нещата не се развиваха така, както той бе

предвидил. Мислеше си, че мъжът ще се опита да го избегне, като тръгне наляво или надясно, а той неизменно ще се изпречва пред него. И тази жестока игричка щеше да продължи, докато жертвата се откаже и побегне.

Но вместо това...

Тъй като периферията на шапката скриваше очите му, Сен Люк бавно вдигна глава, така че люспестите ириси се отразиха в червените стъкла на кръглите му очила. Погледът на сивия драк помръкна, а мелезът продължи да стои спокойно.

Той невъзмутимо чакаше влечугото да почувства, да разбере, да проумее, че насреща му се намира същество от по-висша раса, тъй като всички първични инстинкти му нашепваха да се бои от него и да се изпълни с уважение.

Точно това стана.

Смутен и засрамен, неспособен да понесе въпросителните погледи на компанията си, дракът се отмести, пусна Сен Люк да продължи по пътя си и побягна към най-близката уличка.

Другите трима останаха за момент като шашардисани. Какво се бе случило? Кой беше този мъж в черно, който, без да забави ход, потъна между сградите в Люспестия квартал?

Посъветваха се и решиха да го проследят.

И да го убият.

* * *

От известно време кошмарите бяха изчезнали, но тази нощ те влетяха яростно в съня на Анес. Тя се събуди и подскочи в леглото, челото и гърдите ѝ бяха подгизнали от пот. След като осъзна, че няма да заспи повече в прохладната нощ, реши да стане, усети, че е гладна, и отиде да хапне нещо. Надяваше се да намери някаква храна в кухнята, а след това да се опита отново да дремне или да изчака зората. Както и да е, нямаше смисъл да остава в леглото, заобиколена от сенки и разяждана от угризения.

Без особено да се замисля как изглежда, младата баронеса Дьо Водрьой се облече набързо и боса, с почти измъкната от панталона риза, слезе безшумно по голямото мрачно стълбище. Всички в двореца на Ястреба спяха...

... с изключение на един, който се намираше в кухнята.

Беше Ла Фарг.

Седнал сам, оставил близо до себе си шапката си и рапирата „Паленхаймер“, старият благородник привършваше солидната си закуска на пламъка на свещ.

Като видя кой пристига, той се усмихна и рече:

— Вие ли сте? Гладна ли сте, баронесо?

Анес мечтателно погледна към вкусотиите на масата и се прозина.

— Бога ми...

— Хайде, сядай — покани я Ла Фарг и посочи мястото срещу себе си.

Тя се настани и започна да наблюдава как благородникът реже дебела филия хляб, маже я с масло и я покрива с плътен слой пастет.

— Вземи — рече той.

Анес храбро захапа филията и все още примляскваше, когато Ла Фарг, поднасяйки ѝ чаша вино, я попита:

— Е? Какво стана със специалиста по магии?

Тя прокара залъка си с глътка вино и едва след това отговори:

— Накратко, мъжът ми се стори прекалено млад и малко... странен.

Старият капитан се усмихна.

— Господин Тейсие нерядко предизвиква подобни чувства.

— Познавате ли го?

— Достатъчно добре, за да зная, че великолепно си разбира от занаята. Впрочем Негово Преосвещенство не е свикнал да се обгражда с посредствени люде.

Баронеса Дьо Водрьой остана не съвсем убедена, присви рамене и отново отхапа от филията си.

— Той разказа за мъртъвците, които драките оставят след себе си по време на нощните си набези из Париж — обяви тя. — Според него клетниците умират от ранса.

Рансата беше онази ужасяваща болест, която се предаваше на хората от драконите и която в последния си стадий унищожаваше както душата, така и тялото. Процесът обаче беше бавен. Можеше да се живее с ранса в продължение на години.

— Само за няколко минути ли ги настига смъртта? — учуди се Ла Фарг.

Анес потвърди с кимване, тъй като не можеше да отговори с пълна уста.

Тя преглътна и добави:

— Тейсие ни показва поставеното в бокал сърце на един от клетниците. Нещо черно и отблъскващо, което би могло да е измъкнато от трупа на болен от ранса старец, но принадлежало на страж с алебарда, починал същата вечер. Мъжът нямал дори трийсет години...

Ла Фарг се намръщи.

— Драките разполагат с магьосник — рече той.

— Тейсие е на същото мнение... Има ли още пастет?

Анес беше изляла филията и лакомо гледаше към вкусотиите на масата.

— Ще се погрижа. Ти продължи да разказваш какво научихте от специалиста по магии.

И докато старият благородник ѝ приготвяше втора филия, Анес обясняваше:

— Тейсие мисли, че драките разполагат с магьосник, благодарение на когото могат да вървят по дирите на Италианката. Той твърди, че скоро ще я намерят, ако разбира се, не се откажат...

— ... или ако някой не ги спре.

— Да... Не слагайте много масло, ако обичате... В крайна сметка, ще бъде достатъчно да попречим на магьосника да ни вреди, за да спасим Италианката от опасността.

— Може би друг магьосник ще е в състояние да го замени?

— Така си помислих и аз. Но Тейсие твърди, че не е толкова просто. Трябва да съществува особена връзка между магьосника и неговата жертва, а подобни връзки не се създават лесно.

Ла Фарг достолепно поклати глава и дълбоко се замисли, докато Анес подхвана новата си филия. Тя уважи неговото мълчание, като дъвчеше колкото е възможно по-безшумно, а след това той рече:

— Италианката очаква да я спасим от този магьосник.

— Кой знае? Начинанието е рисковано, тъй като капанът скоро ще щракне. Според твърдението на Тейсие магьосникът с всеки изминал ден все повече стяга примката около шията ѝ. Или по-скоро всяка нощ, тъй като драконовата магия е нощно занимание...

— Доскоро Италианката беше сама. Сега не по-малко от дванайсет мускетари непрекъснато я придружават. Без да броим Лепра, който сам струва колкото шестима. Струва ми се, че по отношение на сигурността положението ѝ се подобри.

— Значи предполагате, че е измислила заговора срещу краля, за да получи защита?

— Не, тъй като ще ѝ държат сметка за всяка дума. Все пак смятам, че разиграва картата със заговора за своя изгода... Утре ще отида и ще говоря с нея.

— Ами Арно дьо Ленкур? Не трябваше ли да ни помогне? И не бяхте ли предвидили да се срещнете с него днес?

— Ако се вярва на Рошфор, той добре познава Италианката и наистина може да ни бъде полезен. Но отказа да ми даде отговор, макар да видях как заблестяха очите му, когато споменах за нея...

— Струва ми се, че ще представлява добро подкрепление.

— Може би.

— Кардиналът е на същото мнение...

— Така е. Но само аз решавам кой да носи този пръстен.

Ла Фарг имаше на безимения пръст стоманен пръстен с печат, какъвто притежаваха и всички останали Остриета. Анес дьо Водрьой носеше своя под ризата си, окачен на верижка на врата ѝ.

Заситена, тя се прозина и стана.

— Капитане, с ваше разрешение, ще се оттегля в покоите си и ще се опитам да се възползвам от няколкото часа свежест, които нощта предлага, за да подремна.

— Добре. Много е късно.

Девойката стана.

— И благодаря за филиите — каза тя усмихнато.

Ла Фарг също се засмя бащински.

— Но почакай — спря я той. — Какво стори с Марсиак?

— Отиде да играе при Сованж. Струва ми се, че утре смята да посети Габриел.

— Аха... Лека нощ, Анес.

— До утре, капитане.

* * *

Арно дьо Ленкур беше в дома си, лежеше в леглото и се опитваше да чете на светлината на свещ. Но не можеше да се концентрира. Накрая се отказа, остави книгата отворена на гърдите си, склочи пръсти под врата си и дълбоко въздъхна.

Тогавя от надвисналите сенки споменът за Виелиста се обади:

— Мислиш си за предложението на херцогиня Дьо Шеврьоз.

— Да.

— Домът на Шеврьоз е един от най-знатните във Франция. Под нейната опека мъж като теб може да се надява на огромна слава и чест... Но отгатвам защо си загрижен: за боец, който е служил вярно на Кардинала, присъединяването към херцогинята и към нейната партия означава почти да премине на страната на врага. И освен това не можеш да забравиш за Ла Фарг, нали?

— Да — рече Ленкур.

— Какво точно искаше той от теб днес?

— Желаше да му помогна в деликатно дело, в което е замесена Италианката.

— Иначе казано, Кардиналът отново те вика на служба.

— Вероятно е така...

Настъпи мълчание.

После, преди Ленкур да го прогони от мислите си, Виелиста рече:

— *Трябва да направиш своя избор, хлапе... И не се бави, тъй като други може да го сторят вместо теб.*

* * *

От тримата сиви драки, последвали Сен Люк след пристигането му на остров Света Богородица с Люспите, двама лежаха мъртви сред калта, в която изтичаше тъмната им кръв, на края на уличка, където те решиха да нападнат въоръжената жертва, движеща се сама и видимо нехаеща за дебнещите я опасности. Колкото до третия, той трепереше пред острието на рапирата, опряно в адамовата му ябълка, и не можеше да осъзнае как онзи, когото следяха, успя да ги изненада и да ги победи. И тримата влязоха с извадени рапири в уличката, драковата им мощ разкъсваше мрачините и тишината, но изведнъж смъртта им нанесе два гибелни удара.

В нощния мрак, с две червени стъкълца на мястото на очите, Сен Люк представляваше ужасяващ силует, насочил хоризонтално в нетрепващата си ръка рапира, чието острие блестеше на лунната светлина.

— Първо ме чуй — рече той спокойно. — После размисли. И накрая може да говориш... Така че не си отваряй устата, преди да си ме изслушал, не смей да дрънкаш, преди да си наострил уши. Разбра ли. Разрешавам ти да отговориш.

— Да — прошепна дракът.

— Великолепно. Ето че настъпи моментът да станеш целият в слух. Седем черни драки. Наемници. От пет дни са в Париж, но през тези пет дни никой не ги е виждал, което може да означава само едно: от пет дни те се крият в Люспестия квартал. Искам да ги намеря и ти трябва да ми помогнеш. Впрочем не разчитам да ме заведеш при тях. Ще се задоволя с едно-две сведения. Само толкова, но не по-малко... Добре ли разбра какво те питам?

Дракът, който не смееше да мръдне заради заплашително насоченото към гърлото му острие, леко кимна с глава.

— Добре — каза Сен Люк. — Сега е моментът, в който трябва вече да си размислил...

* * *

В Лисичарника Алесандра видя изгрева на слънцето и вече наближаваше часът, когато камериерката щеше да потропа на вратата ѝ. Младата жена беше много бледа и това издаваше безпокойството ѝ. Седнала на фотьойл пред прозореца, наметнала шал на раменете си и с женското драконче Сцила на коленете, тя наблюдаваше пейзажа с празен поглед и изтръпваше при най-малкото движение, което съзираше в небесата.

Харибда все още не се беше появил.

От четири дни двете дракончета тайно излитаха от двореца и се устремяха към Париж, за да изпълнят мисия, чието значение не разбираха, но осъзнаваха колко е важна. Връщаха се следобед, преди господарката им да бъде доведена в Лисичарника и покоите ѝ отново да бъдат обискирани.

Вчера обаче Сцила се озова сама в голямата клетка.

Авантюристката изпита сериозно безпокойство, но трябваше да се преструва, че нищо не се е случило, за да не забележи никой отсъствието на дракончето. За късмет, Сцила и Харибда бяха близнечета. Като оставяше клетката отворена и позволяваше на женската да излиза и да влиза вътре свободно, беше достатъчно понякога да я нарича „Харибда“, за да помислят пазачите ѝ, че двете малки влечуги са тук, но никога не се задържат заедно в една и съща стая.

Накрая Алесандра остана сама и застанала на прозореца, цяла нощ гледаше с очакване към небето. Напразно. Пукна зората, после нахлу сутрешната светлина. Лисичарникът се оживи и Италианката трябваше да понесе бърбенето и престорената любезност на камериерката, да се държи непринудено с Лепра и дори да позволи да я отведат с карета при досадния Лафмас в ужасяващия затвор „Шатле“...

Ако можеше да предположи, че изчезването на малкото драконче няма да бъде забелязано, дали Алесандра щеше да издържи толкова дълго да се преструва?

Съмняваше се.

Сцила и Харибда бяха за нея много повече от животни любимци. Тя ги обожаваше и виждаше в тях съюзници, партньори, от чиито верни услуги се ползваше с удоволствие.

Дори с огромно удоволствие.

Ако нещо се случеше с Харибда, тя нямаше да си прости, макар да знаеше, че не разполага с друг избор, освен да използва дракончетата, за да открие къде в Париж се крият преследвачите ѝ. Впрочем това беше втората част от нейния план. Първо да се предаде на Кардинала, да се скрие в Лисичарника, да привлече драките в Париж и да ги принуди да се настанят на единственото място, където в диаметър от десет левги никой нямаше да ги

забележи: остров Света Богородица с Люспите. По този начин плячката щеше да прилъже ловците си — край на първата част от плана. После да открие убежището им, преди те да намерят нейното. И накрая, след като изпълни всичко това, да осъществи третата и последна точка от тъй дълго обмисления план...

Някой почука на вратата.

Изненадана, Алесандра рязко се надигна, остана за момент слисана и бързо си възвърна хладнокръвието. Затвори Сцила, хвърли шала си върху клетката и едва успя да се скрие под завивката, преди камериерката да влезе. Това беше типична тактика за прекалено любопитните прислужнички: да почукат, да отворят вратата, да изненадат господаря си и при нужда да се извинят, да изрекат някоя лъжа, да твърдят, че са чули разрешение да влязат.

— Махайте се! — отрязва я Алесандра, като се престори на сънena.

— Но госпожо...

— Махайте се ви казах!

— Късно е, госпожо...

— О, по дяволите! Излезте или ще ви ударя!

Камериерката хукна навън, когато една пантофка уцели вратата.

„Колко ли време спечелих? — помисли си Италианката. — По-малко от час, вероятно. Камериерката отново ще почука, след това ще се появи Лепра. Него няма да мога да го прогоня с пантофки...“

Алесандра стана недоволна, отиде до прозореца, като внимаваше да не я забележат от градината. Нали се преструваше, че от мързел няма намерение да се вдигне от леглото. С присвити клепащи погледна към кристалносиньото небе...

... и затаи дъх, когато видя Харибда.

Той пристигаше.

Наистина летеше колебливо. Но това беше именно малкото драконче, което приближаваше с храбри, ала несръчни размахвания на крилете, вероятно прекалено изтощено, за да следва магията, която правеше тялото му прозрачно. Алесандра не обърна внимание на това. В момента важното беше, че Харибда е жив, и като забрави за всякаква предпазливост, тя отвори прозореца, за да посрещне дракончето в обятията си.

То се сви в нея треперещо, капнало от умора, леко ранено, но живо.

Беше успяло да изпълни мисията си.

— Кой е? — запита Гибо, едва открехвайки вратата за пешеходци.

— Търся капитан Ла Фарг.

— Очакват ли ви, господине?

— Предполагам. Аз съм Арно дьо Ленкур.

Дребният старец, комуто това име не говореше нищо, все пак се отдръпна и го пропусна да влезе. После, след като затвори грижливо, закуцука бързо с дървения си крак, за да преведе посетителя през двора на двореца на Ястреба. Беше малко след тринайсет часа. Слънцето грееше в безоблачното небе и разпръскваната от него жега беше безмилостна.

— Ще ми разрешите ли отново да ви попитам как се казвате, господине?

— Ленкур.

— Оттук, господине.

* * *

Ла Фарг прие Ленкур в седларското помещение — малка стаичка, до която можеше да се стигне само през конюшните. Тук той понякога се изолираше, за да обработва кожените изделия с точни и сигурни движения, с жестове на умел занаятчия, който изцяло се посвещава на занаята и понякога му отделяше цели часове. Този ден, седнал на табуретка пред тезгяха, шиеше стара чанта за седло. Без да прекъсва заниманието си и без да вдига очи, той запита:

— Как ви се отдава ръчният труд?

— Никак — отговори Ленкур.

— Защо?

— Не притежавам този талант.

— Всеки трябва да умее да изработва нещо.

— Сигурно е така.

— Майсторите занаятчийци знаят как да подхванат нещата, за да свършат работата добре. Така човек тренира търпението и смирението си. С времето всичко се научава...

Този път младият мъж замълча и зачака. Той не разбираше смисъла на това предисловие и обхванат от съмнения, предпочиташе да не изразява чувствата си.

— Ето, готово! — рече Ла Фарг, след като се увери, че успешно се е справил с последния бод.

Стана и извика високо:

— Андре!

Конярят, когото Ленкур срещна в обора на идване, се показа

на прага.

— Господин капитан?

— Виж, още може да послужи — рече старият благородник и му подаде закъпената чанта.

Андре я взе, поклони се и си тръгна.

Ла Фарг напълни чаша с вино от бутилката, която държеше в кофа със студена вода, и я подаде на Ленкур. В седларското помещение беше доста топло. Слънцето нажежаваше керемидите на покрива, а горещината, която се излъчваше от конете в съседния обор, допълнително загреваше въздуха. Двамата мъже се чукнаха. Ленкур — с чаша, а Ла Фарг — направо с полупразната бутилка.

— Щом сте тук — рече капитанът, след като отпи яка глътка, — значи сте взели решение.

— Да. Ще ви помогна в рамките на възможностите ми. Но държа да е ясно, че не се ангажирам с нищо повече. Искам да получа уверение, че каквито и тайни да науча отсега нататък, ще ми върнете свободата, когато пожелаея.

— Имате думата ми.

— Благодаря. И така, какво очаквате от мен, господин капитан?

— Последвайте ме.

Пътюм Ла Фарг взе портупея и шапката си и изведе Ленкур извън конюшнията. Те пресякоха павирания двор на двореца, минаха покрай основната сграда и се настаняха в градината, край старата маса под кестена. Нежната Наис им донесе нещо за пиене и чиния с колбаси, след което дискретно се оттегли.

Тогавя Ла Фарг разказа всичко за делата, поверени на Остриетата, от срещата в Артоа до положението днес, като не забрави да спомене заговора, за който Италианката твърдеше, че знае истината, както и за нежеланието ѝ да отговаря на въпросите на Лафмас.

— Значи Италианката е пленничка на Кардинала? — учуди се Ленкур. — И то почти от една седмица?

— Да.

— Къде е тя сега? В кой затвор?

— Настанена е в Лисичарника.

— Под сигурна охрана, предполагам.

Старият благородник потвърди.

— Дузина мускетари на Кардинала пазят двореца. И моят лейтенант спи под един покрив с Италианката.

— Бъдете сигурен, че тя се е опитала да го прелъсти.

— Лепра не е човек, който ще се остави да бъде омагьосан от нечия красота.

Ленкур не отговори. Той отпи глътка вино, след като огледа градината небрежно, и накрая каза:

— Все още не съм наясно какво очаквате от мен.

Ла Фарг направи кратка пауза и продължи:

— Кардиналтът има много високо мнение за вас, господине. Той твърди, че никой във Франция не познава Италианката по-добре от вас. Бих искал да зная какво мислите за всичко това, след като ви въведох в детайлите на историята.

Младежът се поколеба и отговори:

— Бъдете сигурен, че Италианката лъже.

— Защо?

— Защото тя винаги лъже. Когато не лъже, прикрива нещо. А когато нито лъже, нито прикрива, тогава мамии.

Той съобщи мнението си като неоспорим факт, без да влага чувства.

— Смятате ли, че лъже за заговора? — запита Ла Фарг.

— Признайте, че този заговор ѝ е необходим, за да получи закрилата на Кардинала, след като Черният нокът, без съмнение, я преследва.

— Все пак...

— Да, разбира се. Все пак вие не можете да си позволите да останете глухи за онова, което Италианката твърди. Рискът и предизвикателствата са много големи.

— Точно така.

— Мога да ви уверя в две неща. Първото е, че ако има такъв заговор, Италианката го споменава само защото следва интереса си. Второто е, че тя прави въртели на господин Дьо Лафмас, тъй като за нея е изгодно да протака. Вероятно очаква някакво събитие. Какво? Не зная. Нищо чудно да разберем истината твърде късно...

Ла Фарг не отговори и дълго размисля с блуждаещи очи. От вцепенението го измъкна Алмадес, който, след като се изкашля, приближи и му предаде някакво писмо.

— Току-що пристигна — съобщи испанецът, преди да се оттегли.

Ленкур погледна към стария благородник, който четеше написаното и започна да поклаща глава, едновременно развеселен и възхитен, а на устните му се появи усмивка.

Най-сетне Ла Фарг запита:

— Ако трябва да се срещнете с Италианката и останете насаме с нея, ще бъдете ли в състояние да отделите истината от лъжата сред всичко онова, което тя реши да ви разкаже?

Бившият шпионин на Кардинала присви рамене и се намръщи.

— Бога ми, не зная... — призна той. — Защо?
Ла Фарг му подаде писмото.
— Защото тя желае още днес да разговаря с вас.

* * *

Нанесена със задната част на дланта, плесницата го уцели право в лицето, отвори раната на бузата и предизвика всеобщ кикот. Ни'Акт падна назад и разля малкото останала чорба във войнишкото си канче, което допълнително взриви веселието. Но той бързо стана, с изпълнени с гняв очи се изправи срещу този, който го бе ударил и изпитваше жестоко удоволствие от стореното.

Бяха драки, дори черни драки — а драките общуваха точно по този начин. Ни'Акт знаеше това. Той беше най-младият от групата. Беше нормално да бъде изложен на подигравки и унижения от по-възрастните, в очакване друг да заеме мястото му. Но той се беше превърнал в жертвен агнец, комуто не спестяваха нищо, от онази паметна нощ в Артоа, когато се нахвърли срещу проклетия мелез. Обвиняваха го не толкова, че е напуснал строя, а че е бил победен, ранен и направен за смях. Драките не обичаха слабаците. Тези, които си имаха работа с Ни'Акт, не скриваха презрението си към него.

От близо седмица се криеха в паянтовата и миризлива съборетина в самия край на Люспестия квартал. В мазето техният сааскир — жрецът магьосник — изпълняваше ритуалите, необходими за откриването на жената, която им бе заповядано да убият. Но те стояха бездейни. Не им разрешаваха да излизат. Заповед от вожда Кх'Шак. При тези условия Ни'Акт беше чудесно средство за забавление на шестимата черни драки, които просто полудяваха от скуката и от принудителното стоене на едно място.

Потрепервайки от гняв, с пламнали страни и изпепеляващ поглед, Ни'Акт трудно издържаше гаврите. Та'Ареш го беше ударил точно когато се опитваше да се усамоти, за да похапне — нещо, което другите не го оставиха да стори. Та'Ареш беше най-едрият и най-силният сред тях след Кх'Шак. Той го шамароса и го предизвикваше да се защити.

Ни'Акт се поколеба.

Обичаите на драките повеляваха той да отговори на удара, тъй като обикновено налагаха солото разрешаване на всеки проблем и на всяко различие. Обаче Ни'Акт нямаше право на неуспех. Ако удареше Та'Ареш, черният драк можеше да защити достойнството си само като го убие. Така че се очертаваше

сблъсък на живот и смърт...

Ни'Акт предпочете да отстъпи и да изтърпи изпълнен с презрение присмех.

Той имаше план.

Тази сутрин, още призори, издебна Кх'Шак, който се връщаше от тайно нощно похождение и разговаряше със сааскира. Вождът беше научил, че някакъв мелез ги търсел, задавал много въпроси и оставял трупове след себе си. Очевидно размахването на оръжие из Люспестия квартал не го плашеше. Напротив, успя да вдъхне страхопочитание сред драките...

Също като Кх'Шак, чието безпокойство нарастваше, Ни'Акт беше сигурен, че мелезът е същият, когото срещнаха през нощта, когато се надяваха да заловят Италианката: същите черни дрехи, същото алено перо на шапката и най-вече — същите кръгли очила с червени стъкла.

Съдбата предоставяше на младия драк възможност да измие срама си. Тази вечер той имаше намерение тайно да се измъкне и ако късметът му се усмихнеше, да намери мелеза.

Щеше да го убие, да донесе главата му и да я хвърли в нозете на Та'Ареш.

* * *

Каретата на Италианката беше потеглила за Лисичарника, когато Ла Фарг и Ленкур, последвани от Алмадес, пристигнаха в тръс в двора на „Шатле“.

„Шатле“ бе мрачна крепост, която някога беше създадена, за да брани Моста на обменителите, но след като Париж се разрасна и в края на XII век крал Филип II Огюст построи защитна стена, тя стана ненужна. Масивна, ужасяваща и доста порутена, крепостта „Шатле“ се издигаше на десния бряг, а основната ѝ фасада гледаше към улица „Сен Дьони“. Превърнала се в седалище на съдопроизводството, тя се състоеше от няколко кръгли кули и една квадратна сграда, нещо като централна кула, в която имаше затвор. Влизаше се през арка, обградена от две кулички. Доста дълга, но тясна, тя водеше към не особено голям и смрадлив двор, където цялата злокобност на мястото се стоварваше върху плещите на посетителите.

Яхнал коня си, господин Дьо ла Удиниер, капитан на гвардейците, вече беше вдигнал ръка, за да даде сигнал за потегляне на кочияша и на ескорта. Той обаче се отказа да го стори, щом съзря Ла Фарг, и смръщи вежди при появата на Ленкур, чийто пряк началник беше, преди младежът да напусне

конната гвардия на Негово Преосвещенство. По онова време Ла Удиниер беше лейтенант и нямаше понятие при какви точно обстоятелства си е тръгнал Ленкур. Само се досещаше, че има нещо мътно във всичко това.

— Нима вече се връщате в Лисичарника? — учуди се Ла Фарг и се приближи към каретата.

Алмадес и Ленкур останаха назад.

— Да — отговори Ла Удиниер. — Господин Дьо Лафмас пожела да сложи точка на безрезултатния според него разпит. Изглежда, Италианката е изчерпала търпението му с последния си каприз.

— Струва ми се, че отгатвам какъв е този каприз — рече старият благородник, гледайки към каретата и към една красива ръка, която леко повдигаше перденцето.

Посланието, което получи в двореца на Ястреба, идваше директно от Лафмас. Ла Удиниер несъмнено не подозираше съществуването му.

— Позволете Ленкур да проведе разговор с Италианката — обърна се Ла Фарг към командира на гвардейците.

Офицерът се замисли, после повдигна рамене.

— Добре.

Той се разпореди и Ленкур слезе от коня си, след като капитанът на Остриетата му даде знак с глава. Премина по калните павета на двора в „Шатле“ и последван от погледите на бившите си другари по оръжие, се качи в каретата. Никой не чу какво се говореше вътре, зад богато тапицираните прегради и зад тежките завеси. Но след по-малко от половин час ескортът и пленницата потеглиха към Лисичарника, а Ла Фарг, Ленкур и Алмадес напуснаха Париж през вратата Сен Мартен.

* * *

Тримата конници поеха първо по пътя за Санлис, после се отправиха към Соасон, отминаха Роаси и препускаха в галоп до Дамартен. Първата жена, към която се обърнаха на селския площад, ги упъти. Тук всички знаеха къде се намира домът на художника Обюсон.

— Откъде познавате Италианката? — запитва Ла Фарг, докато се движеха по посочената им пътека.

Алмадес се оглеждаше наоколо и ги следваше мълчаливо.

— От едно мое пребиваване в Мадрид — отговори Ленкур. — Там тя вече кроеше интриги.

— Противници ли бяхте, или съюзници?

Младежът се усмихна.

— Ако трябва да ви отговоря честно, и до днес не съм сигурен. Но несъмнено няма да ви излъжа, като ви кажа, че единственият истински съюзник на Италианката си беше самата тя, всъщност винаги си е такава...

— Никак не ѝ се доверявате.

— Колкото на вълчица в овча кожа...

— Тя обаче като че ли изпитва известно уважение към вас. Лафмас безрезултатно я е разпитвал дълги дни, но ето че авантюристката изведнъж ви се доверява...

— Не се заблуждавайте, господине. Моята личност е без значение в тази история. Това че Италианката реши да разговаря с мен, означава, че е имала намерение да го стори с когото и да било в определен ден и час.

— Защо тогава посочи вашето име?

— Нерядко този, който е принуден със сила или със заплахи да разкрие някаква тайна, използва като последен опит за съпротива възможността да избере пред кого да проговори. Това означава, че не би желала да се предаде напълно, а иска да запази някакво подобие на свобода и на самостоятелно взето решение.

Ла Фарг се съгласи със събеседника си.

— Според вас Италианката разиграва тази комедия.

— Да.

— Но защо?

— Тъй като тя се преструва, че е свила знамената. За да не се изненадваме прекалено много от импровизираните ѝ разкрития. И за да не си задаваме въпроса защо е решила да говори точно сега. Обаче този въпрос е единственият, който трябва да заинтересува господин Дьо Лафмас.

— Защо точно сега?

— Именно така. Прав сте. Защо точно сега?

Старият капитан вдигна поглед към имението. Зад дърветата отвъд хълма вече се виждаше покривът от червени тухли.

Приближаваха.

— Знаете ли кой е и откъде идва този Обюсон, при когото ни изпраща Италианката?

— Художник — рече Ленкур, след като се зарея в спомените си. — Портретист, който преди няколко години беше доста известен. Изглежда, че сега се е изолирал от света... Но не зная какво го свързва с Алес... с Италианката. Предполагам, че са се запознали в някой европейски кралски двор, когато Обюсон все още пътуваше.

— Може би тя му е била любовница — предположи Ла Фарг, не без основание.

— Да — отговори невъзмутимо Ленкур.

— Нищо чудно още да е — добави старият благородник, като наблюдаваше внимателно спътника си с крайчеца на окото. — Научих, че тя нерядко използва подобни средства, за да постигне целите си...

— Пристигнахме.

* * *

Обюсон четеше, когато лакеят му се появи, за да го предупреди, че трима конници се движат по пътя към имението. Тук рядко идваха посетители. Художникът се досети за какво става дума, благодари на юношата, остави книгата и отиде в стаята си, за да вземе оттам дебелата кожена папка, която Алесандра му повери преди седмица. „Ще разбереш, че моментът е дошъл, когато капитан Ла Фарг дойде да потърси тези документи — рече му тя. — Лесно ще го разпознаеш. Побелял благородник, но висок, силен и излъчващ достойнство. Пристигането му ще бъде сигналът.“

От прозореца на разположената си на първия етаж стая Обюсон видя как конниците влизат в двора и веднага успя да отличи кой е Ла Фарг.

Той извика лакея си:

— Жано!

— Да?

— Ако най-старият от кавалерите ти каже, че името му е Ла Фарг, искам да му предадеш това.

Юношата пое папката, но се поколеба.

— Всичко е уредено и няма да ти бъдат задавани никакви въпроси — уточни художникът.

Тогава Жано се разбърза. Слезе по стълбата, прекоси вестибюла, появи се на каменното стълбище и се насочи към посетителите.

Без да се опитва да се крие, Обюсон наблюдаваше сцената през широко отворения прозорец. След като размениха няколко думи, младият лакей предаде кожената папка на Ла Фарг. Последният развърза панделката, бегло прегледа документите и невъзмутимо я затвори.

След това вдигна поглед към художника, сякаш търсеше от него някакво потвърждение.

„Това ли е всичко?“ — питаха очите му.

Обюсон бавно и тържествено кимна с глава, а старият благородник му отговори с лек поклон и даде знак за потегляне.

Портретистът наблюдаваше как конниците се отдалечават в тръс и изчака лакея си да се качи горе.

— Господине?

— Иди в селото и поискай два оседлани коня от началника на пощата.

— Два ли господине?

— Да, два. И не се офлянквай по пътя...

Юношата се измете.

— ... защото това ще се случи през тази нощ — добави Обюсон, говорейки на себе си.

* * *

— Ами сега? — запита Ленкур на висок глас, за да надвика шума от копитата.

— Вземете — отговори му Ла Фарг — без да забавя ход — и му подаде кожената папка, която получиша от Обюсон.

Бившият шпионин на Кардинала я прибра в дублета си.

— Какво трябва да сторя с нея? — поинтересува се той.

— Отнесете я на улица „Червените деца“, на господин Тейсие. Той е...

— ... специалистът по магии на Негово Преосвещенство, зная. Но защо?

— За да проучи документите и да разбере дали са автентични. Ще се задоволя с набързо съставеното му мнение. Ще изчакате да ви го съобщи, а след това ще ме намерите в двореца на Ястреба. Ние с Алмадес веднага тръгваме натам, защото може би ни чакат новини.

— Новини от Италианката ли?

— И от нея също.

— Ще ми кажете ли какви са тези документи, които трябва да предам?

— Ако представляват това, което изглеждат, те са откраднати от Черния нокът. Нищо повече не бих могъл да ви съобща, тъй като, струва ми се, са написани на драконовски език...

* * *

Сен Люк отстъпи и с олюляване се опря на някаква мръсна стена, затвори клепачи и се опита да си възвърне спокойствието и равномерното дишане. Силите и прозорливостта му се възвърнаха. Сърцето му престана да бие като лудо. Той въздъхна

дълбоко и отвори очи.

Трупът в нозете му лежеше в локва черна кръв, която ставаше все по-голяма. Двубоят се състоя на една безлюдна уличка в Люспестия квартал на драките на остров Света Богородица. На пръв поглед никой не беше забелязал сражението, което беше добре. Но всеки момент можеше да се появи натрапник. Падаше мрак, а това означаваше, че Люспестият квартал скоро ще се оживи, ще плъзнат индивиди, с които мелезът предпочиташе да си няма работа, особено след като ръцете му бяха изцапани с кръв от черен драк.

Сен Люк прибра рапирата си. После приклезна, оправи очилата на носа си и обърна мъртвеца, за да го разгледа.

Естествено, беше драк. Черен драк. Млад. На бузата му имаше ужасяваща рана, по която мелезът го позна веднага: беше наемникът, когото предизвика и унизи през паметната бурна нощ в Артоа. Предположи, че противникът му го е проследил и не е успял да устои на изкушението тутакси да си отмъсти. Дали е предупредил приятелите си? Вероятно не. Без съмнение мелезът имаше насреща си импулсивни и припрени врагове, а не решени на всичко и добре организирани наемници.

Сен Люк се изправи.

Огледа се наоколо, вдъхна изпълнения с влага въздух и изведнъж реши да стигне до края. Трябваше да намери скривалището на драките, изпратени по следите на Италианката.

* * *

Когато се върнаха в Париж, Ла Фарг и Алмадес оставиха Ленкур в началото на улица „Червените деца“, след това продължиха по улица „При храма“. Пресякоха Моста на обменителите, после остров Сите, преодоляха тесния ръкав на Сена по моста „Сен Мишел“. На левия бряг те скоро преминаха през вратата Бюси, за да стигнат до предградието Сен Жермен и там, по улица „Сен Гийом“, стигнаха до двореца на Ястреба. Повериха конете си на Андре и Ла Фарг веднага събра отряда си. Отсъстваха само Лепра и Сен Люк, защото първият беше в Лисичарника, а вторият претърсваше Люспестия квартал. Анес, Марсиак и Балардийо се присъединиха към капитана и Алмадес в голямата зала на партера, превърната в боен щаб, и всеки от тях седна където намери.

Ла Фарг започна с въпроса дали има вести от Лисичарника, от Кардиналския дворец, от Лувъра и дори от „Шатле“. И тъй като му отговори отрицателно, той разказа всичко, което се е

случило този следобед. После — докато споделяше — трябваше да отговаря на питання, свързани с Обюсон, Ленкур, Италианката и най-вече с документите, предадени му от художника. Изложението продължи повече от час.

— Следователно — обобщи Марсиак, — след като е разкрила съществуването на заговор срещу трона, Италианката цяла седмица танцува странно па дьо дьо с господин Дьо Лафмас и в една хубава утрин решава да говори само пред Ленкур. Без да създава повече затруднения, тя му посочва към кого трябва да се обърне, за да получи доказателства за твърденията ѝ.

— Така е — съгласи се Ла Фарг.

— Само аз ли се учудвам от всичко това?

Никой не знаеше какво да отговори, с изключение на Балардийо, който промърмори:

— Тази Италианка е ужасно капризна. Нужен ѝ е хубав пердах, за да се вразуми. Ако искате да знаете мнението ми, Кардиналът прекалено много я глези.

Останалите се спогледаха и откриха здрав разум в изреченото от стария войник. Марсиак обаче единствен си представи нагледно пердах по дупето.

— Това не е най-важното — рече Анес. — В края на краищата, чудесно е, че Италианката се надява да извлече известен интерес от тази история, защото в противен случай щеше да запази тайната за себе си или да я продаде на онзи, който ѝ плати най-добре. Основното за нас е заговорът. Нашият свещен дълг е да пазим краля, кралицата и Кардинала. Не да разгадаваме подмолните мотиви на една чужда шпионка.

— Така да бъде — прие гасконецът. — Но какви са тези документи, открити при художника, при този Обюсон? Само за заговор ли става дума в тях?

Ла Фарг повдигна рамене.

— Откъде да зная? Мога единствено да кажа, че ако документите са автентични, стойността им е огромна.

— Документи на Черния нокът — припомни Алмадес.

— Да. Ще разкрият всичките си тайни, когато бъдат разчетени. Въпрос на време.

— Така е. Но като че ли именно време не ни достига — подчерта Анес.

Настъпи мълчание, прекъснато скоро от господин Гибо, който почука, отвори вратата и съобщи, че е пристигнал Ленкур. Последният веднага беше поканен да влезе. Много сериозен, той кимна с глава на всички, отправи към Анес далеч по-приветлив поздрав, след което въпросително погледна Ла Фарг.

— Говорете — подкани го капитанът на Остриетата.

— Идвам направо от специалиста по магии на Негово Преосвещенство. Той още не може да потвърди окончателно мнението си, но автентичността на документите, които прегледа, му изглежда безспорна. Според него това вероятно са документи на Черния нокът и дори като че ли идват от Първата лежа...

Черният нокът имаше няколко лежи в Европа, с изключение на Франция. Първата лежа беше мадридската. Исторически тя беше създадена преди всички останали и ѝ се носеше славата на най-значима и най-влиятелна.

— ... непрекъснато се говори за някой си Викариус — заключи Ленкур.

Последното разкритие беше като мълния от ясно небе. Всички занемяха и изглеждаха обзети от силно безпокойство. После, погледите бавно се обърнаха към Ла Фарг.

Капитанът беше смъртно пребледнял.

— Кое име произнесохте? — промълви той.

Ленкур не разбираше на какво се дължи всеобщото вълнение и се поколеба.

— Викариус. Коего ще рече Алхимика... Защо?

— Твърдите, че в документите на Черния нокът много се говори за него? Какво още?

— Тейсие не ми каза нищо повече по въпроса.

— Възможно ли е Италианката да има някакви връзки с Викариус?

— Кой знае?

Ла Фарг решително стана от стола си.

— Алмадес — каза той. — Наредете на Андре да оседлае два коня. Двата с вас тръгваме към Лисичарника.

— Капитане... — намеси се Анес — ще бъде нощ, когато пристигнете...

Но старият благородник сякаш не я чу.

— Господин Дьо Ленкур — запита той, — ще останете ли на наше разположение до сутринта?

И тъй като бившият шпионин на Кардинала потвърди, Ла Фарг продължи:

— В такъв случай искам да се върнете при господин Тейсие и ако е необходимо, да го принудите цяла нощ да проучва документите, които му предадохме. Обяснете му колко важно е това. Стига да желаете, или Анес, или Марсиак ще ви придружи.

След това се обърна към двамата споменати:

— Все пак бих искал някой от вас да остане тук и да чака вести от едните или от другите. Разбрахме ли се?

По-малко от четвърт час по-късно, на здрачаване, след като Ла Фарг и Алмадес поеха, останалите взеха решение Анес да отиде с Ленкур при специалиста по магии на Кардинала.

— Ти ще пазиш замъка — рече тя на Марсиак.

Притеснен, кавалерът прокара длан по небръснатите си бузи и като отведе младата жена далеч от любопитните уши, ѝ прошепна:

— Налага се да отсъствам, Анес.

— Какво? Сега ли?

— Да.

— И къде ще ходиш?

— Не бива да ти казвам.

— Никола... — въздъхна Анес.

— Кълна се, че не става дума за жена. Нито за игра на карти!

— За какво тогава? И за кого?

— Ако можех, щях да споделя...

След това почти жизнерадостно, сякаш беше постигнал съгласие с нея, заключи:

— Слушай, обещавам ти да не се бавя. Впрочем Балардийо ще остане, така че няма да отстъпим замъка на враговете си, нали?

Целуна леко младата жена по челото и излезе дискретно, едва ли не на пръсти, през градината. Анес се почувства за момент смутена, след това се съвзе и изкачи стъпалата към стаята си, като ги вземаше по четири.

* * *

Въоръжена и нахлузила ботуши, пристегнала тежките си черни коси с кожена панделка, малко по-късно Анес намери Ленкур в конюшната, където той помагаше на Андре и на Балардийо да оседлят два жребеца.

— Трябва да побързаме — рече тя. — Парижките врати скоро ще бъдат затворени. Имате ли нужда от помощ?

Колкото и жалки да бяха разнебитените стени и калните ровове, Париж беше укрепен и през нощта вратите се затваряха. Остриетата обаче притежаваха пропуски, подписани от Ришельо. Но отварянето на вратите не беше лесна работа и отнемаше много време. Дворецът на Ястреба, който беше разположен в предградието Сен Жермен, се намираще извън Париж, а специалистът по магии на Негово Преосвещенство живееше във вътрешната част на града.

Ленкур не отговори. Той продължи да действа, сякаш не беше чул Анес, и леденостудено запита:

— Ще ми кажете ли защо бързате толкова?

Младата баронеса Дьо Водрой и Балардийо си размениха смутени погледи. Бившият агент на Кардинала несъмнено имаше право да научи най-важното. Анес въздъхна и направи знак на Андре и Балардийо да ги оставят сами.

Щом двамата с Ленкур се оказаха без придружители в конюшната, тя каза:

— Задавайте въпроси. Ще ви отговарям, ако имам право.

Младият мъж вече почти беше оседлал коня си. След като завърза последния ремък, той се отдръпна и се втрени в баронесата.

— Какво се случи преди малко? — започна. — Защо Ла Фарг реагира по този начин, като ме чу да споменавам името на Алхимика? И защо всички вие замълчахте обезпокоени?

Анес не знаеше откъде да започне.

— Какво ви е известно за Викариус, господине?

Ленкур смръщи вежди.

— Зная онова, което се говори за него.

— А по-точно?

— Че е най-старият, най-хитрият и най-опасният агент на Черния нокът. Най-добрият от всички. Познат е под името Викариус, това навярно е бойният му прякор. Никой не е наясно как изглежда, на каква възраст е и дори дали е мъж, или жена. Малко или повече, той е замесен във всички заговори и всички кървави бунтове. Впрочем присъствието му се долавя навсякъде, но никой не е успял да го открие...

— ... така че мнозина дори се съмняват дали наистина съществува — довърши изречението му Анес. — Да, чувала съм такива предположения... Вие също ли сте скептик, Арно? Ако е така, съветвам ви да промените мнението си. Защото, за нещастие, Алхимика е от плът и от кръв. Веднъж без малко да го заловим. Ние, Остриетата. По инициатива на Ла Фарг.

Ленкур изглеждаше изненадан.

— Не знаех — призна си той.

— Преди пет години — рече тя.

* * *

Над Люспестия квартал беше паднал мрак, когато Кх'Шак, връщайки се след едночасово отсъствие, влезе в окаян заден двор и намери войниците си пред съборетината, в която се криеха през последните дни. Готови за действие, черните драки бяха въоръжени до зъби и трудно сдържаха нетърпението си. Кх'Шак

се учуди. Не беше издавал никаква подобна заповед, преди да тръгне да търси Ни'Акт, най-младия член на отряда. Откакто се намираха в Париж, той търпеше безкрайни унижения и ругатни от по-възрастните си другари. Затова в един момент Кх'Шак се изплаши, че може да е дезертирал. Но воден от безпогрешния си нюх, той бързо откри трупа му — вече започнал да смърди — в още непресъхнала локва кръв. Побърза да се върне при останалите.

Кх'Шак огледа внимателно наемниците си.

Той влезе, спусна се по паянтова стълба във влажното мазе, където властваше апетитна миризма на мърша. Изкормени животински останки лежах на земята. От горящите жълти свещи излизаше повече пушек, отколкото светлина в мрака.

Кх'Шак очакваше да намери своя сааскир седнал по турски в средата на помещението. Но старият драк с полупрозрачните люспи се беше разположил върху бъчва и с онова, което беше останало от разклатените му зъби, гложгаше суров и полуразложен бут.

— Ни'Акт е мъртъв — обяви големият черен драк. — Излязъл е навън въпреки забраната и е бил убит. Мисля, че мелезът му е видял сметката.

Сааскирът кимна с глава, без да престава да яде.

— Това означава, че скоро ще ни намери — добави Кх'Шак. — Съвсем близко е.

— Няма никакво значение — отвърна магьосникът. — Тази, която дириш, се появи пред Око на Дракона на Нощта. Зная къде се крие и ще ви отведе там, стига да следвате мислите ми.

— Най-послед!

— Мислиш ли, че ми беше лесно?

— Не, но...

Старият драк вдигна мършавата си ръка с остри нокти и направи успокоителен жест.

— Събери хората си, Кх'Шак. Скачайте на конете и потегляйте незабавно. Ако свършите всичко бързо и добре, Италианката ще предаде Богу дух още тази нощ.

Същата нощ в Лисичарника Алесандра ди Санти четеше, когато чу, че конниците пристигат в галоп. Тъй като стоята гледаше към алеите в градината и към големия парк наоколо, тя премина във вестибюла и леко подръпвайки завесата, видя Ла Фарг и Алмадес точно когато слязоха от седлата и тръгнаха нагоре по каменното стълбище, където ги чакаше Лепра.

Усмихна се, отдалечи се от прозореца, оправи една от рижите си къдрици, когато мина покрай огледалото, помисли си, че топлата жълто-червеникава светлина от свещите изключително много я разхубавява, върна се в стаята си, седна на фотьойла и отново разтвори книгата.

Камериерката въведе Ла Фарг и вдигайки поглед към него, Италианката го посрещна с очарователна усмивка.

— Добър вечер, господин капитан. На какво дължа удоволствието от вашето посещение?

Без да отговори, старият благородник затвори вратата, превъртя два пъти ключа, надникна през прозореца, плътно придърпа завесите, а след това, сериозен и почти заплашителен, застана пред красивата шпионка.

— О! — възкликна тя и остави книгата. — Значи не сте решили да ме навестите от любезност...

— Стига игрички, госпожо!

Напълно спокойна, Алесандра стана уж да си сипе чаша ликьор от бутилката, поставена на кръгла масичка. Ако беше останала седнала, тя би позволила на Ла Фарг да я притисне с цялата си сила и да упражни преимуществото си, което ѝ беше непоносимо.

— На какво смятате, че играя, господине?

— Още не зная вашите правила и целите, които преследвате. Но мога съвсем отговорно да заявя, че всичко свършва тук и сега. Аз не съм господин Дьо Лафмас, госпожо. Войник съм. И ако имате намерение да продължавате да капризничите, разговорът ни ще протече по съвсем друг начин.

— Заплашвате ли ме, господине?

— Да.

— А вие сте човек, който изпълнява заплахите си...

Този път капитанът на Остриетата не отговори.

Италианката издържа погледа му, без да мигне, върна се във фотьойла и покани Ла Фарг да седне срещу нея, което той стори, след като свали портупея и рапирата си.

— Тревогата ви е свързана с Викариус, нали? — рече

Алесандра.

Старият благородник кимна с глава. Какво знаеше тя за ударите, които Алхимика нанесе на Остриетата?

— Успокойте се — продължи тя, сякаш четеше мислите му, — не зная никакви детайли за онова, което се е случило някога в Ла Рошел. По този въпрос съм наясно само с най-важното. Но вероятно и това е прекалено много за вас?

Ла Фарг впери безцеремонен поглед в Италианката.

— Известно ли ви е какво съдържат документите, които ни предадохте днес? — запита той.

Алесандра раздразнено повдигна рамене.

— Естествено.

— Алхимика участва ли в заговора срещу краля, който твърдите, че можете да разкриете?

— Заговор срещу трона — уточни тя. — Да, Алхимика е основният двигател на всичко. Негова съмишленичка е и херцогиня Дьо Шеврьоз...

Ла Фарг прие това разкритие без особено вълнение, но той все още не беше чул най-лошото.

— Също и кралицата — завърши авантюристката.

Благородникът едва не трепна.

— Говорите за кралицата майка, разбира се...

Алесандра стана и погали едно от дракончетата си през решетката.

— Вярно е, че тази кралица също е замесена — рече Италианката почти весело. — Не си ли пъха носа винаги и навсякъде?... Но аз говорех за другата, за властващата кралица...

— За Анна Австрийска ли?

— Да.

Ла Фарг на свой ред се надигна, направи няколко тегела пред камината и най-после запита:

— Как се добрахте до тези документи на Черния нокът?

— Откраднах ги...

— От кого?

— Бога ми! От един агент!... Можете ли да си представите колко ги разгневи случилото се, когато научиха?

— Защо?

Искрено изненадана, Алесандра погледна стария благородник.

— Извинете, не ви разбрах?

— Защо откраднахте тези документи от Черния нокът?

— О! — възкликна тя, след като проумя въпроса... — Ще повярвате ли, че също като вас ненавиждам Черния нокът и съм готова да сторя всичко, за да му навреда?

Той се приближи към нея.

— Не — отговори. — Няма да ви повярвам.

Тя се усмихна и не се поддаде на изкушението да се отдръпне.

— Защо тогава? — настоя Ла Фарг.

— Тъй като бях получила заповед.

Той още повече се приближи.

Сега двамата едва не се докосваха и Алесандра вдигна глава, за да срещне мрачния поглед на събеседника си.

— Кой издаде тази заповед? — запита той сериозно и заплашително.

— Нашите господари, господин капитан.

— Аз служа на краля на Франция и на кардинал Ришельо. Можете ли да кажете същото, госпожо?

Младата жена не мигна.

— Нищо подобно не съм изрекла, господине. Впрочем нима наистина желаете да произнеса на глас имената на онези, които имам предвид и за които вие също си мислите?

Старият капитан и Италианката останаха известно време смълчани и почти прегърнати — той се опитваше да проникне в душата ѝ, а тя му противопоставяше спокойствието на желязната си воля. Не помръдваха, стрелкаха се с погледи, едва дишаха.

Някой почука на вратата.

— Капитане! — чу се гласът на Лепра.

Ла Фарг отиде да отвори.

— Какво има?

— Часовите в парка не отговарят на повикванията ми — отговори Лепра. — А лакеят, когото натоварих да предупреди мускетарите при входа на замък да бъдат готови на всичко, не се върна.

* * *

От известно време Марсиак чакаше пред внушителната църква „Сент Йосташ“ когато Рошфор най-сетне пристигна. Човекът на Кардинала беше придружен от други двама благородници, помоли ги да останат настрана, след това излезе на площада и тъй като не успя да види гасконецата поради нощния мрак, направи няколко обиколки.

— Откога си водите компания на нашите срещи? — запита го Марсиак, измъквайки се от сянката.

— Откакто така ми харесва.

— Това противоречи на споразуменията ни.

— Те стоят надалече и не могат нито да ни чуят, нито да ни видят. И не ми говорете за споразумения, след като вие пръв ги нарушихте.

— Нима Кардиналът има някакви оплаквания от успеха на моята мисия в Ла Рошел?

— Не. Но той си спомня за една личност, към която хранеше интерес, а вие не обелвате нито дума за нея.

Марсиак се досети, че Рошфор говори за скритата дъщеря на Ла Фарг, която Остриетата намериха и вече от един месец пазеха зорко. Заради сигурността ѝ гасконецът дори я повери временно на единствената жена, която някога бе обичал. Името ѝ беше Габриел и тя ръководеше заведението „Малките жабчета“ на улица „Жабешка“, където прелестни госпожици с професионални умения задоволяваха капризите на щедри господа.

— Не знаех коя е тя и какъв интерес може да представлява за вас — защити се Марсиак.

— Къде се намира сега?

— Нямам представа.

— Но известно време се криеше в Париж, нали?

— Да — призна гасконецът със съжаление.

— Посочете мястото.

— Няма значение.

Рошфор се усмихна злорадо.

— Нещо ми подсказва, че девойката живееше в къща, която никак не подходеше на пола и на възрастта ѝ. Тъй като не научих почти нищо от вас, се наложи да разбия няколко врати и да задавам въпроси на улица „Жабешка“...

Кръвта на Марсиак кипна. Той почервения, внезапно сграбчи Рошфор за яката, повдигна го високо, така че го принуди да се изправи на пръсти, успя да го премести няколко метра и блъсна с все сила гърба му в портала на църквата.

— Не се приближавайте до Габриел! — промълви през зъби. — Не я заплашвайте! Забравете дори името ѝ или, Бог ми е свидетел, ще ви убия!

Смъртноблед и с треперещи устни, Рошфор глухо изсъска:

— Пуснете ме, Марсиак. И си спомнете, че сцената се разиграва пред свидетели, които няма дълго да останат невъзмутими, ако продължавате...

Гасконецът наистина беше забравил за двамата благородници, които търпеливо чакаха на ъгъла на улица „Пещ“. В мрака им беше трудно да видят какво точно се случва. Но от поведението им ставаше ясно, че са обезпокоени.

— Ще ми погодят ли мръсен номер? — подигравателно рече Марсиак.

— Достатъчно е да ви разпознаят...

Гасконецът размисли, след което неохотно пусна Рошфор.

— Не се приближавайте до Габриел — повтори той и заплашително размахна пръст. — Никога!

Заслепен от гняв, не видя юмука, който го свлече на земята.

— А вие — срязва го Рошфор — никога не вдигайте ръка срещу мен. Не забравяйте кой съм, не забравяйте на кого служи и най-вече — не забравяйте къде ви е мястото.

Изрекъл тези думи, изпълнителят на мръсни поръчки на Кардинала се обърна и със спокойна крачка си тръгна, като разтриваше дланта си.

* * *

— По дяволите! — възкликна Ла Фарг.

Лепра току-що му бе съобщил, че по всяка вероятност Лисичарникът е бил нападнат.

Без да погледне Италианката, той остави подчинения си на вратата и отиде да види градината. Тя беше безлюдна, макар че мускетарите трябваше да патрулират. В далечината паркът представляваше голямо черно и правоъгълно езеро, заобиколено с дървета, докъдето взорът стигаше. Полумесецът и няколко звездици разпръсваха бледа светлина.

Капитан Ла Фарг изруга.

Ако неприятелите бяха превзели поста, без дори да прозвучи изстрел, те вече можеше да са в сградата.

— Това са драки — заяви Алесандра. — Открили са ме.

В този момент някакъв силует, привел гръб и правейки големи подскоци, мина по една от алеите в градината и изчезна в мрака. Наемник. Но дали беше драк? Или човек? Ла Фарг не можеше да каже със сигурност. Инстинктът му обаче подсказваше, че Италианката е права.

— Не мърдайте отгук — заповяда ѝ той категорично.

Грабна рапирата си, нахлузи портупея си и с решителна крачка, напусна стаята, като поведе Лепра след себе си.

— А камериерката? — запита той.

— Тук съм, господине.

Прислужницата, назначена в услуга на Италианката, се намираше в един от ъглите на вестибюла, до походното легло, на което обикновено спеше. Обезпокоена, почти ужасена, тя не смееше да шукне.

— Идете при господарката си — нареди ѝ Ла Фарг. — Имате ли ключ?

— Да — отговори жената и показа връзката ключове.

— Превъртете го два пъти — намеси се Лепра. — И не отваряйте никому, освен на капитана и на мен. Разбрано?

— Да, господине.

Двамата мъже не изчакаха да се уверят, че заповедта е изпълнена съвестно.

Те се спуснаха стремително по голямото стълбище, за да се присъединят към Алмадес на партера, където, като мярка за сигурност, той беше угасил повечето факли. Само няколко свещи продължаваха да горят тук и там.

— Е? — запита Ла Фарг в голямата зала, изпълнена със сенки.

— Все още не се показват — каза испанецът, стоейки малко встрани от прозореца, през който наблюдаваше двора. — Но забелязвам валма черна мъгла...

— Значи наистина са драки.

— Идват да отведат Италианката — рече Лепра.

— Да. Или да я убият.

На свой ред старият капитан зае място до един от прозорците, откъдето се опита да си състави мнение за ситуацията. Ловната резиденция се състоеше от малък централен павилион и две крила, обърнати към двора. Всичко това беше обградено от сух ров, над който се преминаваше по каменен мост, ала за съжаление, нямаше време да бъде организирана отбрана на мястото. Сервизните помещения бяха разположени сред общинските земи отвъд рова, виждаше се просторно зелено пространство, извеждащо на пътя към замъка.

Ла Фарг си помисли за прислужниците, живеещи отвъд моста. Дали бяха живи?

— Всички прозорци на височина човешки ръст са със здрави решетки — обясни Лепра. — Единствено главният павилион, където се намираме, е обитаван. Навсякъде другаде има само заключени врати и празни стаи.

От тримата само той отлично познаваше замъка и околностите му.

— Всъщност — предвидливо се обади Ла Фарг — в тази зала ще е най-добре да се защитаваме, ако се окажем под обсада.

— Да. И можем да пазим достъпа до голямото стълбище.

— Обаче има и други — отбеляза Алмадес. — Има сервизни стълбища. Също и тайни проходи.

— Така е, но драките не знаят къде да ги намерят. Докато това...

Във френските замъци стълбището се намираше винаги до входа на централния павилион, то представляваше нещо като

гръбначен стълб.

— Да се барикадираме — реши капитанът на Остриетата и грабна една пейка. — Бог знае кога драките ще атакуват...

Изведнъж се чуха изстрели и стъклата на прозорците в съседство с главната врата станаха на парчета. Оставените навън коне на Ла Фарг и на Алмадес започнаха да цвилят. Почти непосредствено след това тримата мъже чуха глух шум от тавана — шум от тежко падащо тяло.

— Дръжте се! — възкликна Ла Фарг и хукна нагоре по стълбището.

Отекнаха нови изстрели и дъжд от куршуми се изсипа върху стените.

* * *

Капитанът на Остриетата прескачаше по четири стъпала, премина през вестибюла към покоите на Италианката и се натъкна на заключена врата.

Изруга, потропа с юмрук и кресна:

— Отваряйте! Аз съм Ла Фарг!

Тъй като никой не отговори, той отстъпи една крачка, присви коляно и ритна с все сила вратата, която изскърца, но не помръдна. Капитанът отново изпсува, засили се и атакува с рамо. Дървото се разцепи, ключалката поддаде и вратата изхвъркна, сякаш разбита от таран. Ла Фарг не влезе, а направо влетя в стаята. Но се опита да запази равновесие и инстинктивно измъкна рапирата си, като откри какво го очакваше.

Камериерката лежеше в безсъзнание на пода, а до нея бяха разпилени ключовете от връзката. В дъното на стаята беше разкъсана стенната тапицерия, тъй като там някой беше затворил рязко вратата. През широко отворения прозорец се вмъкваше черен драк.

По жълтите мотиви, които украсяваха лицевите му люспи, Ла Фарг разпозна вожда на наемниците драки, изпратени по следите на Италианката от Черния нокът. Колкото до Кх'Шак, той с изненада и с удоволствие откри стария благородник воин, който му се беше изпречил на пътя в Артоа.

Капитанът на Остриетата зае бойна поза.

Дракът се усмихна и вместо да извади рапирата си, насочи към него пищов.

— Обещах ти, че ще се срещнем отново, старче — каза той и се прицели.

Отекна изстрел и в същото време мощна експлозия разтърси

Голямата порта на партера се разхвърча на парчета, отнесена от взривяването на кюлче барут. Страхотен дим изпълни залата и зашеметените Лепра и Алмадес мъчително трудно се изправиха, кашляйки силно и пазейки се от последните хвърчащи отломъци.

Почти изгубил слух, Лепра като че ли успя да долови бойните възгласи на драките. Олюлявайки се, той осъзна, че все още държи в ръката си пищов, и внезапно забеляза в зейналия отвор, където се намираше вратата, да изниква нечий силует. Стреля наслуки и за малко не успя да улучи мишената си. Дракът се нахвърли върху него. Замаян от експлозията, той късно разбра какво става. Едва беше започнал да изважда рапирата си, когато врагът атакува.

Реагирайки мъчително бавно, мускетарят си представи, че умира...

... но избухна нова ужасяваща експлозия.

Лепра успя да се съвземе и видя, че главата на драка става на каша. С опръскано от черна кръв лице, той се обърна и разпозна Данвер, домоуправителя на Лисичарника, въоръжен с аркебуз, от който излизаше дим. Нямаше време да му благодари. Настъпваха други драки и Алмадес вече се сражаваше с двама от тях.

Стиснал бялата си рапира в ръка, Лепра побърза да му се притече на помощ.

Кх'Шак се целеше в главата, но не улучи. Ръката му потрепери в последния момент заради експлозията, така че куршумът остави дълбок прорез в челото на Ла Фарг, но не успя да пръсне черепа му.

Капитанът на Остриетата се олюля, а шапката му отхвъркна. Погледът му се замъгли и ушите му писнаха, а пред очите му се стичаше кръв. Предположи, че ще се строполи, но успя да се задържи прав. Земята под нозете му танцуваше.

Кх'Шак, с димящ пищов в ръката, се чудеше как така противникът му все още е жив и стои здраво на краката си, с окървавено лице, след като получи куршум право в челото. След това се опомни, хвърли пищова и тръгна към Ла Фарг с извадена рапира.

Полузашеметен, като през воал, капитанът видя, че дракът идва към него. Отрази, доколкото можа, една, две, три атаки, размахвайки оръжието си като пиян, опита се да нанесе удар на свой ред, но противникът му с лекота го отблъсна.

Дракът подхвана жестока игра.

— Вече не те бива, старче.

Той приклезна, изчака спокойно несигурната атака на Ла Фарг и заби острието на рапирата си в дясното му рамо. Благородникът изохка, отстъпи и сложи ръка на раната си. Острата болка го извади от безчувствеността. Но земята продължаваше да се люшка под него, струваше му се, че е напълно оглушал.

— Отдавна трябваше да оставиш рапирата си.

Ново нападение — и този път Ла Фарг усети, че оръжието се забива в лявото му бедро. Кракът му не издържа на напрежението и мъжът се олюля. Като по чудо остана прав. Отстъпвайки, избърса с ръкав обляното си в пот и кръв чело. Няколко пъти премигна. С грамадно усилие на волята успя да съсредоточи вниманието си върху неясния силует, който стоеше насреща му.

— За съжаление, късно е старче. Сбогом — рече Кх'Шак и се приготви да нанесе фаталния удар на противника си, който изглеждаше грохнал.

Но Ла Фарг атакува.

Захвърляйки рапирата си и ревейки като диво животно, той се метна върху драка, сграбчи го и здраво го хвана през кръста му. Едър, як, здрав, капитанът на Остриетата притежаваше огромна сила въпреки преклонната си възраст. Колкото и страшен да изглеждаше, големият драк не успя да се противопостави на порива на стария благородник. Използвайки ефекта на изненадата, Ла Фарг беше обзет от яростно желание да победи, подсилвано от енергията на безнадеждността. Кх'Шак усети, че тялото му се отделя от пода. И много късно осъзна, че Ла Фарг го е понесъл към отворения прозорец.

— Луд старик! Ще ни...

С поаленели от кръв устни, Ла Фарг се усмихна грозно и нададе победен вик, когато двамата се строполиха заедно в празното пространство.

* * *

Харибда водеше, а Сцила летеше след нея, Алесандра се отдалечаваше колкото е възможно по-бързо от Лисичарника в гората. След като удари силно камериерката, за да ѝ вземе ключа

от малката скрита вратичка, тя слезе по тясната вита и влажна стълба. После, като се възползва от безпорядъка, който цареше в ловната резиденция, дискретно се изниза от нея.

Сцила нададе кански вик: бяха пристигнали.

Действително, Алесандра скоро откри поляната, където нейният приятел и съучастник Обюсон чакаше с два коня, наети същия ден от началника на пощата в Дамартен.

Прегърнаха се сърдечно.

— Най-сетне! — възкликна художникът. — Ти успя!

— Все още не съм.

— Но как? Нали си свободна?

— Никога няма да бъда спокойна, докато този магьосник е жив.

— Не ми казвай, че имаш намерение...

— Не се тревожи и се върни въщи. Полицията на Кардинала скоро ще се появи и ще те обсипе с много и настоятелни въпроси.

— Не. Ще те придружа.

— Не. Направи достатъчно. До скоро, приятелю.

Като повдигна полата си, под която се беше погрижила да обуе панталон до коленете и ботуши, преди да напусне покоите си в Лисичарника, тя яхна кон и го подкара в галоп.

* * *

— Капитане! Капитане!

Ла Фарг бавно дойде в съзнание. Последното нещо, което си спомняше, беше изхрущяването на гръдния кош на драка, когато той се стовари на земята.

Старият благородник изохка, усети болки на много места по тялото си и се обърна да види Лепра, който се готвеше да скочи в рова.

— Капитане? Добре ли сте?

— Жив съм. А той?

Облегна се на лакът и посочи лежащия до него драк.

— Мъртъв е — отговори мускетарят.

— Добре. Ами останалите?

— Също предадоха Богу дух. Бяха само петима. С този — шест.

— Значи липсва един... Толкова по-зле... А Италианката? — запита Ла Фарг, докато Острието му помагаше да се изправи.

— Неоткриваема е.

* * *

Анес и Ленкур търпеливо чакаха и дремеха във вестибюла при специалиста по магии на Кардинала — единият на пейка, другият на стол, — когато вратата внезапно се отвори и наруши почивката им.

Беше Тейсие, който идваше към тях.

Чертите му бяха изопнати, очите — с тъмни кръгове, а косите — разрошени. Пръстите му бяха изцапани с мастило и държеше в ръка разкъсани, надраскани и изписани с неясен почерк листа. Той бе прекарал цялата нощ в изучаване на откраднатите от Италианката документи на Черния нокът.

— Трябва да ме съпроводите до Кардиналския дворец — рече с глас, в който се усещаше припряност. — Наложително е да разговарям с Кардинала, щом стане от сън.

Ленкур се обърна към прозореца.

Навън мракът отстъпваше.

* * *

Над Париш и над остров Света Богородица с Люспите изгръвяше зората.

В изпълненото с миризма на мърша мазе старият драк седеше на земята и медитираше, сложил на колене ритуалната тояга. Не помръдна и остана със затворени клепачи, когато дочу нечий крачки.

— Чаках те — каза той на драконовски език.

— Помоли се на боговете си за последен път — отговори му Италианката и извади дълга кама.

Магьосникът се обърна и я погледна.

Облечена в кожен ловен костюм, тя беше сама, без малките си спътници, които предпочете да не води със себе си, тъй като се боеше, че при портите на Париж може да я разпознаят. Красива рижа млада жена и две дракончета няма как да преминат незабелязано, а тя имаше основателни причини да бъде сигурна, че всички информатори на Кардинала — дори тези, които не знаеха защо — вече са по следите ѝ. Впрочем дори без Харибда и без Сцила завръщането ѝ в Париж беше непредпазливо.

Но Алесандра ди Санти беше убедена, че трябва да напише епилога на тази история, преди да изчезне завинаги.

Старият драк зина в беззъба усмивка.

— Какво, магьоснико? Да не мислиш, че ще се поколебая да те промуша, докато ме гледаш? Зле ме познаваш...

Италианката обаче беше заслепена от самоувереността си.

Тя не забеляза опасността, която изпълняваше от сенчестите

ъгли на мазето и вече я обграждаше. Безмълвни и смъртоносни, вълните от черна мъгла се виеха около нея, плъзгаха се по ботушите ѝ, сключваха се около глезените ѝ.

— Твоите дракончета щяха да се досетят... — рече дракът.

— Да се досетят ли? Какво да се досетят?

— Това.

Очите на магьосника заблестяха. Дланите му здраво се вкопчиха в тоягата и той внезапно я вдигна нагоре. Незабавно езиците на мъглата атакуваха младата жена като въже, което оплита някаква колона. Те прилепиха ръцете ѝ към тялото. Неспособна да помръдне, тя усети, че се издига над земята.

— Много късно разбрах — рече старият драк. — Много късно разбрах, че си решила да не бягаш повече. Много късно разбрах, че си се скрила и очакваш да откриеш къде се намира убежището ми... Впрочем как успя? Вероятно проклетите ти дракончета...

Той размаха тоягата и закачените амулети — костици, люспи, перли, нокти — се разлюляха. Италианката се вкамени. Тя се опита да проговори нещо, но само простена. Невидимите пипала на мъглата пристягаха гръдта ѝ като менгеме. Започна да не ѝ достига въздух.

— Не се задоволи с това да вкараш бойците ми в капан. Дори когато се избави от тях, ти знаеше, че бягството ти няма да успее, докато пазя в мен частицата от душата ти, която съумях да открадна. Трябваше да се опиташ да ме убиеш и затова те очаквах.

Магьосникът отново размаха тоягата. Алесандра силно потрепери. От страх очите ѝ щяха да изскочат от орбитите. Тя усети как мъглата плъзга фините си и безмилостни пипала по врата ѝ и след това те плъпват към лицето ѝ, устните ѝ, ноздрите ѝ.

Ако тази ужасна мощ проникнеше в нея...

— Смъртта от внезапно постигнала те ранса е изключително мъчителна, нали знаеш?

Италианката събра последните си сили, за да се отскубне от мъглата, която вече проникваше в цялото ѝ тяло. Напразно. Тя простена отново, а болката я задушаваше. Сълзи бликнаха и потекоха по бузите ѝ.

Най-лошото беше, че тя и магьосникът не бяха сами в мазето. Италианката видя, че някой бавно изплува от мрака зад гърба на драка. Разпозна го. Но защо не се намесваше? Защо не ѝ помагаше? Щеше ли спокойно да я гледа как умира? И защо? Какво беше сторила, за да заслужи именно това?

„Направи нещо... Милост, направи...“

Тя изгуби съзнание и точно в този момент мъглата внезапно

отпусна прегръдката си. Младата жена се строполи на пода и като през воал видя, че магьосникът е занемял от ужас, тъй като някакво острие се е насочило към гърдите му. После острието потъна, чу се шум от стомана, която трошеше кости и люспи, а старият драк падна мъртъв. Отначало на колене. След това — по корем.

Черната мъгла се разпръсна.

Кашляйки, храчейки, но възвръщайки си бързо цвета на лицето, Италианката се претърколи, за да се отдръпне от трупа и от кървавото петно, което се увеличаваше под него.

— Ка... какво чакахте? — успя да запита тя между две дълбоки вдишвания.

— Чаках да науча цялата история — отговори Сен Люк.

— Мръсник.

— На вашите услуги.

Мелезът клекна, за да избърше кинжала си в мръсните и смрадливи дрипи на магьосника. Когато се изправи отново, го сложи на колана си и погледна през червените стъкла на очилата си към Италианката, която се опитваше да стане, като се опираше на стената.

— Побързайте, госпожо — рече с глас, в който нямаше никакво външение. — Може би ще поискате да си починете малко, преди да се срещнете отново с господин Дьо Лафмас в „Шатле“.

Улица „Сен Томас дю Лувър“ се намираше в квартал, който се простираше между Лувъра на изток, „Тюйлери“ на север и построената от Анри IV Голяма галерия на юг. Този стар квартал беше подложен на доста превратности в течение на вековете и особено откакто бе създадена Голямата галерия, която се наричаше още „Галерия на брега на реката“ и свързваше Лувъра с „Тюйлери“ покрай Сена. Независимо от всичко, кварталът запазваше средновековната си атмосфера. Мръсен, неуютен, изпълнен с хора от простолудието, той представляваше тъжен контраст с кралските покои, които го обграждаха от трите страни.

Улица „Сен Томас дю Лувър“ тръгваше от кея и завършваше до улица „Сент Оноре“, срещу Кардиналския дворец. Тя беше наречена на църква от XIII век, чийто покровител беше свети Тома от Кентърбъри, и дължеше славата си на двата съседни дворца — на Рамбуей и на Шеврьоз. Първият беше парижкото жилище на маркиза Дьо Рамбуей, която беше създавала знаменит литературен салон. Вторият принадлежеше на госпожа Дьо Шеврьоз, чиято репутация на любовчийка, интригантка и светска дама изглеждаше неоспорима.

Тази вечер херцогинята даваше прием.

Пред монументалната порта на двореца ѝ грееха факли и осветяваха улицата. Други факли гонеха мрака от двора. Гостите пристигаха. С карети, на коне, с паланкини, носени от двама слуги. Но също и пешком, съпроводжани от лакеи, които носеха фенери и след като се озовяха в палата, помагаша на своите господари да си сменят обувките, а понякога и чорапите. Оформяха се групички от двете страни на улица „Сен Томас“. Хората почти се блъскаха пред вратата. Весело се поздравяваха, изпълнени с радостно очакване за предстоящата вълнуваща вечер. Мъжете се шегуваха, а жените се смееха, смущавайки спокойствието на нощта.

Паланкините в двора пречеха на каретите, които обикаляха, за да стоварят гостите пред каменното стълбище. Изнервени от това положение, държаните на повод жребци цвилеха и заплашваха да смачкат паланкините. Лакеи и кочияши правеха всичко, което беше по силите им, за да избегнат сблъсъци. Що се отнася до техните господари, те държаха да се появят в цялото си великолепие, благодарение на изяществото на екипажите и на елегантните дрехи.

Появи се обаче гост, който — макар пристигнал без слуги и слязъл от обикновен нает паланкин — предизвика известно

вълнение. Слаб и смъртноблед, с леденосив поглед и с обезкървени устни, той беше облечен със строга черна роба, характерна за ерудитите, и не поглеждаше никого.

— Кой е този? — питаха се полугласно хората, които не го познаваха.

— Това е Модюи.

— Кой?

— Модюи! Новият специалист по магии на госпожа Дьо Шеврьоз!

— Този, когото смятат за магьосник.

Модюи.

Под това име беше известен тук. Но беше се подвизавал и щеше да действа под много други имена.

Само неколцина знаеха, че това е Алхимика от Сенките.

Аферата с Шеврьоз

Срещата се състоя, когато падна мрак, в един хан по пътя за Сен Жермен, където боядисана в жълто и доста олющена еленова глава красеше старата табела. Заведението беше се радвало и на по-добри дни. Някога много по-проспериращо, то пострада от построяването на моста в Шату, където дълго време салът беше единственото средство за преминаване на Сена. Този мост не променяше маршрута на тръгналите от Париж към Сен Жермен или на връщащите се оттам към столицата, но той позволяваше да се спечели време и от почти десет години правеше отбивката в „Златния елен“ почти ненужна.

Конниците пристигнаха на здрачаване.

Бяха четирима, всичките с големи тъмни наметала и широкополи шапки, с ботуши и с рапири на кръста. Един от тях беше кардинал Ришельо. Той яздеше инкогнито между двама от най-верните си благородници и следваше новия капитан на гвардията господин Дьо Удиниер. Последният не носеше прословутата алена мантия с кръстове и бели галони под наметалото си. Той скочи от коня на двора, почука на вратата, както бе уговорено — три пъти, веднъж, три пъти, — огледа се наоколо и зачака да му отворят.

В далечината се чу вик на виверна. Може би дива виверна, каквито бяха останали малко във Франция, освен в най-отдалечените райони. По-вероятно ставаше дума за дресирана виверна, яздена от кралски пратеник или разузнавач от някой от полковете, които се събираха около Париж, преди да потеглят към Шампан, тъй като се подготвяше кампания срещу Лотарингия.

Най-после някой отвори вратата.

Беше Купоа, ханджията, с голо теме, обградено от рижка корона и с мургава кожа. Изглеждаше разтревожен.

— Готово ли е всичко? — запита Ла Удиниер.

— Да, Ваше Превъзходителство.

Ханджията не знаеше с кого разговаря, но не се съмняваше, че насреща му стои знатен благородник, замесен в някаква опасна интрига. Несъмнено това го безпокоеше. Но съблазънта от печалбата се оказа по-силна от страха, когато — без да споменава кой е и на кого служи — късно сутринта Ла Удиниер дойде да огледа мястото, да даде стриктни разпореждания и да остави съблазнителен аванс. Купоа се досещаше само, че бяха избрали „Златния елен“ за ако не нелегална, то поне за конфиденциална среща.

— Господата вече ви чакат — рече той. — Горе са, в най-голямата стая, както заповядахте, подготвих маса и подредих столове.

Ла Удиниер влезе, огледа потъналото в мрак фоайе и се увери, че в хана цари пълна тишина.

— Казаха ли паролата? — интересува се гвардеецът.

— Разбира се — отговори ханджията и хвърли подозрителен поглед навън. — В противен случай не бих ги пуснал.

Капитанът не можа да скрие усмивката си, опитвайки се да си представи как Купоа успява да възпрепятства Ла Фарг да проникне където си е намислил.

— Добре — заключи той. — Идете при съпругата си и не си подавайте носовете.

— Приготвих вечеря и...

— Не е необходимо. Отивайте да спите, господин Купоа.

Тонът беше любезен, но твърд.

* * *

— Те пристигат — каза Алмадес, прекъсвайки разговора между Ла Фарг и Ленкур.

Изправен до прозореца, но леко в сянка, той оглеждаше околностите на „Златния елен“. Все така лаконичен, добави:

— Четирима конници. Един от тях върви напред и разпознава. Още не различавам лицето му.

— Рошфор — предположи капитанът на Остриетата. — Или Ла Удиниер.

— Ла Удиниер. Току-що слезе от жребеца — заяви испанският учител по фехтовка.

Ленкур се приближи към него и също погледна навън.

— Кардиналът чака на седлото — рече той. — Другите двама са благородници от свитата му. Срещал съм ги в Кардиналския дворец.

— Значи Рошфор го няма — отбеляза Ла Фарг.

Носейки гордо рапирата си „Папенхаймер“ той беше облечен както обикновено с дреха от черна кожа, без ръкави, нахлузена върху червен дублет, същия на цвят като ешарфа, който пристягаше кръста му. Бялата му брада беше добре оформена. Но лицето му беше в белези — по него бяха останали следи от битката в Лисичарника и от злощастното му падане отвисоко. Цялото тяло го болеше.

— Да — потвърди Ленкур. — Без Рошфор са.

— Двамата с него служим на един господар. Но се чувствам

по-добре, когато знаей къде е и с какво се занимава. Той прилича на бясно куче, което човек не би желал да обикаля около градината му...

Арно дьо Ленкур потвърди казаното, след това обърна глава към Сен Люк, когато той заяви:

— Може би Рошфор е много зает с Италианката...

Мелезът се беше изтегнал на леглото, в сянката, настрана от останалите трима. Неподвижен, с нахлупена над очите шапка и скръстени на гърдите пръсти, до този момент сякаш дремеше. Щом Ленкур и Алмадес придружаваха Ла Фарг, неговото присъствие не беше необходимо и той знаеше това. Но Кардиналът специално пожела да присъства и той. Неизвестно защо.

При споменаването на италианската шпионка, Ла Фарг изрази несигурността си.

Остриетата нямаха новини от Алесандра, откакто Сен Люк я залови. След това тя беше отведена в Бастилията, после — тайно преместена другаде. Така че, ако господин Дьо Лафмас продължаваше да я разпитва, това не се случваше в „Шатле“.

— Бъдете сигурни — каза Ленкур изключително сериозно, — че Италианката не е прекарала повече от две-три нощи в една и съща килия. Щом Кардиналът ви държи в неведение за мястото, където е затворена, то най-вероятно причината е, че не е затворена никъде...

Сен Люк живо се изправи и седна на ръба на леглото.

— Значи, предполагате, че е освободена? — учуди се той и повдигна кръглите очила на носа си.

— Казвам, че не бих се изненадал да науча...

— Но как, по дяволите?

Ленкур безпомощно повдигна рамене и рече:

— Италианката никога не играе карта, ако не държи още по-силна в ръкава си. Завръщайки се в Париж, след като се измъкна от нападението на драките, тя знаеше, че рискува отново да бъде арестувана. Съмнявам се, че не е взела предпазни мерки.

Ла Фарг и Сен Люк размениха погледи, докато бившият шпионин на Кардинала се зарея в мислите си. Алмадес продължаваше безмълвно да следи какво става в двора.

— Влизат — обяви той.

След това погледна към хоризонта, където се събираха облаци, по-тъмни от нощта. Видя в далечината първите светкавици от бурята, която в този момент се стоварваше над Париж.

Надвесен през прозореца на третия етаж, Марсиак изви тяло, за да изложи лицето си на благодатния дъжд, който, след дълга засуха, се изливаше над столицата. Със затворени клепащи, той се усмихваше и дишаше с пълни дробове. Вятърът, който духаше, и мълните, които трещяха, изобщо не го притесняваха.

— Господи Боже, колко е хубаво! — възкликна той. — Понякога няма нищо по-прекрасно от бурята...

— Силно казано — възрази му Анес и като го хвана за яката, го дръпна вътре. — Ако обичаш, не се показвай толкова...

Тя затвори прозореца.

— Не се безпокой — рече гасконецът и изтри лицето си с ръка. — Ханджията ми каза, че нашият човек няма да се върне преди полунощ.

Той беше целият мокър, разгърден и щастлив.

— Откъде знае? — поинтересува се баронеса Дьо Водрьой.

Марсиак безпомощно присви рамене.

— Не се сетих да го питам — призна той. — Но изглеждаше абсолютно сигурен...

Анес вдигна очи към небето и погледна умолително нагоре. Беше облечена като ездачка — ботуши, панталони до коленете, бяла риза, стегнат корсет от червена кожа, — а буйните ѝ черни коси бяха привързани с дълга панделка. На кръста ѝ висеше рапира, чиято елегантност често беше причинявала гибелни изненади.

Изтрещя мълния и стъклата на прозорците потрепериха, а носещата конструкция едва не се разклати. Намираха се непосредствено под таванското помещение.

— И освен това — настоя гасконецът, — нали Балардийо бди долу на улицата?

Младата жена трябваше да се съгласи:

— Така е. Балардийо стои на пост... Слушай, да си изпълним задачата и бързо да се връщаме в двореца, искаш ли? Впрочем вече трябваше да сме свършили.

— Добре, госпожо баронесо.

Правейки се, че не забелязва подигравателния реверанс на Марсиак, Анес премести свещника пред себе си, за да огледа добре стаята, в която бяха въведени благодарение на платеното сътрудничество на ханджията. Помещението изглеждаше жалко, също както и останалата част от сградата — много скромно ханче в предградието Сен Жак. Имаше легло, скрин, маса и табуретка. Живеещият тук беше оставил голяма кожена торба.

Със свещници в ръце, Анес и Марсиак се хванаха на работа, без да се маят и да се смущават. Задачата им беше да проверят едно от малкото сведения, които Италианката предостави на

господин Дьо Лафмас. Според нея емисар на кралицата майка — някой си Гере — се намирал в Париж, за да предаде документи на херцогиня Дьо Шеврюоз. Въз основа на съобщеното от шпионката Остриетата предполагал, че са успели да идентифицират този Гере, но трябвало да проверят дали не са сбъркали.

— Какво търсим всъщност? — запита гасконецът, приклепнал пред раклата за дрехи, която току-що беше отворил.

Пак изтрещя мълния. А дъждът, който удряше по керемидите, ясно се чуваше в стаята. От една пукнатина в тавана вече се стичаха капки.

— Писма — отговори Анес. — Книжа. Всичко, което може да докаже, че сме намерили точната личност... Но нищо не трябва да вземаме, нито да раз местваме. Мъжът в никакъв случай не бива да заподозре, че го следим...

— О! Боя се — рече Марсиак със странно глух глас, — че тайната ни вече е разкрита...

Заета с претърсването на кожената торба, младата жена го слушаше разсеяно.

— Какво? — обърна се тя към него след малко.

Вдигна глава и видя гасконец, който се втурна да преследва някого в коридора. Вероятно наемателя на стаята. Както и да е, не бяха го чули заради бурята, а той и Марсиак се гледаха втренчено, сякаш не можеха да повярват какво става, и сърцата им биеха лудо...

Междувременно поредната мълния доведе до бърз развой на събитията.

Анес се съвзе от изненадата, прескочи леглото и на свой ред полетя подир беглеца.

* * *

След като остави наметалото и шапката си в ръцете на Ла Удиниер, кардинал Ришельо — с високи ботуши, с панталони до коленете и сив дублет — свали ръкавиците си и рече:

— След един час трябва да бъда в двореца в Сен Жермен, където ще се срещна с краля и с двора. Така че да бъдем делови, господин Дьо ла Фарг. Ескортът ми ме чака в една горичка на четвърт левга оттук.

Алмадес и Сен Люк слязоха долу при двамата благородници от свитата на Негово Преосвещенство. На първия етаж на „Златния елен“ останаха четирима души — Кардиналът, Ла Фарг, Ла Удиниер и Ленкур — в странно смълчаната и изолирана стая,

където миришеше на старо дърво и на прах. Тук-там имаше свещи, чиито пламъци се бяха впуснали в танц на сенките и призрачно осветяваха лицата. Лицето на Ришельо изглеждаше особено изпито, а погледът му пронизваше.

— Какво става със заговора, който Италианката твърдеше, че е разкрила? — запита Първият министър. — Доказан ли е според вас? Ако е така, какво можете да ми кажете за него в този момент?

Ла Фарг се изкашля, преди да отговори.

— Единствената точка, по която Италианката нито за момент не си е променяла мнението, Ваше Преосвещенство, е именно тази. Има заговор и този заговор заплашва трона на Франция.

— Какво представлява той?

— Още не знаем. Но сме почти сигурни, че се ръководи от Черния нокът.

Кардиналът събра пръсти пред тънките си устни.

— Черният нокът, казвате, така ли?

— Да, Ваше Преосвещенство.

— А има ли и други участници?

— Да. Херцогиня Дьо Шеврьоз. И кралицата, Ваше Преосвещенство.

Ла Фарг замълча.

Настъпи мълчание, а през това време Ришельо го гледаше втренчено и продължаваше да държи пръсти пред устните си. Ленкур се опита да остане също толкова невъзмутим, както и капитана на Остриетата, но това му се отдаде трудно; той забеляза вълнение и в поведението на Ла Удиниер.

Индиректно Ла Фарг беше обвинил кралицата в измяна.

— Имате ли доказателства за твърденията си? — рече най-после Кардиналът. — Не доказателства за съзаклятниците, а въобще за съществуването на заговор?

— Така да се каже, почти никакви, Ваше Преосвещенство. Освен предоставените ни от Италианката документи, които свидетелстват, че...

— Тези документи не представляват нищо особено, господин капитан — намеси се Ришельо строго. — Моят специалист по магии ми даде да прочета превода. Те са непълни и доста непонятни. Може дори да се усъмним дали са автентични.

— Италианката трябва да даде показания. Нека я разпитат.

— Невъзможно.

— Невъзможно ли, Ваше Преосвещенство? Но защо?

— Тази жена вече не е на наше разположение — каза Кардиналът прекалено спокойно, но в тона му се усещаше тревога. — След като ни се изплъзна, по време на няколкото часа,

които тя прекара на свобода, преди да бъде заловена отново, е успяла да запознае с положението си изключително благонамерени към нея лица...

Докато Ришельо говореше, Ла Фарг си спомни какво беше предрекъл Ленкур и с крайчеца на окото си проследи неговата реакция. Но младият мъж слушаше невъзмутимо. Всевъзможни „Нали ви казах“, съзнателни или не, не бяха характерни за нрава му. Независимо от всичко, беше напълно прав, а в деня, в който Сен Люк намери Италианката, пратеник на папата беше поискал аудиенция при Кардинала, за да обсъдят положението на красивата шпионка.

— Заплахата беше едва прикрита — продължи Ришельо. — Трябваше тя да бъде освободена или обвинена и предадена на съдиите, тоест на господата от Парламента, които щяха да ѝ задават много въпроси и да изразяват възмущението си по известни вам причини. Също така интересите на краля изключваха избухването на скандал, а подкрепата на Светия престол би била полезна за кралството в най-скоро време...

Ла Фарг се намръщи, но прие доводите. Франция очакваше само някакъв претекст, за да обяви война на Лотарингия, която представляваше католически бастион пред вратите на раздробената от битките Свещена римска империя.

— В края на краищата, всичко това не е от особено значение — заключи Кардиналът. — Госпожа Дьо Шеврьоз участва в заговора, нали така? Добре, ще сложа край на това. Мога да ви кажа, че херцогинята скоро ще бъде арестувана по лесно доказуеми основания.

— Какви, Ваше Преосвещенство?

— За предателство — заяви Ришельо и вдигна ръка в знак, че няма да разкрие нищо повече по темата. — И други, също толкова знатни по рождение, по ранг или богатство, колкото госпожа Дьо Шеврьоз, ще бъдат обезпокоени. Ще започнат извънредни процеси. Ще бъдат произнесени присъди. И ще паднат глави.

Ла Фарг присви вежди. Той сякаш не искаше да разбере казаното.

— Нима ми заповядвате да се откажа да действам, Ваше Преосвещенство?

— Нищо не трябва да попречи на успеха на начинанието, което имам намерение да предприема.

— Но, Ваше Преосвещенство...

— Това са държавни дела, господин капитан.

— Заговорът срещу краля нима е нещо друго?

— Призачен заговор.

— Заговор, чийто вдъхновител е Алхимика! — възкликна Ла

Фарг.

Мълчанието се стовари върху присъстващите като бравата на палача.

Ла Фарг беше повишил глас, а Кардиналтът, който прощаваше доста на стария капитан, замръзна, но в същото време очите му се изпълниха с яростен блясък. Ленкур не посмя дори да въздъхне и видя, че капитанът на Остриетата, притеснен, се опита да се извини.

— Аз... Покорно моля Ваше Преосвещенство да прости дързостта ми.

Ришельо не отговори веднага, постепенно погледът му се успокои и накрая рече:

— Алхимика, да, разбира се... Това име събужда у вас много лоши спомени, господин капитан.

— Така е.

— Разбирам... разгорещаването ви. И на драго сърце ви прощавам.

— Ваше Преосвещенство — рече Ла Фарг спокойно, — разкриването на този заговор означава да бъде предпазен кралят. Но също така — да нанесем ужасяващ удар на Черния нокът, като убием или пленим Алхимика.

— Същевременно трябва много да внимаваме да не се лишим от плодовете на дълги и търпеливи разследвания срещу някои от най-влиятелните личности в кралството. Всичко може да се провали, ако разтревожите херцогинята или съучастниците ѝ с вашите действия.

— Най-важното е да не позволим на Алхимика да вреди, Ваше Преосвещенство. Подобна удобна възможност може би няма да ни се отдаде отново.

— Отлично осъзнавам това. Обаче вие ловувате на дребно и гоните само вашия дивеч, а аз залагам мрежите си отдавна. Ако не преследваме една и съща плячка, може жестоко да изплашите моята, докато сте по следите на своята. А нищо чудно да вървите по петите на несъществуваща сянка.

Ла Фарг замълча. Какви други аргументи можеше да сложи на масата? Ришельо познаваше всички факти, всички цели, всички рискове, всички тайни подбуди, затова щеше да вземе сам решението, което несъмнено би довело до тежки последствия.

Кардиналтът се отдаде на размисъл и накрая каза:

— Добре, господин капитан. Тъй като става дума за живота на краля, опитайте се да разкриете заговора, който го заплашва. Вероятно това ще ви отведе до Алхимика, който е враг на Франция, и трябва да го обезвредите.

Капитанът на Остриетата искаше да благодари, но Ришельо

вдигна пръст в знак, че не е свършил. И действително продължи:

— Обаче знаейки отлично, че този враг на Франция е също така ваш личен противник след трагедията в Ла Рошел. Нека това не пречи на точните ви решения. Бъдете внимателен и дискретен. Не си позволявайте грешни стъпки. Не действайте прибързано и най-вече — не смейте поради някаква неумелост да попречите на очакваните процеси...

Ла Фарг прие казаното. Но Кардиналът имаше още какво да нареди:

— Поставям две много важни условия. Първото е да ме информирате за плановете си — за успехите, както и за пораженията.

— Разбира се, Ваше Преосвещенство.

— Второто е да предоставите Сен Люк на моите разпореждания.

При споменаването на това условие — което по същество беше заповед — Ла Фарг остана невъзмутим, но Ленкур се изненада. То потвърждаваше особения статут на мелеза сред Остриетата. Впрочем дали той наистина беше един от тях? Останалите несъмнено го приемаха като най-добрия. Обаче докато те проявяваха известна гордост, че служат под командването на Ла Фарг, той предпочиташе да се държи като наемник, който остава с тях по свой избор и още утре може да си тръгне. Впрочем Ленкур знаеше, че след разпускането на Остриетата Сен Люк беше единственият, когото Кардиналът продължи да използва за тайни мисии. Това не беше случайно.

— Всички Остриета изпълняват безпрекословно разпорежданията ви, Ваше Преосвещенство — каза Ла Фарг.

— Добре — заключи Ришельо, стана и прие помощта на Ла Удиниер да облече наметката си. — Напълно ви се доверявам, Ла Фарг. Но трябва да знаете, че нямате време. Херцогиня Дьо Шеврьоз скоро ще устрои голям бал в Дампиер. Веднага след този бал тя ще бъде арестувана, както и останалите участници в интригите ѝ, във всяко кътче на Франция. Кралят иска това, а провалът на херцогинята ще бъде началото на неговия триумф...

Кардиналът замлъкна и си помисли, че това решение беше много типично за природата на Луи XIII — понякога потайна и жестока. Той нахлузи ръкавиците си.

— И последно, господин капитан. Кралят много държи на успеха на тази... афера с Шеврьоз. Следи внимателно бавното ѝ развитие през последните месеци и проявява нетърпение. Няма да прости никому, ако херцогинята се изплъзне от правосъдието, дори причината да е предпазването на Негово Величество от заговор...

Преди да сложи шапката си, Ришельо впери поглед в очите на Ла Фарг и добави:

— Разбрахте ли ме, господин капитан? И знаете ли колко отмъстителни могат да бъдат величествата?

* * *

— По дяволите! — възкликна Марсиак, гледайки как беглецът скочи от един покрив на друг над уличката.

Той не знаеше дали Анес го следва отблизо, или е далеч, но на свой ред се хвърли в мрака и се озова на отсрещната страна.

Отново изруга, тъй като за малко не изгуби равновесие:

— Дявол да го вземе!

И продължи преследването под проливния дъжд...

... изпълнен с огромна надежда, че тича след Гере, агент на кралицата майка, изпратен при херцогиня Дьо Шеврьоз. Дано Италианката не лъжеше. Дано не бяха сбъркали стаята в хана. Дано този тип да беше именно търсеният. Обаче нищо не беше напълно сигурно. Виждайки, че двама непознати ровят във вещите му, мъжът не се развива и си плюе на петите. Сега препускаше, сякаш дяволът го гонеше по влажните покриви, във вихъра на нощната буря, с риск да си счупи врата. Поведението му не подходеше на човек с чиста съвест. Но въпреки това, ако беглецът не беше Гере, Марсиак можеше да е забъркал страшна каша.

Останал без дъх, мокър до кости, с лице, обливано от едрите дъждовни капки, той за малко забави ход и потърси с поглед жертвата си. Светкавица очерта силуета ѝ. Нещата си оставаха неясни. Тя продължаваше да тича, но неочаквано се озова пред сериозно препятствие. Гасконецът усети, че го обзема ярост, продължи преследването и скоро откри, тъй като без малко не падна, какво беше въпросното препятствие. Успя с последни сили да спре на прага на бездната. Този път не се налагаше да прескача сокак. Нито дори улица. А малко дворче, което приличаше на мрачен кладенец.

— Проклета гадост! — възкликна побеснелият Марсиак.

Ако се опиташе да заобиколи, другият щеше да му избяга. Същото щеше да се случи, ако се забавеше тук.

Гасконецът се поколеба. Отстъпи няколко крачки назад, като мислено пустосваше самия себе си, проклетата си съдба и нещастниците, които се шматкат по покривите посред нощ, под проливен дъжд. Пое си дълбоко дъх. Отново се прокле.

И се хвърли.

Марсиак гребеше въздуха с ръце и протягаше нозе, но скокът не се оказа достатъчно добър. Все пак успя да преодолее пет метра черна бездна и се приземи на ръба на силно наклонен покрив.

След това нещата загрубяха.

Както казахме, покривът беше полегат. А също и окъпан от дъжда, което ще рече ужасно хлъзгав. Повечето от керемидите се оказаха паянтови.

Като въжеиграч, попаднал сред вихрушка, Марсиак изгуби равновесие, опита се да се задържи на единия крак, после — на другия...

— О, по дяволите...

Сгромоляса се, озова се по задник и стремително полетя по наклона, а подире му се сипеха керемиди.

— Гадост-гадост-гадост-гадост-гадост...

Бездната се отвори под него.

— Гааааааадооост!

Продупчени от дървояди греди с трясък забавиха падането му, купа сено го смекчи и всичко свърши, когато тежко се стовари на земята в някакъв обор. Марсиак почувства болка, изпсува, както само той умееше, и все така ядосан, се превъртя, като гримасничеше.

Несъмнено не би сторил това движение, ако предполагаше, че ще попадне в...

— Тор!

* * *

Сърцето на Анес щеше да се пръсне, когато видя, че Марсиак пада.

— Никола?

На свой ред тя се хвърли в бездната над дворчето, успя да се преметне от другата страна по-успешно от гасконеца и смогна предпазливо да се доближи до ръба.

— Никола? — повика го тя разтревожена. — Никола!

— Тук съм. Долу.

— Нещо счупено?

— Струва ми се, не.

— Как се чувстваш?

Гасконецът доказва, че е здрав, тъй като избухливият му нрав се прояви красноречиво:

— Великолепно! — извика той. — Никога гасконец не е прекарвал по-приятна вечер! Ще се опиташ ли да заловиш другия

акробат?

Напълно успокоена, Анес се отмести от края на покрива и се изправи. Възползвайки се от светкавиците, успя да огледа околностите, но не видя беглеца и тръгна в произволна посока. Тя сериозно се съмняваше, че ще успее да го настигне. Дори да знаеше накъде да поеме, безспорно мъжът вече беше натрупал огромен аванс.

Малко по-нататък, след като заобиколи грамаден комин, Анес се озова над широко кръстовище. Онзи, когото търсеше, не се виждаше никъде.

Край на преследването.

Изпълнена със съжаление, тя беше готова да подвие опашка, когато погледът ѝ случайно попадна наред улицата.

Там, слабо осветен от големите фенери, които висяха на малко места в столицата, човекът лежеше безжизнен върху паветата, пет етажа по-долу, а под него се разливаше алена локва, размивана от дъжда.

* * *

Те яздеха в нощта по пътя, който ги водеше към Париж и бушуващата буря. Ла Фарг и Ленкур вървяха напред, а Алмадес ги следваше, внимателен и мълчалив. Старият благородник не си отвори устата, откакто напуснаха „Златния елен“, малко след като Кардиналът, неговият ескорт и Сен Люк си тръгнаха. Изглеждаше потънал в мислите си и Ленкур се отнесе уважително към неразговорливостта му. Всъщност той беше не по-малко тревожен.

Около тях мракът се стелеше, а в далечината бурята вилнееше като разгневил се античен бог.

— Случи се в Ла Рошел — внезапно проговори Ла Фарг, без да престава да гледа напред по пътя. — Преди пет години, по време на обсадата през 1628-ма. Бяхме няколко Остриета и моя милост, останалите имаха ангажменти в Лотарингия, а ние се смесихме с обсадените, за да изпълним мисиите, за които се сещате...

— Капитане, аз...

— Не, Ленкур. Важно е да разберете всичко и знаей, че сте мъж, който умее да пази тайни. Така че не ме разпитвайте повече, съгласен ли сте?

— Разбира се.

— Благодаря ви... Най-важното беше да съберем колкото може повече сведения и до падането на нощта да ги отнесем до

нашите позиции. Така Кардиналът получаваше информация за защитниците на Ла Рошел, за числеността и мощта на английската помощ, за истината за глада, който цареше отвъд стените, за настроението на населението, за трудностите, които срещаха общинарите... Понякога се налагаше да извършваме саботажи. По-рядко премахвахме предатели или чуждестранни агенти.

Ла Фарг се обърна към Ленкур и го запита:

— Знаехте всичко това, нали?

— Да.

Капитанът на Остриетата кимна с глава и леко промени стойката си на седлото, за да облекчи изтръпналия си от болка гръб.

— Вършихме си работата. В същото време обсадата облагодетелстваше кралската армия, особено след като Кардиналът издигна дигата, пречеща на корабите да влизат в пристанището или да излизат от него... После, една вечер, се срещнах тайно с Рошфор, който ми съобщи, че Алхимика се намира в Ла Рошел. Какво търсеше там? Новата ми мисия беше да го открия и ако е възможно, да го обезвредя. С огромно желание се заех да изпълня задачата, защото известността на Алхимика, както и мистерията около личността му бяха невероятни. Той беше враг на Франция и появата му в Ла Рошел не можеше да е безобидна: нещо много важно се подготвяше...

Ла Фарг прекъсна монолога си и като успя да прикрие една гримаса, раздвижи леко изтръпналото си рамо. След падането в Лисичарника Марсиак — който имаше лекарски способности — го прегледа, ала не откри нищо счупено. Но капитанът на Остриетата, колкото и здрав и издръжлив да изглеждаше въпреки напредналата си възраст, не беше от желязо и все по-трудно се съвземаше от физическите изпитания, които му изпращаше съдбата.

— Скоро разбрах, че Алхимика трябва да отиде на някаква среща. Не знаех с кого. Но бях научил къде и кога, така че подготвих капан. Всъщност се озовах право в клопката, която беше спретнал Алхимика.

Погледът на Ла Фарг се замъгли.

Той продължи:

— Днес съм убеден, че мисията на Алхимика беше именно да ни разкрие и да ни попречи да действаме.

— Подозираха ли кои сте вие?

— Не. Но ударите, които нанасяхме на Ла Рошел, издаваха съществуването на група тайни бойци...

— Затова Алхимика се е погрижил полицията на Кардинала

да научи, че се намира в Ла Рошел, нали? Намерението му е било да ви предупредят и да се опитате да го заловите.

— Да, точно така. С пълно съзнание за мощта си, той се превърна в мишена и по този начин, без особено усилие, ни разкри. Прост и ефикасен план. Бриляnten план. Често изкуството на войната е в това да накараш противника да повярва, че води играта... — Сякаш изведнъж предал се под бремето на възрастта, старият благородник бавно наведе глава. — Настъпи крах. Един от нашите — Бретвил — загина. А друг, Лувесиен...

— ... ви предаде и избяга. Днес той живее в Испания под маската на богатия граф Дьо Понтеведра.

Капитанът на Остриетата сдържано кимна и довърши разказа си:

— Същата нощ дигата не издържа. Скоро хранителни продукти и английска помощ пристигнаха по море в Ла Рошел. Кралят разбра, че повече не може да поддържа армията, ако не иска да разори кралството, и нареди на Кардинала да започне преговори. За да не се налага да обяснява действията ни по време на обсадата, Ришельо се отказа от нас: той заяви, че сме действали без изрична заповед и дори не подозирал, че съществуваме. За Остриетата това означаваше безчестие. Краят настъпи, когато Кардиналът ни разпусна.

— До назряването на последните събития.

— Да. До поредната необходимост от услугите ни.

Ла Фарг замълча.

Ленкур стори същото, но един въпрос не му даваше мира. Въпрос, който не смееше да зададе, ала капитанът на Остриетата се досети.

— Питайте.

— Какво казахте, капитане?

— Задайте въпроса си.

Младежът се поколеба, а след това рече:

— Как можем да бъдем сигурни? — чу той собствените си думи. — Как можем да бъдем сигурни, че не сте се заели с тази мисия, за да отмъстите на Алхимика? Как можем да бъдем сигурни, че не предпочитате да въздадете правосъдие, вместо да служите вярно на краля и на Франция?

Алмадес, който яздеше зад тях, се превърна целият в слух.

Ла Фарг се усмихна тъжно.

— Не можете — отговори той.

В предградието Сен Жак Анес тръгна към хана под все още проливния дъжд, по безлюдните улици, озарявани от време на време от светкавиците. Младата баронеса беше мокра до кости и бясна, вървеше бързо, а косите ѝ се стелеха разпилени по лицето.

Скоро тя срещна Марсиак и Балардийо. Те се движеха в същата посока, а старият войник поддържаше гасконеца, който куцаше.

Балардийо сведе очи, като видя Анес.

— Какво? — запита тя и посочи Марсиак.

— Навехнат глезен. Много болезнено... А другият? Избяга ли?

— Мъртъв е.

— Ти ли го...

— Не!... Той е паднал отгоре и си е счупил черепа.

— Значи имаме проблем.

— Така е.

Младата жена се обърна към Балардийо и студено му посочи къде е трупът. След това заповяда:

— Хвърли тялото в Сена. Но преди това го съблечи и стори така, че никой да не може да го разпознае. Запази всичките дрехи.

— Слушам, Анес.

Старият войник се отдалечи, без да чака повече.

Анес застана на мястото му, подхвана Марсиак и тъй като гасконецът беше тежък и силно куцаше, двамата бавно поеха към хана.

— Може и да не е виновен — рече Марсиак.

Анес разбра, че той говори за Балардийо, и отвърна:

— Трябваше да ни предупреди, че мъжът пристига. Такава му беше задачата. Сигурна съм, че е пил...

Гасконецът не успя да намери извинение за приятеля си.

Но след като изминаха няколко метра сред бурята, той рече:

— Ла Фарг ще е недоволен, нали?

— Остава и да е доволен!

Бяха изгубили единствената следа, която можеше да ги отведе до херцогиня Дьо Шеврьоз, до Алхимикиа и заговора срещу краля.

Дъждът продължи и след като бурята стихна, валя до зори. Париж се събуди свеж и сякаш ободрен. Да рече човек, че столицата изглеждаше чиста, би било преувеличено, защото беше нужен библейски потоп, за да отнесе мръсотииите, натрупани по улиците, и да изтрие болестотворната кал, която покриваше паветата. Но най-големите боклуци бяха отмити и когато се събудиха, парижани се оказаха освободени от праха и смрадта, властващи през последните дни. Стори им се, че тази сутрин петлите кукуригаха по-храбро и звукът от камбаните беше по-ясен, докато все още мокрият град се възраждаше под първите слънчеви лъчи.

* * *

— Мъртъв — каза Ла Фарг с тон, който не предвещаваше нищо хубаво. — Гере... е мъртъв.

Градината все още беше влажна, затова се събраха в голямата оръжейна зала в двореца на Ястреба. Атмосферата беше крайно напрегната. Дори Остриетата, които нямаше за какво да се упрекват, не се чувстваха спокойни. Единствено Алмадес, застанал малко встрани, за да пази вратата, изглеждаше невъзмутим.

— Да, капитане — потвърди Анес.

Марсиак, Балардийо и тя не се бяха преобличали от предната вечер. Дрехите им съхнеха върху тях и им придаваха окаян вид, още повече че косите им бяха разрошени, чертите на лицата — изострени от умора, а безпокойството им изглеждаше очевидно. Специално Балардийо дълбоко се разкайваше.

— Как се случи? — запита Ла Фарг.

— Гере се сблъска с нас в своята стая — обясни Марсиак.

Той седеше, а събутият му крак почиваше върху табуретка.

— И решихте, че ще е най-добре да го убие, така ли?

— Не! — защити се гасконецът. — Той избяга на покрива. Хукнахме да го гоним и за съжаление, мъжът падна и си счути черепа.

— За съжаление. Това е точната дума... Как стана така, че Гере ви изненада? Никой ли не стоеше на пост?

Анес и Марсиак се спогледаха притеснени. Балардийо бе забил очи в пода.

— Имаше човек на пост — промълви старият боец. — Аз.

— И не видя, че мъжът пристига...

— Виновен е мракът — намеси се гасконецът. — И дъждът, и бурята.

— И виното, нали? — ехидно подхвърли Ла Фарг.

— Да — призна си Балардийо. — Само за миг отсъствах, за да купя една бутилка, и...

Капитанът на Остриетата изригна:

— Проклет пияница! Даваш ли си сметка, какво ни струва твоята безотговорност?

Балардийо не отвърна нищо. Настъпи тежко мълчание.

След малко Ла Фарг стана и отиде до прозореца. Той беше отворен и гледаше към още мократа градина, където от листака на кестена продължаваха да падат капки по старата маса. Скръстил ръце зад гърба си, капитанът се опита да се успокои. След това, все така обърнат към градината, продължи по-тихо:

— Имаше ли свидетели?

— Никакви — отвърна Анес. — И ханджията ще си мълчи.

— А тялото?

— Неузнаваемо и голо лежи на дъното на Сена. След течението, предизвикано от бурята, никога няма да го намерят.

— Вещите му?

— Багажът и дрехите, които носеше, са тук.

Ла Фарг погледна през рамо към масата, посочена от младата жена. Там се намираха малко куфарче за пътуване, голямата кожена торба и още мокрите дрехи на Гере. Документите, намерени в двойното дъно на куфарчето, също бяха налице.

Безмълвен, Лепра ги разглеждаше.

— Има — рече той — запечатани писма, карта на Лотарингия, карта на Шампан, фалшиви паспорти, полици... Добавете френски, испански и лотарингски пари — и ще получите всичко необходимо на един шпионин, който, ако се вярва на нанесените върху картата означения, е минал през Лотарингия, преди да прекоси Шампан и да пристигне в Париж.

— А писмата? — заинтересува се Марсиак и протегна врат, за да види от фотойла си нещата на масата.

— Има две, предназначени за херцогиня Дьо Шеврьоз. Първото е от Шарл IV. Второто е от брат му, кардинала на Лотарингия. Третото е от посланика на Испания в Лотарингия. Не съм се опитвал да ги отворя.

Шарл IV беше владетел на Лотарингия, а нейна столица — Нанси. Богата, разположена пред границите на Светата Римска империя и притежаваща може би най-сигурните защитни съоръжения в Европа, Лотарингия пораждаше алчността на Франция да я завладее. Отношенията между Луи XIII и неговия

лотарингски „братовчед“ бяха отвратителни, херцогът правеше всичко възможно, за да уязви краля и да подрони авторитета му. На два пъти вече кралската армия тръгваше към Нанси, за да принуди Шарл IV да спазва сключените договори. И всеки път Лотарингия обещаваеше, но не изпълняваше. Дворецът събираше бунтовници, заговорници и други врагове на Луи XIII. Прогонена за известно време от Франция, херцогиня Дьо Шеврьоз беше една от тях.

— Това ли е всичко? — запита Анес.

— Бога ми — учуди се Лепра, — нещата не ми се струват толкова страшни...

Но Ла Фарг изгледа младата баронеса с подозрение.

Шегуваше ли се тя?

— Очевидно — обясни девойката — тези паспорти, карти и писма не са случайни. Но Гере е бил изпратен от кралицата майка при херцогиня Дьо Шеврьоз, нали?

Тя настоятелно се взря в останалите, сякаш те не се досещаха за нещо очевидно. Капитан Ла Фарг първи разбра какво имаше предвид Анес.

— Сред тези документи — рече той и посочи бумагите, разхвърляни по масата — няма нищо, предназначено от кралицата майка за херцогиня Дьо Шеврьоз...

— Точно така. Кралицата майка не е изпратила агента си само да вземе три писма от Лотарингия и да ги предаде на херцогинята, нали?... Сигурен ли си, че проучи всичко, Антоан?

Лепра разгледа изложените пред него вещи.

— Струва ми се, да...

— А дрехите, които той носеше през тази нощ? — досети се Марсиак.

— Ами...

Анес се притече на помощ на мускетаря и заедно те намериха кожен плик, скрит в хастара на дублета на Гере. Тъй като беше запечатан, те се поколебаха и потърсиха с очи позволенията на Ла Фарг. Той ги поощри, така че счупиха въска.

Пликът съдържаеше писмо, както и няколко изписани на ръка листа, които Анес прегледа и учудването ѝ непрекъснато растеше.

— Това е памфлет — рече тя. — Говори се за кралицата, за неспособността ѝ да роди наследник и за намерението на краля да я отпрати по тази причина. Авторът твърди, че кралят вече е поискал съвет от Рим и скоро ще може да си избере нова невеста...

Известно време всички останаха смаяни.

След осемнайсет години брак Анна Австрийска все още не беше станала майка. Няколко пъти пометна и от известно време

понасяше омразата и безразличието на съпруга си Луи XIII, който наистина вече не споделяше едно легло с нея. Отхвърлянето на кралицата щеше да предизвика голямо вълнение в кралството и евентуално скандал в двора. Но най-вече щеше да доведе до раздор с Мадрид, тъй като Анна беше сестра на испанския крал.

— Мислите ли, че в тези твърдения има истина? — запита Анес.

— Кой знае? — отговори Ла Фарг. — Дори да е така, какво значение има за нас?

— Несъмнено този текст е трябвало да бъде разпространен нелегално в Париж — отбеляза Лепра. — И да предизвика фурор.

— Или да стане повод за безредици? — предположи Марсиак.

— Или да доведе до огромно вълнение в Европа и да обезпокои краля, да го принуди да се откаже от намеренията си...

— Нима това е заговорът срещу краля, за който Италианката говори? — учуди се баронеса Дьо Водрьой. — Виж ти!

— Не — намеси се Ла Фарг. — Подготвя се нещо съвсем друго. Но независимо дали е правдив, или измислица и клевета, този памфлет не е толкова невинен. Струва ми се, че успяхме да заловим онова, което кралицата майка би искала да стигне до херцогиня Дьо Шеврьоз.

— Вероятно писмото съдържа специални разпореждания.

— Да го отворя ли? — запита мускетарят и вдигна плика, който лежеше до ръкописа.

— Да — рече Ла Фарг.

В Кардиналския дворец, в железен шкаф, имаше цяла колекция от откраднати или подправени печати. Сред тях беше и този на кралицата майка.

Лепра го счупи и отвори писмото.

— Възникна проблем — каза той тутакси. — Това писмо е шифровано.

* * *

На идване към двореца на Ястреба Арно дьо Ленкур срещна паланкин, който, съпровождан от Балардийо, отнасяше нанякъде Марсиак. Зрелището удиви бившия шпионин, той се отдръпна и вяло отговори на поздрава, който гасконецът му отправи с ръка.

— Отивам да си лекувам раните в „Малките жабчета“ — рече му Острието. — Минете да ме видите, ако имате възможност! Ще бъдете посрещнат като крал!

Ленкур гледаше как паланкинът се изнизва през вратата, без да промълви нито дума. След това забеляза Ла Фарг бързо да

отива към конюшната, и Алмадес, който вече го чакаше, държейки за юздите два оседлани жребеца.

— Господине! — повика го той.

Капитанът на Остриетата спря.

— Да, Ленкур?

— Може ли да ми отделите няколко секунди?

— Говорете бързо. Отивам да занеса в Кардиналския дворец документите, които намерихме у Гере.

— Заловихте ли го?

Ла Фарг си помисли, че ще спести време, ако информира Ленкур веднага.

— Последвайте ме — каза той и даде знак на Алмадес да почака.

Влязоха през най-близката врата, тази на кухнята. Двамата мъже седнаха и след като помолиха Наис да излезе, старият благородник разказа на Ленкур всичко. Последният слушаше внимателно, понякога кимаше и запомняше всеки детайл.

— Едно е неоспоримо — заключи той накрая, — този памфлет е много характерен за стила на кралицата майка.

Прогонена от кралството и заточена в Брюксел, съпругата на Анри IV и майка на Луи XIII беше спривава старица, която не успяваше да скрие гнева си, че големият ѝ син брутално я е отстранил от властта и покровителства Ришельо. Тя интригантстваше, мечтаеше за отмъщение и възлагаше всичките си надежди на другия си син — Гастон Орлеански, наречен „монсенъор“, когото се надяваше да види на трона.

— Прав сте — призна капитанът на Остриетата.

— А бихте ли ми показали това шифровано писмо?

— Ще можете ли да го разчетете?

— Вероятно. Някога бях един от секретарите шифровчици на Кардинала.

Ленкур взе писмото, което Ла Фарг му подаде, и бързо го прегледа. Текстът представляваше поредица — без пунктуация и без нови редове — от символи, повечето от които се използваша в алхимията.

Бившият шпионин на Кардинала се усмихна.

— Шифърът е много прост. Всеки знак е определена буква, това е всичко.

— Само с един поглед ли успяхте да установите истината? — запита Ла Фарг и изгледа възхитен младежа.

Но шпионинът като че ли не го чу.

— Вероятно някои знаци се отнасят за често произнасяни думи. Или за известни личности. Няма нищо сложно... Вижте, ето този знак се повтаря неведнъж. Вероятно е буквата *a* или *e*, ако

текстът е на френски. И този. Срецам го няколко пъти, бих казал, че е съгласна: *p*, *c* или *m* например...

С блеснали очи, Ленкур не криеше възмущението си, което не беше обичайно за този обикновено толкова сдържан и трезв младеж.

— Един момент — рече той.

Незабавно стана, грабна от камината малката тетрадка, която Наис използваше за пазарски сметки, откъсна страница, отново седна и с огромно внимание се зае да разчита шифрованото писмо. Погледът му се плъзгаше от един лист към друг, докато ръката му бързо пишеше, сякаш следваше някакъв свой собствен живот. Устните му бяха присвити, челюстите — стиснати, а чертите на лицето му — изопнати от напрежение.

— По-лесно е, отколкото предполагах — рече той.

— Защо?

— Защото познавам този шифър.

Ла Фарг откри неподозирани таланти у Ленкур, чието значение той явно беше подценил. Изминаха няколко минути в трескаво мълчание, прекъсвано само от драскането на писеца по хартията.

— Готово! — заяви изведнъж младият мъж, който подаде на Ла Фарг писмото и разчетения текст. — Може би ще ви е трудно да разгадате почерка ми, но се надявам, че няма да закъснеете за Кардиналския дворец.

Беше почти накрая на силите си, но не проявяваше нито излишна гордост, нито задоволство.

Усмивнат, капитанът на Остриетата стана и възхитено погледна към Ленкур, за когото си беше променил мнението.

— Преди малко пожелахте да ви отделия време — каза той. — Каква беше причината?

— Имам начин да се приближа до херцогиня Дьо Шеврюз.

— Как?

Младежът разказа за кавалера Дьо Мирбо, за предложението му и за поканата, която му отваряше вратите към палата на Шеврюз.

— И смятате да се възползвате от тази покана — заключи Ла Фарг.

— Да.

Старият благородник помисли, претегли всички аргументи за и против.

— Добре — заяви той след малко. — Но бъдете особено внимателен.

— Разбира се.

— Отваряйте си очите и наострете уши, но се дръжте съвсем

естествено. Спомнете си заповедта на Кардинала: за нищо на света не бива да събуждаме подозрителността на херцогинята. Не подслушвайте зад вратите, не надзъртайте през ключалките и не задавайте недискретни въпроси.

— Добре.

— Най-вече, пазете се от херцогиня Дьо Шеврьоз. Няма да сте първият, когото тя погубва...

* * *

Ла Фарг отиде при Алмадес, който търпеливо го чакаше на двора с двата оседлани коня, но в същото време някаква карета влезе през портата, отворена пъргаво от Гибо, независимо че куцукаше с дървения си крак.

— Кой пристига? — запита капитанът на Остриетата — Чухте ли да споменава името си пред поста?

— Не — призна испанският учител по фехтовка. — Но рядко съм виждал господин Гибо толкова пъргав.

Теглена от красив впряг, каретата спря пред тях и те разбраха защо портиерът така се старее, щом видяха маркиз Д'Обремон да слиза. Мъж на честта и на дълга, той носеше едно от най-уважаваните и най-знатните имена във Франция. Също така беше последният приятел, който Ла Фарг имаше на този свят. Шейсетгодишен, колкото него, Д'Обремон изглеждаше добре, с посивели коси, с горда походка и с отмерени жестове.

Двамата с капитана на Остриетата се прегърнаха сърдечно. Не се бяха виждали, откакто маркизът погребва големия си син.

— Приятелю — рече Ла Фарг, чиито очи грееха от радост, — не можете да си представите какво удоволствие...

— Благодаря, приятелю, благодаря... Аз също съм изключително щастлив, че пак ви виждам.

Някога бяха трима неразделни другари: Ла Фарг, Д'Обремон и Лувесиен. Братя по оръжие, те се бяха сражавали заедно в гражданската и в религиозната война, които потопиха в кърви кралството, след това подпомогнаха благородника от Беарне да се качи на трона на Франция и да стане крал Анри IV. Когато баща му почина, Д'Обремон се отдаде на семейните задължения, налагани от знатния му произход. Двайсет години по-късно обаче най-големият му син, който тогава се числеше към кралските мускетари, трябваше да последва Лепра и да се присъедини към Остриетата. Младият мъж имаше бунтовен и авантюристичен дух. Той се отдалечи от баща си и прие името на скромно владение, собственост на майка му — владението Бретвил. Едва след като

загина, Ла Фарг научи, че е бил дете на стария му приятел.

— Простете ми, че пристигам така неканен — рече Д'Обремон. — Но не можех да ви напиша това, което имам да споделя...

— Какво се е случило? — обезпокои се капитанът на Остриетата.

— Да влезем вътре, ако обичате!

* * *

Изтощена от безсънната и изключително динамична нощ, Анес се качи в стаята си и легна. С огромно удоволствие тя се сгуши под чаршафа и вече заспивайки, долови в просъница, че някаква карета влиза в двора. След това затвори очи и имаше чувството, че току-що се е унесла, когато някой почука на вратата.

— Госпожо... Госпожо!

Беше Наис, гласът ѝ долетя от коридора и не успя да изтръгне девойката от блаженството на дрямката.

Сложила възглавницата върху главата си, Анес произнесе нещо, което напомняше на неразбираемо грухтене, а то не подходдаше на възпитанието на една баронеса Дьо Водрьой.

— Госпожо... Госпожо... Трябва да дойдете, госпожо...

— Остави ме да спя, Наис...

— Спите ли?

— Махайте се!

Свенливата Наис се поколеба, тъй като последва мълчание, и Анес напразно се обнадежди, че е победила.

— Господин Дьо ла Фарг ви вика, госпожо!... Чака ви. И не е сам...

— Кралят на Франция ли е с него?

— Хм... Не.

— Папата ли?

— Не.

— Турският султан?

— Не, но...

— Тогава — спя.

Анес се обърна в леглото, прегърна възглавницата и на устните ѝ грейна сияйна усмивка, когато отново се предаде в обятията на съня.

Но Наис обяви неумолимо:

— Той е с маркиз Д'Обремон, госпожо.

Ла Фарг и Д'Обремон се намираха в личния кабинет на капитана на Остриетата. Слизайки по стълбата, Анес стегна с кожена панделка дългата си черна коса и побърза да се присъедини към тях. Все пак спря за малко пред вратата, колкото да се увери, че изглежда добре, и да си поеме дъх. След това почука, влезе, поздрави маркиза, когото познаваше, седна след поканата на Ла Фарг и зачака.

Старият благородник даде знак с глава на приятеля си, че вече може да говори.

— Госпожо, пристигнах днес да потърся помощ и съвет от господин Дьо ла Фарг, който, след като ме изслуша, реши, че вие можете да ми бъдете по-полезна.

— Разбира се, ще се постарая, господине.

Анес изпитваше огромно уважение към честния и горд аристократ, към бащата, когото съдбата жестоко уязви, тъй като синът му беше убит, преди двамата да се сдобрят. Както всички останали Остриета, тя се чувстваше някак си виновна пред него.

— Отнася се до сина ми...

Анес се учуди. Нима маркизът отново говореше за Бретвил?

— За по-малкия ми син, ако трябва да уточня. За Франсоа, кавалера Д'Омбрюз.

— Не служи ли той сред Черните гвардейци?

— Така е, госпожо.

Черните гвардейци бяха една от най-престижните кавалерийски части в кралството. Кралят ги издържаше, макар те да не принадлежаха към военния му дом, и назначаваше офицерите. Тези старателно подбирани благородници служеха на Сестрите на Сен Жорж, знаменитите шатленки. Бяха охрана на монахините, чиито тайнствени ритуали, вече два века защитаваха Франция и трона срещу драконите. Облечени целите в черно, те ги пазеха, придружаваха ги и при специални случаи изпълняваха опасни мисии.

— Ето какво — продължи Д'Обремон. — Синът ми изчезна и днес не зная дали е жив, или мъртъв.

Младата баронеса Дьо Водрой погледна въпросително към Ла Фарг, който ѝ каза:

— Преди три седмици кавалерът заминал на експедиция с няколко ескадрона от гвардейците. Трябвало да отиде в Елзас, преди да се отбие в Рейнската област.

Елзас не беше френска територия. Анес си помисли, че тази експедиция е била съпровождаща някого мисия или тайна военна операция. Дори да не е било така, районът си оставаше крайно

опасен. Там бушуваше война. Войските на империята и шведите се сражаваха за градовете, а в същото време банди от наемници върлуваха из селата.

— Франсоа не ми каза нищо особено — уточни маркизът. — Тъй като разбирах, че върши нещо тайно, не го разпитвах излишно. Несъмнено, дори беше споделил повече, отколкото му бе разрешено... Но бях наясно, че работата му е изключително важна и много отговорна. Подозренията ми се потвърдиха, когато научих, че преди да потегли, Франсоа дълго се молил на гроба на брат си...

Усещайки, че прелива от възмущение, Д'Обремон замълча.

— Оттогава — поде Ла Фарг — кавалерът въобще не се е обаждал. Маркизът се е опитал да разбере истината от Сестрите на Сен Жорж, но разследването му е останало безрезултатно. Не са му отговорили нищо. Мънкали са уклончиво.

— Все същите тайни, все същото мълчание и същите лъжи — рече Д'Обремон с треперещ от гняв глас. — Зная, че ме мамят. Че крият нещо... Нима нямам право да разбера какво се е случило с Франсоа?

Анес погледна право в очите стария благородник, който вече беше изгубил един син и сега се боеше за съдбата на втория.

— Да — отсече тя. — Имате право.

— Естествено — намеси се капитанът на Остриетата, — няма да постигнем нищо, ако се обърнем към Кардинала...

— ... тъй като настоящата на шатленките е негова племенница — завърши мисълта му младата баронеса.

— Дали да не потърсим направо помощта на краля...

— Само в краен случай! — заяви маркизът. — Трябва да служим на кралете, а не да ги молим за едно или за друго. Пък и какво мога да му кажа?

Настъпи мълчание.

Анес се обърна към Ла Фарг, който, без да я задължава, очакваше тя да вземе решение.

— Господине — рече девойката на маркиза, — не мога да ви обещаю нищо. Но докато бях послушница, запазих някои познанства сред Сестрите на Сен Жорж. Ще се срещна с тях и може би ще узная онова, което очаквате.

Д'Обремон ѝ се усмихна с искрена благодарност.

— Благодаря, госпожо.

— Не хранете особени надежди, тъй като не...

— Достатъчно е да се уверя, че синът ми е жив, госпожо. Само да зная, че е жив...

Веднага след като маркиз Д'Обремон си тръгна, Анес нареди да ѝ оседлаят кон. Трябваше да побърза, ако искаше да стигне до точното място, преди да падне мрак. Ла Фарг отиде при нея в конюшната, докато Андре подготвяше Смелата — любимата кобила на младата и буйна баронеса.

— Зная, че не ти е лесно, Анес.

Те стояха един до друг и гледаха с блуждаещи погледи коняря, който изключително много се старал.

Младата жена леко кимна с глава.

— Зная, че не ти е лесно да възстановиш връзката си с Белите дами — поде отново Ла Фарг. — И искам да ти благодаря.

Тъй като се обличаха винаги в бяло, „Белите дами“ беше едно от прозвищата на Сестрите на Сен Жорж. Наричаха ги също шатленки — по името на основателката на техния орден, света Мари дьо Шател.

— Не е необходимо да ми благодарите, капитане.

— Естествено, маркизът не си дава сметка за благодетелството, което му правите, но...

— Остриетата му дължат услуга, не сте ли убеден?

— Разбира се.

Един от конете, които Алмадес държеше за юздите, изцвили в двора.

— Трябва веднага да отида в Кардиналския дворец — заяви Ла Фарг. — На добър път, Анес.

— Благодаря, капитане. Ще се върна утре.

* * *

Херцогиня Дьо Шеврьоз беше родена Мари дьо Роан-Монтбазон.

През 1617-та, на петнайсет години, тя се омъжи за Шарл дьо Люин, маркиз Д'Албер. Той беше с двацет и две години по-възрастен от нея, радваше се на благосклонното отношение на краля и получаваше длъжности, богатства и почести въпреки скромната си интелигентност. Назначена за суперинтендантка¹⁰ в дома на кралицата, младата, красива и жизнерадостна маркиза Дьо Люин се хареса на Анна Австрийска, която скучаеше. Между тях се зароди искрено приятелство, а същевременно кралят започна да пренебрегва съпругата си и смяташе, че Мари упражнява лошо влияние върху нея. Вярно беше, че суперинтендантката не бе особено плашлива и с удоволствие се отдаваше на забавления. Докато мъжът ѝ се издигна до херцог и конетабъл¹¹, тя стана любовница на най-малкия син на херцог

Дьо Гиз, Клод Лотарингски, принц Дьо Жоанвил и херцог Дьо Шеврьоз. Люин загина през 1622 г., по време на военна кампания в Южна Франция срещу хугенотите. Тогава Мари беше на двајсет и една години. Въпреки враждебното отношение на краля, тя все пак запази мястото си редом с кралицата. Една вечер измисли поредната игра и двете си устройха гоненица по коридорите на Лувъра. Анна Австрийска падна и след два дни направи принудителен аборт. Тази трагична загуба предизвика кралския гняв. От този момент младата вдовица изпадна в немилост и бе изгонена от двора.

Напук на всяко благоприличие, Мари се омъжи за херцог Дьо Шеврьоз едва четири месеца след смъртта на Люин. Луи XIII се противопостави на този брак. Но верността на херцога, неговото славно бойно минало и принадлежността му към лотарингския аристократичен дом смекчиха позицията на краля, той му прости и скоро след това отново разреши на херцогинята да се присъедини към свитата на кралицата. Тогава тя започна една от най-знаменитите кариери на интригантка — и любовчийка — в историята на Франция. В продължение на няколко години подтикваше кралицата да се отдаде на Бъкингамския херцог и почти успя. Противопостави се на сватбата на Гастон, брата на краля, с госпожица Дьо Монпансие. Участваше в конспирация срещу Кардинала, която въпреки всичко се провали. Забърка се и в заговор срещу краля, но статутът ѝ на чуждестранна принцеса я спаси. Осъдена да се оттегли в земите си, тя замина за Лотарингия и без да се отказва от лекия живот, продължи да плете мрежи срещу най-знатните благородници. След блокадата на Ла Рошел Англия води мирни преговори и се застъпи за херцогинята. Така тя се завърна във Франция след едногодишно изгнание. Носеше ѝ се славата на дяволица, вече приближаваше трийсетте, но не се укроти. Дали заради огромния си късмет или заради пресметливостта си, тя не взе участие в бунта, избухнал през лятото на 1632 г. в Лангедок. Видя победата на кралската армия при Кастелнодари и осъждането на смърт на херцог Дьо Монморанси¹².

В Париж херцогиня Дьо Шеврьоз живееше във великолепен дворец на улица „Сен Томас дю Лувър“ между Лувъра и „Тюйлери“. Преобразен от един от най-прочутите архитекти на епохата, този прекрасен палат се състоеше от централна сграда между два квадратни павилиона, откъдето тръгваха крилата, обграждащи двора. Той беше затворен от ниска пристройка, в която се отваряше монументален портал, поддържан от стройни колони и украсен със скулптури. В страничните крила бяха разположени помещенията, необходими за всекидневното в

двореца: кухни, офиси, жилища за прислугата, конюшни, навеси за карети. Централният корпус приютяваше покоите на херцогинята и „залите“ — многобройни стаи без специално предназначение, които най-често оставаха празни. Отзад просторна тераса се издигаше над въздушна градина.

Дворецът на Шеврьоз беше място, където херцогинята подготвяше неповторими и доста развратни празници. Също така той беше огнище на интриги, където този следобед Арно дьо Ленкур се готвеше да проникне.

* * *

— Влезте, господине! Влезте! — покани го госпожа Дьо Шеврьоз с изключително овладян глас.

Ленкур се поколеба за малко, след това свали шапката си и прекрачи прага.

Стаята, в която го допуснаха, беше част от покоите на херцогинята. Мебелите, паркетът, лампериите, облицовките, позлатената дървения, изрисуваните тавани, украшенията във витрините, картините — всичко бе измайсторено със съвършен вкус и свидетелстваше за нечуван лукс. Въздухът ухаеше на скъпи парфюми. Атмосферата беше възбуждаща. Камериерки и дами, които отговаряха за тоалетите на господарката, сякаш танцуваха приказен балет, а херцогинята винаги оставаше в центъра. Седнала пред подвижно огледало, което държаша насреща ѝ, тя беше с гръб към вратата и раздаваше строги заповеди, чието изпълнение следеше внимателно. Трябваше да подсилят ружа тук, да сложат още малко пудра там, да подредят няколко кичура, които не изглеждаха перфектни, да донесат друга огърлица и да сменят обещите, които реши, че никак не ѝ отиват.

Чувствайки се забравен, Ленкур търсеше дискретен начин да припомни за присъствието си, когато госпожа Дьо Шеврьоз, все така обърната с гръб, рече:

— Моля да ми простите, господине, че не ви посрещам достатъчно любезно.

— Госпожо, ако съм се натрапил...

— Ни най-малко, господине! Ни най-малко!... Останете.

Ленкур остана и зачака.

Трудна работа се оказа наместването на шапката на херцогинята — последно действие в ритуал, чието значение младият мъж долавяше, макар да присъстваше на него крайно притеснен.

— Разказаха ми много хубави неща за вас, господине.

— Кой?

— Не ви ли харесва самият факт?

— Напротив, госпожо. Но тъй като не зная кой ме цени толкова...

— Е добре, на първо място — херцогът. Но, разбира се, моят съпруг е крайно благосклонен към всеки, който също като него идва от Лотарингия. Оттам сте, нали, господине?

— Така е, аз...

— Да, да... Обаче особено ласкаво за качествата ви се изказа господин Дьо Шатоньоф...

Шарл дьо л'Обепин, маркиз Дьо Шатоньоф, беше пазителят на печата на кралството, което ще рече едно от най-влиятелните лица в държавата след краля и кардинал Ришельо.

— Господин Дьо Шатоньоф е сред най-верните ми приятели. Беше ли ви известно това?

След като изрече тези думи и за последен път се погледна в огледалото, херцогинята стана и се обърна към Ленкур. Той беше поразен от красотата ѝ, буйните ѝ коси, млечнобелия ѝ тен, безупречния овал на лицето ѝ, блясъка на очите ѝ и от съвършенството на карминените ѝ устни. В държанието ѝ се чувстваше някаква весела дързост, която провокираше събеседника.

— Уви, трябва да тръгвам — рече тя със съжаление. — Преди половин час кралицата ми изпрати вест, че иска да ме види в Лувъра — тя му подаде ръката си за целувка. — Върнете се още тази вечер, господине. Или по-добре, не, елате утре. Точно така, утре. По същото време. Имате възможност, нали?

Ленкур се готвеше да отговори, но тя вече не му обръщаше внимание.

Изчезна през една врата, оставяйки младежа сред облак от пудра и парфюм, изложен на леко подигравателните погледи на камериерките...

* * *

Когато се върна от Кардиналския дворец, Ла Фарг намери Лепра, който беше сам в залата, използвана за щаб. Мускетарят правеше упражнения, за да раздвижи раненото си преди месец бедро, което беше доста сковано. С ботуши, панталони до коленете и по риза, той се потеше, не се щадеше, клякаше отривисто, изправяше се и така до безкрайност.

Спря, когато видя, че капитанът влиза.

— Трябва да говоря с теб, Антоан.

— Разбрано.

— В кабинета ми, ако обичаш.

Задъхан, Лепра кимна с глава, препаса бялата си рапира, грабна пешкир, за да избърше врата и лицето си, а през това време Ла Фарг се вмъкна в личния си кабинет. Лепра го последва, обличайки дублета си, и с още влажно чело запита:

— Какво има, капитане?

— Седни.

Мускетарят се подчини и зачака. Разположен зад бюрото си, старият благородник като че ли се чудеше как да започне, затова зададе въпрос:

— Какво става с бедроту ти?

— Още ме наболява, но не се оплаквам.

— Сражението срещу черните драки беше знаменито, нали?

— малко пресилено се пошегува Ла Фарг.

— Така си е! — потвърди Лепра.

Настана мълчание, което се проточи...

Най-после капитанът на Остриетата изрече с възможно най-сериозен тон:

— Имам намерение да ти поверя мисия, Антоан. Специална мисия, опасна, така че можеш да откажеш, след като ти изложи фактите. Ще те разбере. Всички ще те разберат...

Повече заинтригуван, отколкото обезпокоен, мускетарят присви клепачи.

— Първо прочети това — каза Ла Фарг и му подаде някакъв ръкопис.

— Какво представлява?

— Дешифрираното тайно писмо, намерено у Гере.

Лепра свъси вежди, докато се мъчеше с неразбираемия почерк на Ленкур.

Писмото започваше с поздрави от Катерина Медичи към госпожа Дьо Шеврьоз. След това, в крайно високомерен стил, кралицата майка засвидетелстваше на херцогинята приятелството си и пожелаваше успех на всичките ѝ начинания, включително на „някои лотарингски дела“. Тя твърдеше, че иска да помогне на „скъпата си приятелка“, и за тази цел оставяше на нейно разположение френски беден благородник, „верен и способен мъж, който ще може да ви направи големи услуги“. Това се отнасяше за приносителя на писмото, Гере, а кралицата майка му беше изготвила доста подробен физически портрет. Тя уточняваше, че човекът първо ще отиде в Лотарингия, после ще пристигне в Париж и всяка вечер ще чака в „Бронзовия меч“ с пръстен с опал на ръката, както предварително е уговорено с него. Кралицата майка завършваше писмото си, изтъквайки

несигурното си финансово положение, от което се оплакваше не заради себе си, а заради жените и мъжете, които я бяха последвали в изгнанието. Накрая следваха обичайните любезни формули.

— Е? — запита Ла Фарг. — Как ти се струва?

Лепра се намръщи.

— Не си е заслужавало труда да го разшифровате.

— Така е. Но какво казва тя за Гере?

Мускетарят се замисли и за да не сбърка, отново прочете написаното.

— Първо, става ясно, че той действително е агент на кралицата майка. Второ... Второ, херцогиня Дьо Шеврьоз не го познава, тъй като кралицата майка му прави подробно описание.

— Точно така.

В този момент Лепра разбра:

— А портретът на този Гере много напомня за моя милост...

— Да.

* * *

Бос и гол до кръста, Марсиак леко повдигна пердето, за да разгледа улицата, без да бъде забелязан. В стаята, зад него, Габриел се беше облякла и се решише край разхвърляното легло. Подир следобеда, изпълнен с любовна страст и споделена нежност, скоро щеше да се наложи да се раздели с гасконецата. Тя беше собственичка и управителка на „Малките жабчета“ — заведение, в което живееха млади и приветливи пансионерки, особено дейни през нощта. Скоро щяха да се появят първите клиенти.

— Какво следиш толкова внимателно? — запита го тя, забождайки последната фиба в русите си буйни коси.

Беше красива, но привлекателността ѝ се дължеше не толкова на хубостта, а най-вече на естествената ѝ елегантност. Тя притежаваше страхотен чар, а осанката ѝ се харесваше неудържимо и на жените, и на мъжете. Можеше да изглежда студена и недостъпна, особено когато гневът блеснеше в очите ѝ и наденеше ледена маска на лицето си. Но Марсиак познаваше капризите, страховете и слабостите ѝ. Защото тя беше единствената хубавица, която обичаше и която не се налагаше да съблазнява. Дори Анес понякога трябваше да отбива плътските му пориви.

— А? — разсеяно отвърна той.

— Попитах те какво следиш — рече Габриел.

— Нищо.

Умът му явно беше другаде и тя отлично разбираше, че я лъже.

Всъщност младата жена дори знаеше какво наблюдава. Или по-точно — кого. Учудваше я само колко време е необходимо на Марсиак, за да се събуди подозрението му. Трябваше още когато пристигна, да си даде сметка, че има нещо необикновено, а след това двамата не станаха нито за миг от леглото.

Тя се опита да го накара да мисли за друго.

— Кога се върна в Париж?

— Преди няколко дни...

— Можеше да ме посетиш по-рано, а не да чакаш да те ранят.

Глезенът на Марсиак беше превързан. Все още го болеше, но можеше да стъпва на него. Ако не го тормозеше прекалено и си позволише цяла нощ почивка, още утре щеше да се движи почти нормално. И навехнатото нямаше да се забелязва.

— Съжалявам — промърмори той. — Не бях свободен.

Габриел стана. С дяволита усмивка се приближи до гасконеца, нежно го прегърна през гърба и прилепи брадичка до рамото му.

— Лъжец — изсъска тя в ухото му. — Видели са те при Сованж.

Госпожа Дьо Сованж държеше реномиран игрален клуб в предградието Сен Жак, на улица „Арбалет“.

Сега дойде редът на Марсиак да се опита да смени темата на разговора.

— Познаваш ли онзи тип там, под табелата с кучешката глава? Мъжът с кожената шапка?

Габриел разсеяно погледна към посочения ѝ субект.

— Никога не съм го виждала — рече тя и се отдръпна от гасконеца.

След това отиде към вратата и оттам добави:

— Облечи се и ела да поздравиш жабчетата. Те винаги ми се оплакват, че не им обръщаш внимание.

— Чудесно.

Габриел излезе, оставяйки Марсиак, убеден, че тя крие от него нещо, свързано с непознатия с кожената шапка. След като отново погледна към улицата, той видя, че лицето, което го интересуваше, размени няколко думи с някакъв новодошъл, а после си тръгна, но другият остана.

И последните съмнения на гасконеца се стопиха.

Някой, който виси цял следобед на едно място, може да е безделник или досадник. Но щом го сменят, когато падне мрак, значи стои на пост.

Сам в стаята си, наведен над легена, Лепра вдигна измитото си с хладка вода лице и се погледна в огледалото. Беше гол до кръста, обул панталоните и ботушите на мъж, който лежеше мъртъв на дъното на Сена. Останалите неща — шапка, риза, дублет със закърпен хастар и стоманена рапира в ножница — го чакаха на леглото.

Лепра внимателно се взря в отражението си.

Той прие мисията, която Ла Фарг му предложи — да проникне в обкръжението на госпожа Дьо Шеврьоз, като се представи за Гере, агента, когото кралицата майка беше изпратила от Брюксел на херцогинята. Тъй като не знаеше почти нищо за този, в когото трябваше да се превъплъти, планът беше рискован. Гере беше беден френски благородник, добре. Вероятно е последвал кралицата майка, когато, отстранена от властта и унижена, тя предпочете да напусне кралството. Но какво друго можеше да каже за него?

Действително Лепра физически страшно приличаше на мъжа, чиято идентичност имаше намерение да си присвои. Обаче сходството в чертите нямаше да излъже някого, който лично се е срещал с Гере. Мускетарят беше наясно, че ако го разкрият, ще умре след жестоки мъчения...

„И така — философстваше той наум, докато продължи да плиска лицето си с вода. — Ако никой не те убие днес, знаеш какво те чака утре...“

На гърба му рансата бе разстлала огромно мораво и грапаво петно. Някой ден тя щеше да го завлече в гроба и вече отслабваше силите му — доказателство за това беше раната на бедрото, която не заздравяваше.

„Колко време ти остава? — запита се Лепра. — И най-вече, още колко време ще можеш да пазиш своята тайна?“

Той се изправи и тъжно се усмихна на отражението си в огледалото.

„Тайната, която те разяжда...“

Чувстваше се безпомощен.

Анес пристигна привечер. Абатството беше разположено сред тихата провинция, далеч от оживените пътища, заобиколено бе от поля, гори и ферми, които му носеха приходи. Все още на седлото, младата баронеса известно време разглеждаше отвисоко

красивите сгради и белите забулени силуети, които се мяркаха зад стените на светата обител. Спомените за нейното послушничество при Сестрите на Сен Жорж нахлуха в съзнанието ѝ. След това тя леко смушка коня с шпори, а в същото време камбаната, призоваваща монахините за молитва, проряза падащия мрак.

Поканиха я да почака в двора, където остана сама, изложена на любопитните погледи и шушуканията на минаващите сестри. От опит знаеше, че абатството е своеобразен малък свят и тук новините се разпространяват мълниеносно. Нямаше съмнение, името ѝ вече вървеше от уста на уста и всички знаеха, че е пожелала да се срещне с поднастоятелката. Дали си спомняха за нея? Може би. Както и да е, вероятно мотивът за посещението ѝ занимаваше целия кошер...

Крайно доволна от ефекта, който присъствието ѝ и костюмът ѝ за езда произведоха, особено сред някои от послушниците, надничащи зад колоните, за да я огледат по-добре, Анес се престори на безразлична и зачака търпеливо. Остър пристъп на кашлица въдвори ред сред девойките, а появата на поднастоятелката много бързо ги разгони.

Майка Еманюел дьо Серне беше около шейсетгодишна енергична жена с волево лице и прям поглед. Зад нея вървяха две сестри. Тя се усмихна нежно на Анес, прегърна я и я целуна по двете бузи. Младата жена отговори със същата топлина на тази проява на близост.

— Мари-Анес! Отдавна не сме ви виждали... Последното ви писмо пристигна преди повече от месец!

— Остриетата отново се събраха, майко.

— Наистина ли? Кога?

— Точно преди около месец.

— Не знаех... Все така под командването на този стар благородник ли?

— Капитан Дьо ла Фарг, да.

— Доволна ли си?

— Бога ми... — отговори Анес с леко виновна усмивка.

— Чудесно, чудесно... Но дано някой удар с рапира не те накара да съжеляваш, че не си приела кръста!

— Трябва да е много жесток и гибелен удар, майко...

Поднастоятелката хвана Анес под ръка и двете тръгнаха към галерията в двора. Поклащайки укорително глава, старата жена рече:

— Интриги. Кавалкади. Дори дуели... Ти винаги си обичала това, Мари-Анес...

— И момчета. Забравяте момчетата, майко.

Поднастоятелката се засмя.

— Да. И момчетата... Знаеш ли, че някои от по-дълго пребивавалите тук все още наричат бръшляна по северната стена „бръшляна на Анес“?

— Не съм прескачала толкова често...

— Да кажем по-скоро, че невинаги са те залавяли...

Двете продължиха да разговарят и напуснаха двора, за да влязат в градината, пред чийто вход поднастоятелката направи знак на сестрите да спрат. Когато се отдалечиха от тях с младата баронеса, тя сподели:

— Една от двете ме шпионира. Не зная коя. Но какво да се прави? Настоятелката продължава да не ми се доверява. След като минаха толкова години...

Някога майка Еманюел ръководеше Сестрите на Сен Жорж. Но вследствие на тъмни комбинации бе изместена от сегашната настоятелка, която беше от рода на Ришельо. От този момент орденът стана повече или по-малко верен инструмент на политиката на Кардинала, за голямо огорчение на Рим. Болонският конкордат обаче даваше на краля огромни права, вече той посочваше абатите и абатисите.

— Какво мога да сторя за теб, Мари-Анес? Тъй като не ми се вярва да си дошла, за да ми кажеш, че имаш намерение да продължиш послушничеството си...

Баронесата се усмихна, като си помисли, че навремето беше много близо до това да се обрече на монашеството, а после разказа за безпокойството на маркиз Д'Обремон, за посещението му при Остриетата и обещанието, което тя му е дала.

Поднастоятелката се замисли.

— Говориш за експедиция в Елзас, така ли?... Да, струва ми се, че чувах да се споменава за нея. Мисля, че целта беше да се унищожи някакъв могъщ дракон. И както можеш да се досетиш, вълчица водеше хайката.

Сред шатленките съществуваше малък кръг изключителни сестри, които, със специалното разрешение на папата, владееха еднакво добре както магиите, така и рапирите, за да се борят срещу драконовата опасност. Наричаха ги вълчиците, тъй като щабът им се намирал в замък Сен Лу¹³, недалеч от Поатие. Названието им се дължеше най-вече на това, че бяха самотни и безмилостни ловци. Ако Анес беше приела монашеството, тя непременно щеше да стане вълчица.

— Не зная никакви подробности за тази история — продължи майка Еманюел. — И най-вече нямам понятие какъв е резултатът от експедицията... Но ако желаеш, мога да се осведомя и скоро да те информирам какво съм открила...

— Благодаря ви, майко.

— Обаче... Обаче се пази, Мари-Анес. Настоятелката бързо ще научи причината за идването ти тук и се съмнявам, че ще погледне благосклонно на намесата ти в делата на ордена...

* * *

На улица „Сен Томас дю Лувър“ в кабинета на специалиста по магии в бляскавия дворец на Дьо Шеврьоз, мъжът се наведе, за да разгледа рисувания портрет, който му показваше херцогинята. Висок, слаб и призрачно блед, той изглеждаше на около петдесет и пет години. Носеше черна роба на учен и черна барета със завити и с назъбени краища.

— Вижте, маестро — рече госпожа Дьо Шеврьоз.

Той беше специалистът ѝ по магии и упражняваше върху нея коварно и огромно влияние. Херцогинята вярваше, че се нарича Модюи, че е италианец и дълги години е учил и практикувал окултно изкуство в чужбина. Истината беше, че е дракон и агент на Черния нокът.

Докато изследваше портрета на пламъка на свещ, херцогинята сипа две чашки златиста течност с упойващ аромат. Когато чу звънтенето на кристала и усети миризмата на бляна, ноздрите на Алхимика се разшириха и алчно желание заблестя в хищния му поглед, а върхчето на розовия му език облиза лакомо устните. Но той възвърна контрола над себе си, успя да скрие жаждата, прерастваща в необходимост, и с ръка, която въобще не трепереше, пое чашата, сякаш разсеяно, без да откъсва очи от нарисуваното. Отпи глътка и тръпка върховно удоволствие го принуди за миг да притвори клепачи.

— Трябва скоро пак да ми донесете от този лотарингски еликсир — рече госпожа Дьо Шеврьоз.

— Разбира се, госпожо.

— Ще ми разкриете ли някой ден кой ви го осигурява?

— Госпожо, възможно ли е да съществува специалист по магии, който да няма своите тайни?

Тя се усмихна, стана, разходи се из стаята и с безразличие огледа книгите по магия и различните алхимични и езотерични предмети, които бяха изложени там.

След това запита:

— Е? Какво мислите за откритието ми? Мога да ви уверя, че този портрет е съвсем достоверен...

Алхимика от Сенките се намръщи.

— Съгласен съм, госпожо. Тази млада жена е много красива.

Няма да успее да излъже никого.

Херцогинята очакваше подобна реакция и беше приготвила един трик. Усмихнатата, тя извади парче хартия, оформено като театрална маска, и го постави върху портрета.

— А сега, маестро?

Специалистът по магии отново погледна към рисунката и не успя да прикрие учудването си.

— Великолепно!... — възкликна той, а после по лицето му премина сянка. — Но ръстът? Силуетът?

— Напълно си съответстват — успокои го госпожа Дьо Шеврьоз.

— Както и косите... Къде се крие това съкровище?

— Тук е, при мен, от няколко дни. Ще ви я представя скоро, по време на вечерята, която предвиждам.

— Ще бъде ли способна...

— Аз отговарям за нея.

— При условие че тя се съгласи.

— Кой може да откаже на кралицата?...

Алхимика присви устни в една от редките си усмивки, които винаги изглеждаха изпълнени с жестокост.

— Да, разбира се... — рече той. — Остава да измислим как протежето ви да се вмъкне сред антуража на кралицата. Какъв е планът ви да успеете?

— Чрез маркиза — отговори херцогинята, леко раздразнена. — Или чрез моя съпруг, херцога... Ще видим.

— Времето тече, госпожо. Ако всичко не е готово за големия бал, който скоро ще организирате в Дампиер...

— Отлично зная, господине. Отлично зная... Искате ли още малко златен блян?

* * *

От цял час вече Лепра чакаше. С обикновена рапира на кръста, той носеше дрехите и бижутата на Гере, чийто пръстен с красив опал красеше лявото му кутре. Естествено, беше оставил рапирата си от драконова кост и стоманения пръстен с печат на Остриетата, както и всичко, което можеше да навреди на новата му фалшива самоличност. Надяваше се да е успял да постигне преобразяването. Защото, макар да нямаше никакво съмнение, че херцогиня Дьо Шеврьоз не познава Гере, не можеше да се каже същото за онези, които я заобикаляха и обслужваха.

Още веднъж огледа общото помещение на кръчмата. Седнал край една маса, той не криеше опала на кутрето си, но и не го

показваше прекалено демонстративно, за да си няма неприятности. Без да представлява гнездо на злосторници, „Бронзовият меч“ не се радваше на особена посещаемост. Разположена извън предградието Сен Жак, на по-малко от половин час път от хана, където беше отседнал Гере, кръчмата беше освободена от парижките такси и наредби. Виното беше поевтино, а освен това тук сервираха и след вечерния час, чак до полунощ.

Така беше всяка вечер, с изключение на онзи злощастен ден, в който кръчмарят заминал за погребението на свой близък в Тур и турил ключа на заведението. Лепра научи това, слушайки разговора на двама постоянни посетители, и си обясни защо Гере се бе прибрал по-рано от обичайното и бе изненадал Анес и Марсиак в стаята си. Следователно едно затваряне по извънредни причини стана повод за гибелта му.

„Понякога животът и смъртта зависят от нещо крайно незначително“, помисли си Лепра.

Играейки си разсеяно с опала, който беше знакът му за разпознаване, той не реагира, когато благородникът, току-що седнал до него, го запита, без да го погледне:

- Добре ли пътувахте от Фландрия?
- Пристигам от Лотарингия.
- Взехте ли мерки да не ви проследят?
- От Нанси ли?
- Кардиналът има очи и уши навсякъде.

Лепра огледа събеседника си. Слаб и рус. Великолепно очертани мустаци и брадичка. Елегантно облечен в бежев дублет, но без каквато и да било показност. Симпатичен.

Мускетарят сведе поглед към ръцете на благородника, който му показва опала на кутрето си и рече:

- Изчакайте малко, а после елате в задния двор.

Той веднага стана и излезе, след като плати каничката вино, до която не беше се докоснал.

Лепра го последва пет минути по-късно.

В мрака трудно намери тесния сводест пасаж, който трябваше да го отведе зад кръчмата. Не виждаше нищо и не познаваше мястото. Инстинктът му подсказа, че нещо не е наред. Нима го бяха разкрили? За миг си помисли да се откаже, да тръгне назад, да се върне в двореца на Ястреба.

Въпреки всичко продължи напред.

Щом пристъпи в двора, падна повален от юмручен удар.

В Париж всяка сграда имаше табела. Естествено, това се отнасяше за магазинчетата и кръчмите, но също и за жилищата, които се различаваха едно от друго по този начин, понеже по онова време нямаше номера. Табелите сочеха адресите на търговските и на частните помещения: *Улица Сен Мартен*, където виси табелата *Червеният петел*. Всичко това обаче се отнасяше само за простолудието. Все още притежавани единствено от аристократи по времето на Луи XIII, градските дворци нямаша табели. Те носеха името на собственика; често фронтоните бяха украсени с престижни гербове и това беше достатъчно: *Дворец Шатоньоф*, *Улица Черупчеста*. Или дори *Дворец Шеврьоз*, *Париж*.

Парижките улици бяха окичени с безброй табели от многоцветно дърво, които издигаха престижа на столицата и ѝ придаваха изключително приятен вид, когато времето беше хубаво. Изображенията на табелите бяха различни — светци, френски крале и други религиозни и светски личности; инструменти, оръжия и сечива; дървета, плодове или цветя; животни и разни фантастични създания — които обаче, като цяло, не свидетелстваха за размах на въображението, нито за вкус към оригиналното. Между *Упоритият кон* или *Виверната с ръкавици*, имаше десетки заведения *Оловният войник* или *Златният лъв*. Най-учудващото беше обаче, че табелите на магазините почти никога не даваха никаква представа каква търговия се извършва в тях. Нямаше ботуши при обуварите, нито наковални при ковачите. Само кръчмите особено държаха да се отличават по „марката“ — купа сено или наръч сплетени клони.

Независимо че бяха полезни и развеселяваха мрачния градски пейзаж, по вина на продавачите, които даваха мило и драго да си направят реклама, табелите често имаха огромни размери. Железните съоръжения, които ги поддържаха, нерядко достигаха цял тоаз, или около два метра. Като имаме предвид широчината на една обикновена парижка улица, случваше се някоя табела да стърчи до средата на пътя. Издигайки се над щандовете и над стрехите, тези табели пречеха на движението и увеличаваха хаоса по търговските улици, които бяха най-оживени. Имаше повече от триста в квартала на Халите. И почти толкова само на улица „Сен Дьони“. Каретите ги отнасяха. Конниците се опитваха да ги избегнат. Пешеходците също си удържаха главите в тези дървени препятствия.

Обикновено от разсеяност.

Но не само.

— Ох!

Мъжът се обърна и видя, че върху него се строполява някаква маймунска глава, табелата го удари по челото и продължи да се

люлее силно, после отново го перна, този път отзад.

Марсиак успя да я укроти.

След това спокойно, с огромно задоволство се вгледа в онзи, който с кръстосани ръце лежеше в безсъзнание в краката му.

Сценката се развиваше на улица „Жабешка“, когато пукваше зората и кварталът, както и целият Париж, се пробуждаше.

* * *

Марсиак се върна скришом в „Малките жабчета“. Къщата още спеше, тъй като беше ранна утрин и както обикновено, последните посетители си бяха тръгнали късно през нощта. Това напълно устройваше гасконеца, тъй като той се надяваше да се върне в топлото легло на Габриел, без тя да забележи, че е излизал. Готвеше се да тръгне нагоре по стълбите, с ботуши в ръка, когато чу:

— Е? Как е глезенът ти?

Той се вцепени, силно присви клепачи, после отвори едното си око, обърна глава и през широко зейналата врата на кухнята видя Габриел, която седеше сама зад масата. Тя беше обърната към него и похапваше, гледайки право пред себе си. Наметнала голям шал на раменете си, беше по риза, несресана и негримирана.

Хубава, въпреки всичко.

Гасконецът се реши да иде при нея. Ненавиждаше обясненията и упреците, но този път нямаше да избегне нито едното, нито другото. Влачейки нозе, той се стовари върху един стол.

— Глезенът ми е много по-добре, благодаря — рече той и зачака нападението.

— Къде беше? — най-сетне запита Габриел.

— Излязох навън.

— За да размениш няколко думи с Фонтен, предполагам.

Марсиак присви вежди.

— Фонтен?

— Това е името на мъжа, който наблюдаваше къщата и който също беше изчезнал, когато се събудих. Но ето че ти се появи отново. Той обаче...

— Значи знаеш.

— Че са пет или шест души, които дискретно бдят над дома ми от няколко дни ли? Да, зная. Както виждаш, не съм нито напълно сляпа, нито абсолютна идиотка. Дори момичетата бяха наясно. Единственият, който не забеляза нищо, беше клетият

Тибо.

Тибо, портиерът на „Малките жабчета“, беше верен до смърт, но не особено интелигентен.

Марсиак кимна с глава.

— Добре — съгласи се. — Знаеш ли за кого работят те?

— Да. За Рошфор.

Учуден, гасконецът се взря в невъзмутимия профил на Габриел. Тя продължаваше да не му обръща внимание.

— А откъде ти е известно, че зад всичко стои Рошфор?

— Разпознах поне двама от наемните му убийци. Както и Фонтен.

— Защо не ми каза?

— Бих могла да те попитам същото... Боях се, че ще се намесиш и ще стане лошо. Не съм се лъгала, нали?

Обърканият Марсиак отначало не знаеше какво да отговори, но после реши да я укори:

— Трябваше да ме осведомиш, Габриел. Трябваше да бъда сигурен, че...

— Че Рошфор наблюдава дома ми? Добре. Рошфор наблюдава дома ми. И какво? Не би могъл да открие нищо, което не му е известно. Но сега, когато ти се разправи с един от хората му, какво ще се случи? Смяташ ли, че той няма да реагира?

— Ще говоря с него.

— Защо да те послуша, след като не обича особено Остриетата и получава заповеди само от Кардинала? Няма да удържи на изкушението да стигне до вас чрез мен. Защото не може да не се досещаш, че Рошфор се интересува от моя милост, тъй като търси скритата дъщеря на твоя капитан, нали? Естествено, нямах представа коя е тя, когато я приех, и сега не зная къде се намира, но какво значение има това?

Габриел стана, остави чинията с плодове и сирена, до която почти не се беше докоснала. Всъщност с върха на пръстите си беше изчоплила само меката част на четвъртинка бял хляб.

Тя намести шала върху раменете си, отправи се към вратата, но спря, обърна се и дълго се визира в Марсиак.

Накрая рече:

— Ще те питам нещо, Никола.

— Да?

— Ти знаеше. Знаеше, преди да посегнеш на Фонтен, че...

Той я прекъсна:

— Фонтен е жив. И здрав. Не съм убиец, Габриел. Просто го отвлечох, за да измъкна от него необходимите ми сведения...

Тя на драго сърце му повярва.

— Не се съмняваше, че той служи на Рошфор, нали? Също

така беше наясно защо наблюдават „Малките жабчета“...

Марсиак се поколеба.

Каквото и да му струваше, ненавиждаше да лъже Габриел.

— Да — призна той. — Знаех.

— Значи не държеше толкова да се убедиш... Искаше да изпратиш послание до Рошфор. Да разбере, че Остриетата и ти няма да останете със скръстени ръце, ако той си позволи да обезпокои дъщерята на Ла Фарг.

— Дъщерята на Ла Фарг и теб, Габриел. Дъщерята на Ла Фарг и теб.

Тя го погледна. Беше искрен.

— Да — рече Габриел. — Смяташ ли, че добре ме защити днес?

Напусна кухнята, стигна до стълбата и оттам се обърна към Марсиак:

— Обичам те, Никола. Обаче предпочитам да не спиш тук тази нощ.

И се прибра сама в стаята си.

* * *

Лепра се събуди с ужасно главоболие и дяволски жаден. Беше се проснал по панталони, чорапи и риза върху оправено легло в стая, която никога не беше виждал. Не знаеше къде се намира, но едно бе сигурно: беше напуснал Париж. Действително, въздухът ухаеше на свежест.

Мускетарят седна и докато масажираше главата си, украсена с чудесна цицина, започна да разглежда декора. Ботушите му го чакаха до вратата. Дублетът му беше сложен на рамката на стол, като на закачалка. Шапката му лежеше на масата, а рапирата, пъхната в ножницата, висеше върху една от колоните на леглото. Стаята беше скромна, но чиста и спокойна, потънала в приятен сумрак благодарение на завесите, спуснати над прозорците.

Лепра стана, забеляза, че джобовите на панталоните му са обърнати наопаки, а навярно му бяха свалили ботушите, за да проверят да не би да крие нещо в тях. Това го подсети за дублета и той се хвърли, за да провери хастара. Вътре нямаше нищо, а след като бяха откъснали безценното му съдържание, внимателно го бяха зашили. Този, който го беше ударил и домъкнал тук, бе присвоил всичките тайни документи, които трябваше да предаде в ръцете на херцогиня Дьо Шеврьоз. Кариерата му на агент на кралицата майка не започваше успешно.

Все пак, помисли си той, въпреки че получи жесток удар по главата, не беше нито мъртъв, нито пленник. Ако го бяха разкрили, нямаше да се събуди тук, и то в подобен вид. Може би дори въобще не би се събудил.

Навън мучеше крава.

Лепра дръпна завесите и за момент остана заслепен от потока светлина, който изведнъж нахлу в стаята. Малко по малко пред очите му се разкри приятен селски пейзаж, който обаче не събуди у него никакви спомени. Не знаеше къде се намира, просто наблюдаваше красив полски кът от първия етаж на къща, разположена в началото на село или на малко градче. И ако едва наболата му брада не го лъжеше, не беше спал повече от една нощ, следователно се намираше във Франция, недалеч от Париж.

Но освен това...

Твърдо решен да открие нещо повече, Лепра се облече, нахлузи портупея си, а рапирата на Гере му се стори твърде тежка в сравнение с неговото знаменито драконово острие. Напусна стаята, слезе по стълбите и се озова във великолепна слънчева градина. Там намери благородника с бежовия дублет, с когото се сблъска в „Бронзовият меч“ — той закусваше, седнал на малка масичка под балдахин.

Щом видя Лепра, мъжът веднага стана и го посрещна с любезна усмивка.

— Господин Гере! Как сте? Добре ли спяхте?

— Много добре, да — отговори Лепра, който все още не знаеше какво да мисли.

— Очарован съм. Присъединете се към мен — благородникът посочи празния стол край масата и седна. — Току-що се върнах от Париж и реших да хапна. Споделете късната закуска с мен, ако желаете.

— На драго сърце.

— Впрочем аз съм кавалерът Мирбо и вие сте в моя дом.

— У вас, което ще рече...

— В Иври. Париж е на по-малко от левга оттук.

Лепра зае мястото си и усети, че е много гладен.

— Бертран! — извика благородникът. — Бертран!

Появи се прегърбен и кисел слуга.

— Да, господине?

— Чаша за господин Дьо Гере.

— Слушам, господине.

Отхапвайки от пилешката кълка, Мирбо рече:

— Не се съмнявам, че имате много въпроси. Не зная дали ще успея да отговоря на всичките, но първо трябва да ви се извиня за премеждието, което преживяхте тази нощ. Единственото ми

утешение е, че Ровен не ви е ударил прекалено силно...

— Ровен ли?

— Вероятно скоро ще се срещнете с него. Обича да проявява... старание. Крайно предпазлив е, почти болезнено... С една дума, той ви преби...

— Преби и претърси.

— Съгласете се, че трябваше да се уверим дали сте този, за когото се представяте. Колкото за документите, които носехте, не се бойте, предоставих ги на лицето, за което бяха предназначени.

— Получих заповед да ги предам лично в ръцете на госпожа Дьо Шеврьоз.

Мирбо се усмихна.

— За съжаление, не е възможно веднага да се срещнете с херцогинята. Но документите трябваше да ѝ бъдат връчени незабавно, нали?... Имаше шифровано писмо в дублета ви. Известно ли ви е съдържанието му?

— Не.

— Кралицата майка предлага на херцогинята да ви наеме на служба.

— Да, знаех това. И бях дал съгласието си.

— Чудесно! В такъв случай, желанието на херцогинята е да бъдем един екип. Имате ли нещо против?

— Може би.

— Така ли? — учуди се благородникът. — Защо?

Лепра впери поглед в очите на Мирбо.

— Трябваше да предам документите лично на херцогинята не само за да бъда сигурен, че ще попаднат там, където трябва, но и за да имам гаранцията, че никой не се опитва да ме излъже. Аз не ви познавам, господине. Не зная дали наистина служите на госпожа Дьо Шеврьоз. Дори не бих могъл да кажа дали някога сте се срещали с нея. Всъщност нищо не ми гарантира, че не изпълнявате разпорежданията на кардинал Ришельо... Затова пък, ако херцогинята реши да ме приеме...

Все така любезен, широко усмихнат, благородникът с бежовия дублет кимна разбиращо с глава, после рече:

— Уважавам предпазливостта ви, господине. И разбирам скрупулите ви... Обаче, като имаме предвид положението ви, единствената алтернатива за вас е следната: може да ми се доверите, докато получите нужните доказателства...

— Или?

— Нищо не пречи и да решите да си тръгнете.

— Но Ровен няма да е очарован, нали?

— Уви, така е...

Анес се върна в двореца на Ястреба едновременно с Марсиак. Тя яздеше. Той вървеше пеша и накуцваше, носейки вързоп си през рамо.

— Оправихте ли се? — запита тя.

— Пак ме изгониха — отвърна той.

Баронесата кимна с глава — перипетиите в любовната връзка между гасконецата и Габриел отдавна не учудваха никого.

— А ти, Анес? Откъде идваш?

Младата баронеса скочи от седлото. Докато Гибо отваряше едно от крилата на входната врата, Анес дьо Водрьой разказа на Марсиак за разговора си с бившата настоятелка на ордена на Сестрите на Сен Жорж. Вече в двора, тя повери юздите на Андре и запита стария портиер с дървения крак:

— Тук ли е капитанът?

— Не, госпожо. Повикаха го в Кардиналския дворец. А това писмо пристигна тази сутрин за вас.

Беше почти обяд.

Анес взе плика, разпозна печата от червен восък на Белия орден, счупи го, извади листа и прочете написаното.

— Лоши новини ли? — обезпокои се Марсиак.

— Писмото е от настоятелката на шатленките. Тя изразява желание да се срещнем днес следобед, което означава, че държи да я посетя.

— Как така? Изведнъж?

— Да, малко неочаквано...

— Ще отидеш ли?

— Нямам избор. Но бих искала преди това да поговоря с Ла Фарг.

— Ще трябва да се задоволиш с моята компания — рече Марсиак и прегърна Анес през рамото. — Ела, каня те на обяд и после ще те съпровожда до Храмовия замък.

Ленкур се постара да изглежда добре, когато се представи за втори път в двореца на Шеврьоз. Беше облякъл най-елегантния си дублет, намери чифт скъпи ръкавици, грижливо лъсна ботушите си и забодя ново перо на шапката си. Предишната кратка среща с херцогинята силно го впечатли. Не само беше толкова красива, че му секна дъхът, но и елегантността, охолството и непринудеността ѝ го смаяха. Всичко ѝ изглеждаше лесно, по

най-естествения начин тя живееше в нечуван лукс.

Вече очакваха Ленкур и незабавно го отведоха на терасата, където, под бял балдахин, украсен със златни нишки, беше сложена квадратна маса. Госпожа Дьо Шеврьоз, лъчезарна и оживена, разговаряше с една девойка и с по-възрастна дама. Трите отпиваха ягодов сироп, изстуден със запазен от зимата сняг — нещо, което по онова време струваше изключително скъпо. Младото създание беше много красиво, жизнено, кокетно наконтено. Жената изглеждаше безлична, посивяла, с угаснал поглед.

Като видя кой пристига, херцогинята посрещна Ленкур с приятна усмивка и без да става, му даде знак да се приближи.

— Господин Дьо Ленкур! Присъединете се към нас.

Той се подчини, поздрави знатната стопанка и гостите ѝ, а след това се запозна с Од дьо Сент Аволд и с нейната леля. Од, която беше роднина на херцогиня Дьо Шеврьоз, бе пристигнала от Лотарингия, за да бъде представена в двора. Леля ѝ я придружаваше.

— Струва ми се — рече херцогинята, че вие също сте от Лотарингия, господин Дьо Ленкур.

— Госпожо, трябва да ви разочаровам. Наистина съм роден в Нанси. Но съм французин.

— Така ли? Как е възможно?

Ленкур, както обикновено, когато ставаше дума за него, заобиколи темата.

— Обратите на живота, госпожо.

— Разговаряме за двора в Нанси. Не смятате ли, че той е много по-красив и по-весел от френския?

— Не може да се отрече, госпожо.

Дворът на Шарл IV действително изглеждаше значително по-бляскав от двора на Луи XIII. В Нанси, в херцогския дворец, цареше безкраен и често разюздан празник, докато в Лувъра хората се отегчаваха заради срамежливия и високоморален крал, който ненавиждаше да се появява на публични места. Херцогинята беше запазила великолепен спомен от пребиваването си в Нанси, където Шарл IV я посрещна с бляскав разкош. Ленкур предположи, че именно тогава се е запознала с Од дьо Сент Аволд.

Од дьо Сент Аволд.

Разговаряйки, той не можеше да откъсне погледа си от тази девойка. Тя му се харесваше и страшно го заинтригува. Прелестно миньонче, със светлокестеняви, меки като коприна коси, със зелени очи, пълни с живот, с пухкави устни. Възможно ли бе някой да не остане запленил от нея? Не ѝ вредеше дори

сравняването с божествената Дьо Шеврьоз. В известен смисъл, беше не толкова хубава, но по-очарователна от херцогинята, не толкова съблазнителна, но по-чувствена. И ако самочувствието на херцогинята прибавяше щипка триумфираща арогантност към красотата ѝ, младата Од беше запазила от девичество си някаква крехкост, което я караше да изглежда едновременно тъжна и безгрижна.

Освен че беше съвършено, лицето на Од привличаше Ленкур, защото му се струваше познато. Беше ли я срещал в Нанси? Може би. Но името ѝ не му говореше нищо. Дали пък херцогинята не беше довела тук Од под чужда самоличност?

Ленкур се поддаде на ласкателствата на госпожа Дьо Шеврьоз, която нямаше равна в умението си да изтъква достойнствата на мъжете. Младият кавалер се опита да блесне. Прояви галантност, остроумие, чувство за хумор, изпита особено удоволствие да забавлява Од дьо Сент Аволд, чийто искрен смях го изпълваше с възторг. От час вече разговорът течеше повече от приятно, когато домоуправителят донесе някакво съобщение на херцогинята. Тя го прочете, без да прояви вълнение, стана, обеща скоро да се върне и се оттегли.

Ленкур я проследи с поглед и забеляза мъж с роба на учен и с черно боне, който я чакаше вътре в двореца.

— Кой е този? — запита той.

— Специалистът по магии на херцогинята, ако не се лъжа — отговори Од. — Но тя все още не ме е запознала с него.

Без госпожа Дьо Шеврьоз разговорът изгуби живец си и не можеше да се разчита на госпожа Дьо Жарвил да го поддържа: уморена от жегата, тя дремеше на стола си. Младешките едновременно забелязаха това, размениха развеселени погледи и избухнаха в подигравателен смях. Госпожа Дьо Шеврьоз скоро се върна при тях. За съжаление, само за да им каже, че е заета и че поверява Од на Ленкур.

— Бъдете примерни — рече им тя и ги остави сами.

Все едно дяволът им беше подхвърлил да не съгрешават.

— Ами ако избягаме? — обади се Од дьо Сент Аволд с лукав блясък в очите.

— Не ви разбрах, госпожо?

— Отвлечете ме. Госпожа Дьо Шеврьоз остави каляска на мое разположение. Да я вземем. И да идем... Да идем на Стъргалото!

— На Стъргалото ли?

— Нали така му казват?

— Да. Но...

„Стъргалото“, близо до вратата Сент Антоан, беше едно от най-предпочитаните места за разходка на парижаните. Бедни и

богати, аристократи и простолюдие, всички отиваха там, за да си починат, да се покажат, да се поразходят. Разговаряха, шегуваха се, флиртуваха. Играеха на криеница, на кегли и на дървени топки. Мястото беше особено предпочитано при хубаво време. Така че идеята на девойката не беше толкова лоша. Но Стъргалото добиваше истинския си блясък предимно в неделя, което Ленкур ѝ обясни.

— О... Съжалявам, доста неща още не зная... Много вода ще изтече, преди да се превърна в истинска парижанка, нали?

Разочарованието на Од натъжи Ленкур, който изпита огромно желание да я утеши.

— Може да отидем в градината на двореца „Тюйлери“ — чу се той да ѝ предлага.

— Наистина ли?

— Разбира се! Речено-сторено!

— Но... Как ще постъпим с госпожа Дьо Жарвил? — прошепна девойката с конспиративно безпокойство.

— Ще я оставим да си почива.

* * *

Храмовият замък, като продължаваха да го наричат, беше някогашна крепост на тамплиерите, разположена в Париж, на десния бряг, северно от квартал Маре. Предоставен на хоспиталиерите¹⁴ след разправата с тамплиерите през 1314 г.¹⁵, замъкът накрая бил продаден на Сестрите на Сен Жорж по времето на крал Франсоа I. Той все още им принадлежеше през 1633 г., около него се издигаше висока стена с бойници, а го пазеше импозантна сграда с високи кулички в четирите краища — знаменитата Кула на храма. Влизаше се по подвижен мост, а вътре човек можеше да открие всичко необходимо за живота в религиозна обител: голяма църква, двор, трапезария и спални, кухни, тавани и мазета, работилници, конюшни, зеленчукови и овощни градини, дори къщи и дюкянчета.

Всичко това беше разположено в средновековно оградено пространство, наред Париж, на улица „При храма“, близо до едноименната врата.

* * *

След като обядваха на площад „Грев“, Марсиак и Анес влязоха заедно в Храмовия замък, но само младата баронеса беше

допусната да се срещне с настоящелката. Те прекараха приятно времето си заедно, гасконецът разсмиваше Анес, като ѝ разказваше за любовните си унижения по извънредно комичен начин. Той знаеше, че тя за малко не се е замонашила при шатленките, но нямаше представа при какви обстоятелства беше поела по друг път, за да се озове накрая в редовете на Остриетата на Кардинала. Едно обаче беше очевидно: сега вече тя не питаеше толкова вярна обич към Сестрите на Сен Жорж, дори като че ли изпитваше особена злопаметност към майка Терез дьо Восамбр — настоящелката, вдъхваща страх.

Докато Марсиак се настройваше да чака, Анес беше въведена в бившата зала на капитула¹⁶. Помещението беше огромно, широко, с високи тавани, осветено от островърхи витражи. В дъното дълга маса, застлана с няколко бели покривки, се простираше край стена, украсена с впечатляващ средновековен гоблен. На него беше изобразен Сен Жорж, който побеждава могъщ дракон. В центъра на масата, с гръб към стената, под гоблена, седеше настоящелката. Висока, слаба, суха, тя имаше пронизващ поглед, подобен на зора на братовчед ѝ Кардинала. Още не беше навършила петдесет години, ръководеше Сестрите на Сен Жорж с желязна ръка и беше направила ордена повлиятелен от когато и да било преди.

— Приближете се, Мари-Анес.

С шапка в едната ръка, а с другата хванала држката на рапирата, Анес дьо Водрьой направи няколко крачки, поздрави и рече:

— Сега съм само Анес, майко.

— Анес... Да, точно така. Добре, че ми припомнихте — отговори настоящелката с тон, който подчертаваше колко неприятно ѝ е това. — Не мога да забравя каква примерна послушница бяхте. Имаше толкова голям заряд във вас! Щяхте да се превърнете в чудесна вълчица!...

Крайно предпазлива, смълчана, младата баронеса Дьо Водрьой чакаше.

— Но ще дойде денят, когато ще разберете каква трябва да е ориста ви... — добави монахинята сякаш на самата себе си.

След това обяви с тържествен и нетърпящ възражения глас:

— Госпожо, вашите услуги са необходими на кралицата, така че скоро трябва да се присъедините към обкръжението ѝ. Несъмнено сте избрана заради талантите, които притежавате, както и заради способностите, проявени по време на послушничеството, от което, за съжаление, се отказахте. По тази причина сме убедени, че можем да ви имаме доверие...

Малко по-късно в двора на двореца на Шеврьоз, Ленкур с удоволствие помагаше на Од дьо Сент Аволд да се качи в каретата, когато усети нечий поглед, насочен във врата му.

Обърна се и за по-малко от секунда успя да види, как завесата на един прозорец на първия етаж закри колкото мършаво, толкова и смъртнобледо лице.

Алхимика от Сенките дръпна пердето и се отстрани от прозореца точно когато херцогинята влезе в кабинета за магии.

— Ще се срещнете с нея тази вечер — обеща му тя, — но още сега искам да ви съобщя една чудесна вест: нашето протеже скоро ще бъде част от обкръжението на кралицата.

— Какво? Толкова бързо ли?... Как успяхте?

— Провидението, господин Модюи. Провидението... Днес ме помолиха за услуга...

— „Помолиха“ ли, кой?

— Кардинал Ришельо, но посредством друго лице... Накратко, Кардиналът желае да осигури приемането на негова близка роднина в обкръжението на кралицата.

— Кралят има право да назначава когото желае в дома на кралицата. И също така да прогонва онези, които не са му приятни.

— Но пък кралицата има право да се държи студено с наложените ѝ лица. Именно от подобно отношение Кардиналът се опитва да спаси роднината си, молейки ме да се застъпя за нея. Струва ми се, че по този начин Негово Преосвещенство се опитва да провери дали съм благоразположена към него...

— И вие приехте?

— Разбира се. Но пожелах едно от моите протежета също да влезе в свитата на кралицата. В крайна сметка, аз съм херцогиня Дьо Шеврьоз. Всеки би се учудил, ако дам нещо, без да получа желаното насреща.

— Поздравления.

— Благодаря, господине. А от ваша страна?

— Всичко е готово. Обаче...

— Какво?

— Коя е тази роднина на Кардинала?

— Откъде да зная?

— Шпионка?

— Не се съмнявайте, тъй като подобни маневри са напълно в стила на краля, който не обича кралицата, но иска да знае всичко за нейните действия и постъпки. Несъмнено, за да се убеди, че тя не е щастлива...

Погледът на херцогинята стана суров: тя ненавиждаше краля.

— Следователно тази шпионка може да ни попречи — каза мъжът.

— В малкото време, което остава до бала? Хайде де... В точния момент ще бъде достатъчно да я държим настрана от нашите... договори.

Загрижен, Алхимика не отговори нищо.

* * *

Мирбо се върна едва късно следобед.

Три часа преди това той тръгна на кон, без да каже къде отива и без да предложи да Лепра да го последва. Кавалерът трябваше да чака търпеливо в дома в Иври, в компанията само на ужасно намръщения слуга Бертран и на един превод на „Декамерон“. Можеше свободно да се придвижва, но предпочиташе да не се отдалечава от градината. Вероятно го наблюдаваха. Не желаше да безпокои никого.

Когато чу, че приближават коне, Лепра стана от леглото си, където четеше, и отиде да погледне от прозореца на стаята си на първия етаж. Пътном грабна рапирата си, застана малко встрани, за да не бъде особено забележим, и разтвори широко едно от крилата на вече открехнатия прозорец точно в момента, когато двамата конници пристигнаха.

Първият, все така елегантно облечен в бежово, беше Мирбо — той скочи от жребеца си и повика Бертран, след което бързо влезе в къщата. Другият имаше вид на наемник: ботуши, широки панталони до коленете, дублет от биволска кожа, рапира на кръста и овехтяла шапка. Лепра се досети, че това е Ровен, за когото Мирбо му беше говорил — всъщност този, който го удари изненадващо в двора на „Бронзовият меч“. Мъж, болезнено бдителен, както го представи благородникът. И от когото трябваше особено да се пази.

Чувствайки се много удобно на седлото, Ровен — ако наистина беше той — свали шапката си, за да избърше потното си чело с ръкав. Тогава Лепра забеляза плешивото му теме и сякаш изрязаното му с нож лице на трийсетгодишен мъж с корона от дълги черни коси. Наемникът извади от джоба си дръмбой¹⁷, приближи го към устата си и задвижи с палец езичето, при което

прозвуча странна мелодия.

Свирейки, той спокойно вдигна очи към прозореца, откъдето мускетарят го наблюдаваше, сякаш за да му покаже, че го е видял и хич не му пука.

Погледите им се срещнаха и не се отклониха. В този момент Лепра разбра с абсолютна сигурност, че Ровен представлява гибелна опасност.

— Гере! — извика Мирбо от стълбите. — Гере!

Фалшивият агент на кралицата майка се отстрани от прозореца, когато благородникът влизаше.

— Пригответе се, ако обичате — рече мъжът с бежовия дублет. — Ние тръгваме.

— Ние ли?

— Вие, аз и Ровен, който чака долу.

— Къде отиваме?

— Близо до Ньой.

— Какво ще правим там?

— Много питате! — добродушно възкликна Мирбо. — Хайде, господине! Бертран вече оседлава коня ви.

Когато се завърнаха в двореца на Ястреба, Анес и Марсиак зачакаха Ла Фарг, който пристигна от Кардиналския дворец с Алмадес четвърт час по-късно.

— Зная — рече той, като видя, че Анес го посрещна едновременно загрижена и сърдита. — Кардиналтът ме повика, за да ме осведоми каква е твоята... мисия.

— Но, Бога ми, капитане! Какво става?... Одобрихте ли това?

— Не се горещи, Анес. Никакво съгласие не съм давал. Както току-що ти казах, бях призован в Кардиналския дворец и бях поставен пред свършен факт.

Намираха се в залата за заседания, а младата жена ядосано ходеше напред-назад.

— И вие не се възпротивихте? — възропта тя, сякаш Ла Фарг я беше предал.

— Не — отвърна той. — Тъй като ние сме Остриета на Кардинала. А не Остриета на Ла Фарг. И още по-малко Остриета на Водрьой... Негово Преосвещенство заповядва. Ние изпълняваме...

Омерзена, Анес се свлече в един фотьойл.

— По дяволите! — изруга тя.

— За известно време ще бъдеш част от обкръжението на кралицата — обясни търпеливо старият благородник. — Мисията ти се състои в това да си отваряш очите и да наостряш уши. Не е чак толкова страшно...

— Но това е маневра, капитане! Маневра!

— Възможно е.

— Безспорно е, да!... И още как! Вечерта се срещам с поднастоятелката по въпрос, който може да обезпокои шатленките, и ето че още на следващия ден сегашната настоятелка ме изпраща при кралицата. Там, където ще съм напълно безопасна. Хайде де! Не на мен тия...

Ла Фарг кимна с глава.

— Може би майка Дьо Восамбр желае да те държи настрана, така е. Но тя не се е поколебала да потърси Кардинала, за да постигне целите си: заплахите, които тегнат върху кралицата, могат да бъдат доказани...

— Не вярвам.

— Ами ако заговорът на Италианката е насочен в по-голяма степен срещу кралицата, отколкото срещу краля? — намеси се Марсиак.

Анес присви рамене.

— Херцогиня Дьо Шеврьоз? Да плете интриги срещу кралицата?... Невъзможно.

— Доколкото си спомням — рече Алмадес, който говореше рядко и затова всички го слушаха, — доколкото си спомням, Италианката непрестанно повтаряше, че става дума за заговор „срещу трона“. Ние сами решихме, че заплахата е срещу личността на краля...

— Няма значение — настоя на своето младата баронеса Дьо Водрьой. — Херцогиня Дьо Шеврьоз и кралицата са сърдечни приятелки. Всеки път, когато знатната дама интригантства, козните ѝ са насочени срещу краля или срещу Кардинала. Никога срещу кралицата.

В това отношение Анес беше права.

— Както и да е — рече Ла Фарг след като помълчаха, — нищо не сме в състояние да сторим. Съжалявам, Анес, но ако настоятелката е имала желание да те изолира, така че да не можеш да ѝ пречиш, тя е успяла.

— Ще видим — закани се Анес и чевръсто пое нанякъде.

— Къде отиваш? — запита я Ла Фарг.

— Да намеря шивач, който може да твори чудеса! Необходими са ми тоалети за двора...

* * *

Ленкур и Од дьо Сент Аволд се върнаха очаровани и в пълно разбирателство от разходката в градината на двореца „Тюйлери“, с пикантното чувство, че са се забъркали в прекрасна дяволия. Докато слизаха от каретата в двора на двореца на Шеврьоз, се заливаха от смях, приличаха на безгрижни млади хора, каквито всъщност и бяха в този хубав юнски ден на 1633 година. През няколкото слънчеви часа Ленкур съвсем забрави мисията си. Забрави опасностите, които тегнеха над Франция, замисления от Алхимика заговор, интригите на госпожа Дьо Шеврьоз и подготвящата се война срещу Лотарингия. Забрави, че е шпионин — нещо, което никак не му се нравеше. Чувстваше се като волен колежанин.

Впрочем какво толкова бяха направили, освен че излязоха без разрешение? Прегрешението не беше особено голямо и херцогинята, която храбро беше извършвала немалко подобни лудории, щеше да им прости. Може би дори щеше да се забавлява с това бягство, тъй като винаги умееше да цени удоволствията. Колкото до госпожа Дьо Жарвил, лелята, която внимаваха да не събудят, тя трябваше да се примири. Ленкур се прояви като

съвършен галантен благородник. Любезен и предвидлив, той хвана под ръка девойката, докато се разхождаха по оживените алеи на големия парк. После, понеже се безпокоеше, че слънцето грее прекалено силно, предложи на Од чадър, който купи от амбулантна търговка — тъй като беше евтин, чадърът се счупи, щом го отвори, но девойката се забавляваше и пожела да го запази. Накрая пиха студена оранжада в един павилион, близо до рова, където дремеха хидрите, подарени преди време от кралицата майка на краля.

Това беше всичко, ако не споменем погледите и усмивките...

Од дьо Сент Аволд беше красива, приветлива, духовита, възпитана. Впрочем тя с удоволствие сипеше иронични забележки и неведнъж успя да подиграе Ленкур. Но най-вече, в нея имаше нещо лъчезарно, грееше от щастие, а в очите ѝ гореше жив пламък, който се предаваше и на усмивката ѝ.

Все така галантен, Ленкур придружи Од от каретата до великолепия вестибюл в двореца на Шеврьоз, където домоуправителят я осведоми, че госпожа херцогинята я чака. Ленкур се опита да се оттегли, но девойката от Лотарингия го задържа.

— О, не, господине! Не ме изоставяйте!

— Да ви изоставя ли, госпожо?

— Вероятно ще ми се карат за нашата разходка — обясни Од полу на шега, полу наистина. — Ще кажа, че сте ме отвлекли, и вие ще трябва да потвърдите.

— Госпожо! — възкликна Ленкур, като се преструваше на обезпокоен. — Аз ли? Да бъда обвинен в похищение? Та нали веднага ще ме тикнат в затвора!

— Не се бойте. Ще ви освободя — заговорнически прошепна младата жена.

— В такъв случай...

Хванала под ръка Ленкур, Од дьо Сент Аволд влезе в салона, където госпожа Дьо Шеврьоз разсеяно прелистваше трактат по астрология. Той научи, едновременно с девойката, че е приета в дома на кралицата като „придворна дама“. Привилегията беше огромна и неочаквана. Крайно развълнувана, Од забрави условностите и се хвърли в нозете на херцогинята, започна да ѝ целува ръцете и да я нарича благодетелка. Смеейки се, аристократката ѝ нареди да стане и тъй като девойката не я послуша, помоли Ленкур да се притече на помощ. Тогава той нежно помогна на Од да седне в един фотьойл и продължи да я държи за ръката.

Тя плачеше, но сълзите бяха от радост.

— Ще дойдете ли да ме посетите, господине? — запита Од.

Арно дьо Ленкур се усмихна.

Придворните дами, всички от знатен произход, живееха под грижите на гувернантка и се появяваха на публични места само за да придружават кралицата в особено тържествени случаи. Да се приближи човек до тях беше...

— Госпожо — рече той благо, — за да имам това право, трябва да бъде допуснат в обкръжението на кралицата.

Тогава, преди Од да успее да изрази съжалението си, херцогиня Дьо Шеврьоз заяви закачливо:

— О! Смятайте това за уредено, господине!

* * *

Падаше мрак, когато тримата конници приближиха до странноприемницата. Не бяха разменили и две думи, откакто тръгнаха от Иври. Мирбо, който яздеше напред, нямаше настроение за приказки. Колкото до Ровен, той изразяваше подозрителността си, като мълчеше и хвърляше към Лепра изпълнени със съмнение погледи. Благородникът се опитваше да изглежда безразличен към тях, но истината беше, че тази враждебност му тежеше. Непрекъсната, прикрита, тя трябваше да опъне нервите на наблюдавания, да го принуди да сгреша, да предизвика сблъсък. Мирбо се правеше, че нищо не забелязва, мускетарят му подражаваше. Най-неприятното беше, че Ровен яздеше последен. По този начин напомняше непрекъснато на Лепра, че го държи под око. А той не беше от този род хора, които спокойно можеш да понасяш зад гърба си.

Конниците спряха за момент на едно хълмче.

Имаше още път до странноприемницата. Тя беше изолирана стара ферма, чиито помещения с дебели стени обкръжаваха двор, защитен от масивна порта. Двете ѝ големи крила бяха отворени, а в осветения от лампиони двор цареше оживление. Повечето прозорци светеха. Празнична атмосфера разгонваше мрака — смехове, възгласи, музика и песни.

— Пристигнахме ли? — запита Лепра.

— Да — отговори Мирбо и смушка хълбоците на коня си.

Стигнаха до странноприемницата в тръс и скочиха от седлата. Веднага след като преминаха портата, се отправиха към конюшната, водейки жребците си за юздите. В двора бяха разположени маси, както и естрада, на която свиреха музиканти. Хората танцуваха. Насядалите около трапезите пееха дружно, пляскаха с ръце в ритъм и вдигаха високо чашите си, които бързо се изпразваха. Мъжете, повечето от които войници, си устройваха

последна разгулна нощ, преди да се върнат в поделенията си, и тук намираха всичко желано: пиянска компания, вино и жени. Съществата от нежния пол не бяха особено много, но се държаха крайно свободно. Подпийнали и разпътни, те се хвърляха от прегръдка в прегръдка, танцуваха с всички поред, сядаха върху коленете на воините, на драго сърце им позволяваха да ги мачат, кикотеха се, когато нечия ръка ги сграбчваше жадно за дупетата или когато мъжки лица се завираха в пищните им деколтета. Останалото се заплащаше и някои двойки се криеха далеч от лампионите и сеирджиите, за да се отдадат на груби ласки.

Мирбо познаваше мястото и беше известен тук. След като извика младия коняр, който се отзова с любезност, запазена за щедрите клиенти, той му нареди да се погрижи за жребците, но без да сваля седлата им.

— Дръж ги готови — рече Мирбо и даде на юношата щедър бакшиш. — Няма да стоим дълго.

— Добре, господине.

— Оттук — посочи на Лепра посоката.

— Не — намеси се Ровен. — Той остава навън.

Двамата с Мирбо се гледаха известно време, след което благородникът склони.

— Така да бъде.

Обърна се към Лепра:

— Почакайте ни, ако обичате. Впрочем няма да се бавим.

Мускетарят кимна в знак на съгласие.

Беше решил да се държи кротко, за да не дава основание на Ровен да му припомня, че трябва да мълчи и да се подчинява. Питаше се дали наемникът наистина е изключително предпазлив, както твърдеше Мирбо, или търси начин да го унизи. Но не каза нищо, от прага на конюшната наблюдаваше как двамата мъже пресичат двора и влизат в голямата къща, която представляваше основното здание на странноприемницата.

Докато чакаше, се наслаждаваше на танцуващите и на приятната музика, като същевременно внимателно следеше какво става навън, кой идва и кой си отива, но нищо не му се стори необичайно...

... поне докато Ровен не излетя през един прозорец на първия етаж.

* * *

Вечерта Ла Фарг, сам в личния си кабинет, повика господин

Гибо.

— Има ли вести от Лепра? — запита той.

— Никакви, господине.

— А от Ленкур?

— И от него няма.

— Добре. Благодаря.

Излизайки от кабинета, старият портиер се сблъска с Марсиак, който искаше да влезе и почука.

— Да, Марсиак? — рече Ла Фарг.

Гасконецът изглеждаше притеснен. Вмъкна се, затвори вратата, седна.

— Капитане...

— Какво има, Марсиак?

— Трябва да ви кажа нещо. Отнася се за дъщеря ви... не съм напълно сигурен, но тя може би е в опасност.

* * *

След като излетя шумно от първия етаж на странноприемницата, Ровен беше посрещнат в двора от смаяните погледи на танцуващите, които замръзнаха на място, а музикантите на естрадата престанаха да свирят. Той веднага се изправи, но на прозореца се появи разяреният Рошфор.

— Спрете! — изкрещя зловещият довереник на Кардинала и стреля с пищов.

Но куршумът не улучи целта и беглецът изчезна в мрака.

— Хванете го! — нареди граф Дьо Рошфор на гвардейците с червени мантии, които изхвърчаха през вратата на странноприемницата и се впуснаха да гонят Ровен.

Инстинктивно Лепра отстъпи крачка назад и дискретно се озова отново в конюшната.

Очевидно Мирбо и Ровен имаха тук тайна среща, но полицията на Ришелъ беше научила за това и Рошфор се оказа на мястото с цял отряд. Подготвили бяха капан. Но ако Рошфор и гвардейците бяха пристигнали първи, за да организират хайката, те непременно бяха наблюдавали появата на агентите на херцогиня Дьо Шеврьоз...

Лепра се питаше защо още не се бяха сетили за него?

— Не мърдайте! — обади се някакъв глас зад гърба му. — Арестуван сте.

Въпреки че дулото на пищова докосваше врата му, Лепра се усмихна.

— Ще бъдете много учуден, Бискара — отговори той, като

вдигна ръце и се обърна бавно.

Тъй като отдавна бяха на служба, мускетарите на краля и гвардейците на Кардинала се познаваха по лице, а някои — дори по име и репутация. Лепра се ползваше с широка известност, откакто носеше бялата мантия. Бискара пък се подвизаваше като гвардеец от не по-малко от шест години, а сред приключенията му беше знаменитият дуел с Портос¹⁸, за който много се говореше.

Гвардеецът се ококори и разпозна пленника си.

— Вие?

Нямаше време да се обясняват, но тази секунда учудване беше онова, от което Лепра имаше нужда. Отблъсквайки рязко пищова, той силно удари с коляно Бискара в корема, довърши го с дясно кроше и го прихвана, за да не се нарани, падайки. След това свали алената му мантия и си я сложи, преди да излезе от конюшната.

Премина през двора под лампионите и се насочи към основната сграда на странноприемницата.

Ровен беше избягал и вероятно нямаше да го заловят в тъмното, но Мирбо несъмнено беше пленен. Ако съдбата на наемника му беше напълно безразлична, Лепра не можеше да позволи благородникът да бъде заловен. Защото мъжът с бежовия дублет беше единствената възможност да се добере до интригите на херцогиня Дьо Шеврюз. Затова Лепра трябваше да помогне на Мирбо, независимо че щеше да провали мисията на Рошфор и да нанесе няколко цицини на гвардейците на Негово Преосвещенство.

От него зависеше успехът на начинанието.

С решителна крачка Лепра се приближи до тълпата любопитни, струпала се пред вратата, и с нахлупена над очите си шапка авторитетно разблъска хората.

— Дайте път! Дайте път!

Червената мантия правеше впечатление. Всички се отдръпнаха.

Вътре десетки факли осветяваха огромна зала, която се издигаше до дървенията на покрива. Двайсет маси бяха разположени в помещението, върху постланата със слама земя. Покрай стената в дъното се простираше площадка, която отвеждаше към коридор и към вратите на етаж. До нея се стигаше по стълби, разположени от двете ѝ страни, завършващи до страничните стени. Залата беше претъпкана и шумна, никой не можеше да чуе гласа си, ако не викаше силно, а придвижването ставаше само ако човек си помагаше с лакти и се промушваше сред присъстващите. Фауната беше почти същата

както в двора: войници и нисши офицери, проститутки и компаньонки, към които се бяха примесили и развратни благородници. Почти всички бяха станали прави и роптаеха. Боят, който се чуваше от някаква стая, трясъкът от счупването на прозореца и изстрелът отначало бяха предизвикали всеобщ интерес. Но на сцената се появиха гвардейците с мантии и забраниха влизането и излизането, така че събитията започнаха да безпокоят някои от посетителите и да ядосват други.

Рошфор действително беше издал заповед да се охраняват всички изходи от сградата. Той слизаше по една от стълбите от площадката, когато влезе Лепра, а двама въоръжени с къси пушкала гвардейци веднага застанаха до вратата. Мускетарят се поздравя мислено, че не се е забавил. Не знаеше как ще се измъкне оттук, но поне се беше вмъкнал в залата без затруднение.

— Други гвардейци да застанат долу на стълбите! — нареди Рошфор. — Къде е Бискара? Веднага намерете Бискара! Те бяха трима!

След като се смеси с червените мантии като неговата, Лепра присви глава между раменете си. Той избра другата стълба, където Рошфор го нямаше, стигна до подножието ѝ едновременно с трима гвардейци и се шмугна между тях, като се възползва от обстоятелството, че те следяха залата, където гневът растеше. Странноприемницата беше пълна с войници и с благородници, които не бяха очаровани, че ги държат в плен. Под въздействието на изпитото вино някои от тях търсеха възможност да се спречат с представителите на Кардинала, който беше мразен почти навсякъде в кралството.

С изключение на Рошфор, който го проследи с поглед и сбърчи вежди, Лепра стигна до галерията, без да привлече ничие внимание. Пое по коридора, където някакъв гвардеец стоеше на пост пред една врата.

Защо да пази вратата, ако зад нея не държат в плен Мирбо?

Крачейки все така решително, с правото на човек, който знае къде отива, скрил горната част на лицето си под шапката, Лепра отново се довери на червената си мантия. Той напредна и в последния момент изненада пазача, като го заплаши с откраднатия от Бискара пищов. Принуди го да се обърне и го прилепи до стената.

— Отваряй — разпореди се.

— Невъзможно.

— Къде е ключът?

— У Рошфор.

Лепра изпсува, но бързо взе решение. Удари гвардееца с

пищова по главата и отвори вратата със силен ритник.

— Аз съм — съобщи на Мирбо, който в дъното на мрачната стая, където беше затворен, премигна няколко пъти поради внезапно нахлулата светлина.

— Гере?

— Да. Побързайте!

Окуражавайки Мирбо с ръка, Лепра следеше какво става в коридора.

— Бога ми! Мислех си, че сте избягали...

— Аз не съм Ровен. Тръгвайте!

Благородникът с бежовия дублет излизаше, когато се появи Рошфор, заинтересуван какво прави гвардеецът, който — като че ли прекалено забързан — се беше качил на първия етаж.

— Стража, при мен! — извика от галерията. — Елате тук!

Лепра стреля към граф Дьо Рошфор, но се прицели доста високо над него. Куршумът се заби в някаква гредка, а противникът му веднага отстъпи. Точно това беше намерението на мускетаря. Той поведе Мирбо след себе си, влезе в най-близката стая и двамата мъже избутаха леглото до вратата, след което Лепра отиде да погледне през прозореца. Той водеше към покрива, бегълците се измъкнаха оттам, докато гвардейците разбиваха вратата.

— Към конюшната! — рече Лепра. — Необходими са ни коне, те са единственият ни шанс.

Мирбо склони.

Малко по-късно, когато Рошфор се появи на двора с неколцина гвардейци, докато останалите старателно претърсваха покрива, Лепра и Мирбо изскочиха в галоп от обора, като междувременно освободиха всички коне там. Пришпорвайки ги и крещейки като луди, те предизвикаха хаос, който нарасна заради изстрелите с къси пушки, изсипали се подир тях по нареждане на Рошфор, както и заради гневните викове на войници и офицери, видели, че конете им се разбягват, а също и заради яростта на онези, които започнаха ръкопашен бой с гвардейците, възпиращи ги да излязат. Лепра и Мирбо поеха по най-прекия път. Насочвайки се към портала, прескочиха естрада с музикантите и отнесоха въжетата, на които бяха закачени лампионите. Те съдържаха малки стъклени поставки с олио, които, падайки, се разбиха на парчета. Повлечени след двамата конници, лампионите предизвикаха буйни пламъци, които допълнително изплашиха освободените коне.

Бегълците изчезнаха в мрака, като оставиха след себе си суматоха, сред която хора и животни се лутаха, преследвани от огньовете.

Предупреден от марсиак, че Рошфор — което означаваше кардинал Ришельо — е по следите на дъщеря му, Ла Фарг се опита да прикрие безпокойството си. Когато падна мрак, той се прибра в стаята си, грижливо заключи вратата и запали няколко свещи, които беше донесъл. В помещението замириса на амбра и на восък.

Държеше ключе, с което никога не се разделяше. С него отвори сандъче, скрито сред дрехите му, и извади сребърно огледало, което остави на кръгла масичка пред себе си. След това седна, затвори клепачи и произнесе тихо древни слова на език, който хората не бяха измислили.

Скъпото огледало се раздвижи, появи се сякаш пласт подвижен живак. Образът на стария изморен благородник изчезна и изникна изображението на онзи, който отговори на повикването. Огледалото не лъжеше, то представяше истинската природа на лицето, което го използваше. Показа се глава на бял дракон, който изглеждаше леко прозрачен.

Това беше събеседникът на Ла Фарг.

А какво ли виждаше той?

— Трябва да се срещна с един от Седемте — каза капитанът на Остриетата.

— Невъзможно — отговори драконът. — Много е опасно.

— Сторете необходимото.

— Не.

— Най-късно след три нощи.

— Или какво?

— Най-късно след три нощи. Часът и мястото на срещата са ви известни.

Ритуалът в Дампиер

В Лувъра, във вестибюл, чийто вход Алмадес дискретно охраняваше, капитан Ла Фарг търпеливо стоеше и гледаше през прозореца. Той чакаше Анес, която преди три дни беше приета в дома на кралицата и оттогава не беше се свързвала с Остриетата.

Прикрепена на служба към Анна Австрийска, тя живееше в двореца и не разполагаше със свободно време. Впрочем отлично съзнаваше, че я наблюдават, понеже назначението ѝ предизвика колкото завист, толкова и любопитство. Независимо че кръвта ѝ беше абсолютно синя, все пак тя беше една непозната — или почти непозната, — чието внезапно появяване изненада двора. Цели два дни всички говореха само за нея. Шушукаха, че е представена на кралицата от херцогиня Дьо Шеврьоз, което беше самата истина. Шушукаха също, че кралят я допуснал в обкръжението на съпругата си, за да сложи началото на помирение с херцогинята, което не беше вярно. Ролята на Анес беше да наблюдава Анна Австрийска и да я закриля при нужда — мисия, която настоящката на Сестрите на Сен Жорж ѝ възложи с одобрението на Ришельо, макар самата тя да беше против и да се чувстваше принудена.

Ла Фарг се обърна, когато чу вратата да се отваря, и видя влизащата Анес. Много красива, пременена и с фризура по последна мода, тя носеше елегантна червена рокля с подплънки на ханша, с правоъгълно деколте и къси буфан ръкави.

— Разполагам със съвсем малко време — заяви тя, след като внимателно затвори вратата.

Старият благородник разбра.

— Вчера — рече той — Ленкур вечеря в двореца на Шеврьоз...

— Сигурна съм, че се е забавлявал много повече, отколкото тук.

— Няма съмнение. Тази вечеря, на която е присъствал маркиз Дьо Шатоньоф, била дадена в чест на някоя си Од дьо Сент Аволд.

Младата баронеса кимна с глава.

— Тя трябва да бъде представена в двора днес, а утре да се присъедини към дома на кралицата. Струва ми се, като придворна госпожица...

— Тя е далечна роднина на херцогиня Дьо Шеврьоз. Идва направо от Лотарингия, където вероятно херцогинята се е запознала с нея по време на изгнанието си. Това ново назначение в дома на кралицата, само няколко дни след твоето, не може да

бъде случайно.

Заради тайното искане на кардинал Ришельо госпожа Дьо Шеврьоз прие да въведе Анес при кралицата и да каже хубави думи за нея. Луи XIII еднолично решаваше кой да бъде допуснат в обкръжението на съпругата си. Понякога се възползваше от това право, за да я наказва, прогонвайки личности, които тя особено много ценеше, но както твърдеше той, те оказвали негативно влияние върху нея. Анна Австрийска изпитваше подозрение към новодошлите дами, тъй като те бяха избирани от краля и от първия му министър. Ето защо решиха да използват посредничеството на херцогинята, която се ползваше с доверието на кралицата. Проблемът беше, че тя не гореше от желание да се хареса на Кардинала, нито на краля, а пък съдбата на младата баронеса Дьо Водрьой ѝ беше напълно безразлична. Затова трябваше някак да я склонят...

— Херцогинята — предположи Анес — ще се съгласи да гарантира за мен, при условие че Од дьо Сент Аволд бъде приета бързо сред придворните госпожици на кралицата.

— Какъв мотив обаче може да накара краля да бъде благосклонен към допускането на протеже на Шеврьоз близо до кралицата? Особено като имаме предвид...

Ла Фарг не завърши изречението.

И двамата бяха наясно, че херцогинята, която непрекъснато плетеше заговори, скоро ще бъде арестувана по време на хайка, която няма да пощади нито богатите, нито могъщите. Кралят беше решил да нанесе удар веднага след големия бал, който скоро тя възнамеряваше да даде в двореца си в Дампиер, така че поражението ѝ щеше да дойде почти незабавно след триумфа.

— Какво очаквате от мен, капитане?

— Ленкур твърди, че малката Сент Аволд не е намесена в интригите на Шеврьоз. Въпреки това дръж я под око. Човек никога не знае.

Анес въздъхна и го погледна сдържано.

— Добре — рече тя.

— Виж какво, Анес, ясно ми е, че според теб си губиш времето, но...

— Какво би могло да се случи на кралицата тук? Лувърът гъмжи от гвардейци, швейцарски стражи и мускетари!

— Съществуват опасности, срещу които храбростта и стоманата са слаби да противодействат. Именно от такива опасности, застрашаващи кралицата, се боят Кардиналът и настоятелката на шатленките...

Опасностите, за които Ла Фарг говореше, бяха драконите и техните магии. Той не се лъжеше, като твърдеше, че срещу тях

трябва да се изправят люде, които са много повече от добри бойци. Необходими бяха безстрашни души и магове. Необходими бяха Сестрите на Сен Жорж, които бранеха трона на Франция от три века.

Обаче Сестрите шатленки — отговорни за сигурността на Анна Австрийска — твърдяха, че не са в състояние да изпълнят свещения си дълг.

— Какво става в действителност? — запита капитанът на Остриетата.

Анес трябваше да признае неохотно:

— Вярно е, че кралицата не облекчава задачите на шатленките в свитата си. Би могло дори да се каже, че прави всичко възможно да им попречи.

— Кралицата отдавна ненавижда Сестрите на Сен Жорж.

— Тя никак не щади клетниците, които са ѝ верни до смърт. Демонстрира им студенината си, проявява към тях презрение, никога не пропуска случай да ги уязви. Както научих, това отношение не е от днес и от вчера. Кралицата се опитва да ги държи далеч от себе си, доколкото ѝ позволяват възможностите. Понякога си разрешава и по-големи волности. Така например миналия петък им забрани да я придружат във „Вал дьо Грас“.

„Вал дьо Грас“, на улица „Сент Оноре“, беше манастир, открит през 1621 г. от Анна Австрийска, където тя обичаше да се усамотява.

— Това е страхотно безразсъдство — коментира Ла Фарг.

— Лошото отношение на кралицата към Белия орден като че ли се увеличава двойно...

— В такъв случай не може да има по-добър избор от теб. Ти за малко щеше да станеш сестра на Сен Жорж. Почти завърши послушничеството си и...

— Обърнах страницата, капитане — прекъсна го младата жена.

— Зная, Анес. Моля те само да се довериш на инстинкта си и да действаш както намериш за добре. Ти си способна да долавяш нещата, които се изплъзват от вниманието на другите.

Анес се замисли, обърна се към прозореца, а после запита:

— Майка Еманюел дьо Серне опита ли се да се свърже с мен?

Бившата настоятелка на Сестрите на Сен Жорж — поднастоятелката Еманюел дьо Серне — беше обещала да помогне на Анес, тъй като изпитваше към нея много добри чувства. Тя трябваше да разбере какво се е случило с един лейтенант от Черните гвардейци. Този млад офицер беше син на стар приятел на Ла Фарг и брат на Острие, загинало по време на служба.

- Не — призна старият благородник.
- Предупредете ме веднага, ако...
- Обещавам, Анес.
- Трябва да вървя... Има ли вести от Лепра?
- Няма.
- А от Алхимика?

Този път Ла Фарг замълча и девойката разбра, че е безсмислено да продължава да пита.

Тя излезе.

* * *

Същия следобед Ленкур се натъкна на страхотно оживление в двореца на Шеврьоз. В двора, под палещото слънце, прислужниците товареха каруци с мебели, сандъци, ракли и навити килими. Херцогинята не напускаше завинаги мястото, но се готвеше за известно време да поживее другаде. А именно в двореца си в Дампиер.

Ленкур срещна домоуправителя на каменното стълбище, където той раздаваше заповеди и наблюдаваше как върви преместването. Тъй като беше познат тук, не се наложи младият мъж да се представя и той направо поиска да се срещне с Од дьо Сент Аволд. Отговориха му, че понеже се готви да излиза, тя не приема никого. Ленкур настоя: той щеше да чака на терасата и се надяваше на кратка среща. Домоуправителят склони.

— Разбира се, господине.

Той щракна с пръсти и се появи лакей, който трябваше да отнесе съобщението на девойката.

Ленкур излезе на терасата, съзерцавайки с възхищение великолепната градина, която се простираше чак до улица „Сен Никез“.

И така, госпожа Дьо Шеврьоз напускаше Париж.

Скоро щяха да я последват и много други. Колкото яростна и благотворна да беше, нощната буря, която изми столичната кал, бе само кратка пауза. Жегата се върна и след няколко дни се превърна в страдание, тъй като към непоносимата горещина се прибавяха смрадта и болестите. Париж представляваше клоака. Под безмилостното слънце зловонна кал изпълваше рововете; животинската тор в оборите вонеше нетърпимо; кръвта от кланиците течеше по паветата; изпражнения ферментираха в дупките на нужниците. Тази гнилоч предизвикваше главоболия, гадене, трудности при дишането спхождаха най-чувствителните люде — единственото ефикасно противопоставяне на ужаса беше

бягството. Както всяка година по това време, богатите се готвеха да дезертират от столицата. Те изпращаха близките си на село или се изнасяха цели семейства, с багаж и с прислужници, към някое имение или замък на предците им. Лично кралят даваше пример, като напускаше Лувъра, докато се прочистят рововете. Дворът го следваше, а обикновените парижани трябваше да се задоволят да се скрият в жилищата си, докато времето се смили, и чакаха с нетърпение неделите, за да излязат на полето.

— Искрено съжалявам, господине. Но мога да ви отделия само няколко секунди. Госпожа херцогинята ме чака в каретата си, за да ме отведе в Лувъра и...

Ленкур се обърна и откри Од дьо Сент Аволд, която се появи, по-прекрасна от всякога, в рокля, която той не беше виждал. Стори му се приказно красива, но не посмя да ѝ го каже. Разбира се, нещо в погледа му го издаде, защото тя замълча, усмихна се, поруменя, а зелените ѝ очи заблестяха от щастие.

За кратко мълчанието ги сближи, а Ленкур устоя на желанието си да грабне ръцете ѝ в своите.

— Зная, госпожо, че днес ще бъдете представена в двора. И че още утре ще се присъедините към дома на кралицата. Преди това да се случи, исках да ви поздравя и да ви уверя в своето приятелство.

— Благодаря, господине. Благодаря от все сърце.

— Възнамерявах да ви дам няколко съвета, за да бъдете предпазлива. Дворът на Франция не е лотарингският двор. Приближаването ви към кралицата ще ви струва немалко враждебност. Така че, пазете се от фалшиви усмивки, не се доверявайте на лицемерните, както и на амбициозните, научете се да разпознавате пресметливите и най-вече — стойте настрана от интригите.

В този момент се усети, че все пак е взел нейните ръце в своите и че тя не се е отдръпнала. Гледаше го и го слушаше внимателно, убедена в искреността му, развълнувана...

Той замълча, без да пуска дланите ѝ и без тя да ги издърпа.

Чу се суха кашлица: тъжната госпожа Дьо Жарвил идваше да потърси племенничката си.

Весела и преливаща от живот, Од дьо Сент Аволд прошумоля със скъпата си рокля.

— Довиждане, господине! До скоро!

Той не отговори, убеден, че животът щеше да ги раздели.

Пристигайки от Иври, Лепра и Мирбо влязоха в Париж през предградието Сен Марсел. Те яздеха един до друг и разговаряха свойски.

Последните дни, прекарани в дома на Мирбо, ги бяха сближили. Подир знаменитата нощ, в която Лепра рискува живота си, за да го освободи, Мирбо му засвидетелства приятелството си — тържествено, но и сърдечно. Заради успеха на мисията Лепра отначало се зарадва, че е спечелил доверието на агента на херцогиня Дьо Шеврюоз. След това обаче искрено го почувства близък. Двата мъже действително доста си приличаха. Бяха на една и съща възраст, от знатни родове и най-големи синове в семействата си; гордееха се с военното си минало, единият — при мускетарите, а другият — в гвардейската рота на господин Дез Есарт¹⁹; независимо че животът беше отнел много от илюзиите им, все пак те правеха всичко възможно да се държат като благородници; накрая, една вечер споделиха откровения пред бутилка хубаво вино — и двамата бяха преживели тежки любовни разочарования и страдаха, че вероятно никога няма да станат бащи.

Вдишаха зловонието на столицата още преди да я видят, и съжеляваха, че не са заобиколили. Целият Париж смърдеше под гневното слънце. Но никъде в града не се разнасяше такава воня, както по улица „Муфтар“, по която се движеха с насълзени очи. Край река Биевр — която пресичаше квартала, преди да се влее в Сена — процъфтяваха много дейности, които изискваха доста голяма консумация на вода, като кожарски работилници и цехове за дране на кожата на животните, а те замърсяваха както реката, така и атмосферата.

Преминаването през вратата Сен Марсел беше облекчение, въпреки миризмата на нужници, която се носеше наоколо. Лепра и Мирбо най-после свалиха ръце от устите и от носовите си и поеха по улица „Планината Сент Жьоневиев“ до площад „Мобер“. Пресякоха малкия ръкав на Сена по Моста на дението, който се наричаше така, защото, ако искаха да минат по него, пътниците трябваше да дадат монета дение. Мирбо плати. След това прекосиха площада пред „Парижката Света Богородица“, залутаха се из средновековния лабиринт — остров Сите, добраха се до левия бряг по Моста на обменителите и излязоха пред „Шатле“.

Лепра не знаеше къде отиват.

Когато тази сутрин, след няколко дни, прекарани в безделие, Мирбо заяви, че още следобед трябва да са в Париж, той не пожела да му каже нищо повече. Всъщност се държеше с него като с любимо дете. Не че се съмняваше в Лепра, а искаше да му направи изненада.

Хубава изненада.

Мускетарят умело се включи в играта, водеше го надеждата, че ще отидат в двореца на Шеврьоз, за да се срещнат с херцогинята. Но тя се изпари, когато се озоваха край „Шатле“. Вместо да продължат на запад, за да излязат на кея или да вървят по улица „Сент Оноре“ до улица „Сен Томас дю Лувър“ те поеха първо по улица „Сен Дьони“ на север, после покрай Гробището на невинните, отминаха Халите и църквата „Сент Йосташ“ отдясно, за да се озоват на улица „Трене“.

Мирбо се усмихваше и наблюдаваше Лепра с крайчеца на окото си. Мускетарят до последния момент нямаше никаква представа къде отиват.

Когато обаче се оказа пред монументалния портал, веднага разбра.

* * *

— В двореца на Шатоньоф ли? — учуди се Марсиак.

Обърна се към Ла Фарг, след това погледът му се върна към Лепра. Той потвърди:

— Да, при маркиз Дьо Шатоньоф.

Бяха се събрали тази вечер на улица „Кокатрикс“ на остров Сите.

Мястото не изглеждаше приветливо: обикновена стая под наем на таванския етаж, с напукани стени и с груб дървен под, с легло, от което не се виждаше небе, с малък скрин за дрехи, тоалетна масичка, ракитов стол, огледало на петна и разпятие. Беше доста окаяно помещение, но мускетарската заплата не позволяваше нищо повече. Оставаше надеждата хазяинът да е приятен, съседите — дискретни, а улицата — спокойна.

Лепра се чувстваше много добре в дома си.

— Истината — обясни той — е, че Мирбо не принадлежи на госпожа Дьо Шеврьоз, нито на съпруга ѝ. Той принадлежи на Шатоньоф, който всъщност го е предоставил на разположение на херцогинята, за да помогне в... делата ѝ.

Обикновена свещ осветяваше тримата мъже. Още не беше паднал мрак, но в стаята трябваше да гори пламък. Лепра седна на скрина, Ла Фарг беше яхнал стола на обратно, а Марсиак стоеше със скръстени ръце, опрян до стената, близо до разпятието, което висеше накриво.

— Шатоньоф и госпожа Дьо Шеврьоз са любовници, което не е тайна за никого — каза капитанът на Остриетата. — Но това, което ти си открил, Лепра, това, което си открил, е съвсем друго

нещо...

Потомък на семейство на държавни съветници и на секретари, Шарл дьо л'Обепин, маркиз Дьо Шатоньоф, беше френски посланик в Холандия, Италия и Англия. Минаваше за близък на Ришельо, който през 1630 г. възнагради лоялността и отдадеността му на короната, като го направи пазител на печата. Така, на 53 години, той беше една от най-влиятелните личности в кралството. Но беше също така малко смешен застаряващ хубавец, който никога не се изморяваше да гони жените и въпреки възрастта си се правеше на младеж пред вратите на каретите.

— Човек може да си помисли, че госпожа Дьо Шеврьоз обича само дъртаци — рече Марсиак. — Доколкото си спомням, когато се ожени за нея, херцог Дьо Люин беше четирийсетгодишен. Херцог Дьо Шеврьоз пък беше на четирийсет и четири. А сега Шатоньоф...

— Шатоньоф сложи рога на херцог Дьо Шеврьоз — обади се Ла Фарг. — Той не е първият и доколкото познавам херцогинята, ще последват други. Но като предоставя Мирбо на разположение на Шеврьоз за интригите ѝ, той става неин съучастник. И кой знае дали някои важни държавни тайни не са били изречени по време на креватните му откровения?

— При това всичко се развива в навечерието на война с Лотарингия — подчерта Лепра.

— Мислех си, че Шатоньоф е безрезервно верен на Кардинала — каза гасконецът.

— Вероятно на лоялността му е сложен край, когато е срещнал красивите очи на херцогинята — предположи капитанът на Остриетата. — Само Бог знае какво е успяла да му налее в главата тази дяволица... Спомнете си бала, на който Шатоньоф танцуваше, докато Кардиналът лежеше тежко болен.

Мускетарят кимна с глава.

— Беше малко след екзекуцията на Монморанси²⁰. Тогава се говореше, че Шатоньоф ще заеме мястото на господаря си в обкръжението на краля.

— Триумф за Шеврьоз — отбеляза Марсиак. — Най-големият ѝ враг умира, а любовникът ѝ става важен министър...

— Но Кардиналът не предаде Богу дух — заяви Ла Фарг.

— Срещал ли си Шатоньоф? — запита гасконецът.

— Да — отговори Лепра. — Маркизът ме помоли да се включа в ескорта от благородници, които ще го придружат в Дампиер за бала, който дава херцогинята. Тръгваме утре и тъй като Мирбо искаше да прекара нощта с любовницата си, използвах същия претекст, за да се срещна с вас. Реших, че ще е

по-далновидно, ако избягвам двореца на Ястреба, и трябва да призная, че моето легло ми липсва...

Марсиак погледна към леглото в стаята и потъна в размисъл. Дори си представяше една-две разголени красавици...

Някаква камбана заби.

Осъзнавайки колко е часът, Ла Фарг стана от стола си и се приготви за тръгване.

— Хубава работа си свършил, Лепра. Поздравления!

— Благодаря, капитане.

— Обаче бъди предпазлив.

— О, да... Впрочем имаше ли пострадали в хана в Ньой?

— От гвардейците ли? Само рани и няколко цицини, доколкото зная. Но Рошфор не престава да ми досажда.

— Кажете му, че аз... Не. Размислих и си запазвам удоволствието сам да му разкрия истината някой ден.

Капитанът на Остриетата се засмя. И той не изпитваше нежни чувства към Рошфор.

— Разбрано.

Ла Фарг излезе пръв и слезе по стълбите, докато Марсиак стискаше ръката на мускетаря на площадката.

— Тъй като си казал, че отиваш при любовницата си — прошепна му той, — какво ще речеш, ако двамата решим да направим едно посещение? Познавам две сестрички, които живеят съвсем наблизко и...

— Изморен съм, Марсиак.

— Помисли си, че ще бъде за доброто на мисията ти...

— До скоро, Никола.

— Хубаво. Както искаш... Но губиш мъжество, Антоан. Това е много лошо. И какво огромно разочарование е за мен!

— Вън!

* * *

Долу на потъналата в мрак улица „Кокатрикс“, Ла Фарг намери Алмадес, който стоеше на пост. Марсиак скоро се присъедини към тях и капитанът на Остриетата обяви:

— Имам работа. До утре.

Другите двама се спогледаха изненадани. Че Ла Фарг оставя гасконец, не беше толкова учудващо. Но да се раздели с Алмадес...

— Капитане — обади се Марсиак вместо испанския учител по фехтовка. — Сигурен ли сте, че...

— До утре...

И старият благородник се отдалечи сам.

— Да го проследим — рече след малко гасконецът.

— Не.

— Но е добре заради неговата сигурност!

— Не — повтори невъзмутимо Алмадес.

— Щом искаш, остани. Но аз...

— Не.

— Как смееш да ми заповядваш?

Испанецът отговори като измъкна рапирата си от ножницата.

— Шегуваш се.

— Не.

Марсиак отстъпи крачка назад и присви рамене изненадано, както би постъпил някой подлец, в чиято честност са се усъмнили. Той стигна до мисълта, че Ла Фарг ги остави не за да се усамоти, а за да може Алмадес да наблюдава него, Марсиак.

— Действително ли ще ме понижиш с рапирата си?

— Да.

* * *

В своя дом Ленкур гледаше през прозореца, но не виждаше нищо.

Той беше потънал в мисли и окървавеното лице на Виелиста бавно се появи в отражението на стъклото, над дясното му рамо, сякаш старецът се приближаваше откъм гърба му.

— Мислиш си за миньончето, нали, хлапе?

— Името ѝ е Од.

— Струва ми се, че ти харесва.

— Може и така да се каже, да.

— Ако тя значи нещо за теб, несъмнено трябва да я предпазиш от опасностите, които я дебнат в двора. Обаче... Обаче може би не трябва да ѝ се доверяваш...

— Да не ѝ се доверявам ли? Защо? — запита на висок глас Ленкур. — По каква причина?

Той се обърна и продължи да разсъждава.

Спомни си, че е сам.

* * *

Полунощ.

Беше хладно, когато Ла Фарг пое по Новия мост. Наоколо Париж тънеше в дълбок мрак, само тук-там, далеч един от друг и

едва видими, просветваха фенери. Тегнеше тежко мълчание. Чуваше се единствено шумът на черните води на Сена, които се носеха невидими под каменните сводове.

Както беше уговорено, Ла Фарг спря пред Бронзовата виверна.

Тази статуя се издигаше край остров Сите — там, където двете половини на Новия мост се срещаха в началото на площад „Дофин“. Тя представляваше виверна с разперени криле върху мраморен пиедестал. Стоеше пред входа на оградена с перила галерия за разходки, която малко по-надолу от моста надвисваше над реката. Макар и оседлана и снабдена с амуниции, Бронзовата виверна беше без ездач. Бяха ѝ се случили много приключения. Подарък от великия херцог на Тоскана за Мария Медичи след смъртта на Анри IV, тя потъна край остров Сардиния с кораба, който я пренасяше. Извадиха я година по-късно и я поставиха до Новия мост през 1614 г., но през 1633-та все още чакаше да я възседне някой достоен, а не случайните пияници и шегобийци.

Ла Фарг мина зад статуята.

Облегнал се на парапета, някакъв благородник го чакаше и гледаше отражението на луната и на звездите, които танцуваха в мрачната Сена. Нахлупил шапка с перо, той носеше рапира и черно наметало над светлосив дублет с бели цепки на ръкавите и сребърни ширити. Изглеждаше на около трийсет, независимо че косите му вече бяха пепеляви. Беше слаб, висок, красив, с очи, чиито бледи ириса бяха заобиколени с тъмни кръгове.

Ла Фарг спря.

— Кой сте вие? — запита той предпазливо.

— Аз съм този, когото ви изпращат — отговори спокойно мъжът.

— Не ви познавам.

— Свободен сте да си тръгнете.

Старият капитан размисли, после рече:

— Кажете ми името си.

— Валомбър.

— Служите ли на Седмината?

Благородникът се усмихна.

— Служа им.

— И сте...

— ... дракон ли? Да. Но въпреки че можете да извадите от ръкава си сестра шатленка, ще трябва да ми се доверите.

Шегата не разсмя Ла Фарг, който разглеждаше въпросния Валомбър и накрая отсече:

— Вярвам ви.

— Чудесно. А сега да пристъпим към действие, господине.

Капитанът на Остриетата кимна с глава.

— Безпокоя се — призна той. — Хората на Рошфор започнаха да надушват следите на моята дъщеря. На сигурно място ли е тя?

— Мога да ви успокоя. Дъщеря ви се чувства чудесно и е извън контрола на най-добрите агенти на Кардинала.

— А ще я опазите ли от Черния нокът?

— Да, разбира се.

— Възможностите му са огромни.

— И нашите не са по-малки. Искате ли да знаете къде се намира дъщеря ви?

— Не. Първо мен ще подложат на разпит, ако...

— Прав сте.

Ла Фарг направи няколко крачки, обърна се и вдигна очи към Бронзовата виверна.

— След два дни — рече той — кралят ще арестува своя пазител на печата, херцогиня Дьо Шеврьоз и всички, които заедно с тях са заговорничили срещу трона. От месеци Кардиналът събира доказателства и показания. Не се съмнявайте, че ще се вдигне голям шум.

— Тази история не ни интересува.

— Не, наистина... Но се подготвя нещо друго, нали? Нещо много важно. Нещо изключително.

Погледът му се плъзна по Валомбър, който не му отговори веднага.

— Да — изрече най-после драконът, без лицето му да изразява каквото и да било.

— Участва ли Алхимика?

— Възможно е.

— Не знаете ли? Или не желаете да ми отговорите?

— Не знаем.

Старият благородник смръщи вежди.

— Какво криете от мен? — запита той.

— Нищо, което Сестрите на Сен Жорж да не знаят вече. Може би трябва да се заинтересувате от техните тайни.

— Те предполагат, че кралицата е в опасност.

— Ако наистина съществува, заплахата, която тегне върху кралицата, е само началото. Но опасностите, които ние предчувстваме, няма да пощадят никого.

В долината на Шеврьоз мракът започна да пада над обширното имение Дампиер и Лепра гледаше от стръмния бряг залеза на слънцето, който оцветяваше водите в голямото езеро. Обърнал гръб на замъка, той се възползваше от краткия покой и дишаше дълбоко.

Както беше уговорено, Лепра и Мирбо последваха маркиз Дьо Шатоньоф и неговия ескорт. Той се състоеше от трийсетина благородници, които, всичките знатни особи, си съперничеха по елегантност. Грижеха се както за сигурността на господин Дьо Шатоньоф, така и за престижа му. Един високопоставен аристократ никога не се придвижваше сам, а хората преценяваха значимостта му по броя и ранга на придружителите му. Шарл дьо л'Обепин, маркиз Дьо Шатоньоф, пазителят на печата на кралството, не можеше да си позволи да не спазва правилата.

За да се стигне от Париж до Дампиер, единственият път по онова време минаваше през Ванв, Велизи и Сакле. Десетината левги маркизът искаше да измине на кон, без прекъсване и под палещото слънце, като остави след себе си каретата и багажа. Очевидно нямаше търпение да пристигне по-бързо. Но също желаше да влезе тържествено в замъка, където госпожа Дьо Шеврьоз вече го чакаше. Затова спряха пред вратите на огромното имение, за да се отърсят от праха, да се освежат и да лъснат гривите на конете. Трябваше да изглеждат достолепно. За Лепра това беше удобна възможност да забележи, че Шатоньоф, въпреки петдесетте си години и огромния си опит с жените, беше не помалко трескав и тревожен от юноша преди първата си любовна среща. Херцогинята направо го беше побъркала от страст.

Пристигнаха в късния следобед и намериха Дампиер жужащ от прислужници и от заети с какви ли не занимания занаятчии. Подравняваха с гребла алеите, подреждаха градините, подрязваха дърветата и чистеха каналите. Но в центъра на трудовото оживление беше самият замък, където приготовленията завършваха и там покоят щеше да се завърне едва в късните нощни часове. Кралят, кралицата и дворът пристигаха утре, в деня на бала. Всичко трябваше да бъде готово, за да ги посрещнат достойно.

— Красиво е, нали?

Лепра обърна глава към Мирбо, който се доближи до него, след това отново се наслади на залеза на слънцето, чиито лъчи се отразяваха в спокойните и пламтящи води на езерото.

— Да — каза той. — Много.

— Това имение е едно от най-прекрасните места, които познавам. През всеки сезон тук е истински празник за очите...

Ненадеен и остър писък внезапно щеше да ги оглуши.

— И за ушите! — допълни го Лепра и избухнаха в смях.

Обърнаха се.

По пътеката, която ги делеше от замъка, бавно и равномерно вървеше тараска. Огромното влечуго с черупка теглеше покорно керван от три каруци, пълни с клони от окастрени дървета, за да стане още по-красива гледката към парка. Двама водачи подканяха животното да побърза, като го бодяха с пики и го командваха с висок глас. То напредваше, ограничено от тежките вериги, които бяха закрепени около шестте му лапи и свързани в закачено около врата му желязно колие.

Все така усмихнати, Лепра и Мирбо продължаваха да съзерцават езерото, без да изпитват нужда да разговарят. Откакто знаеше, че е на служба при маркиз Дьо Шатоньоф, Лепра чувстваше още по-близък благородника с бежовия дублет. Сега вече нищо не ги разделяше, освен господарите, на които служеха еднакво вярно. Животът лесно можеше да размени ролите им или да позволи на Мирбо да се присъедини към Остриетата на Кардинала. Вероятно това не би било много трудно.

Погледът на Лепра се спря на малко островче на другия край на езерото, островче, на което видя руини и силуетите на конните стражи.

— Какво е това? — попита той и с пръст посочи мястото.

— Островът на Дампиер. Той всъщност не е истински остров, тъй като път, който не се вижда оттук, го свързва с брега. Херцогът изгражда там павилиони.

Следователно въпросните руини бяха всъщност строящите се здания.

— Според легендата — продължи Мирбо — знатен благородник, който живял по времето на Карл Велики, обитавал черна кула на този остров. Той извършвал нечестиви ритуали и тероризирал целия край, затова юначни рицари дошли да го предизвикат и да се сражават с него. За тяхно нещастие, благородникът бил не само жесток магьосник, но и дракон... В Дампиер има гоблен, който представя героичното сражение на рицарите срещу чудовището.

— Победили ли са дракона?

— Случвало ли се е рицарите да губят битки в приказките?

— А кулата? Май от нея нищо не е останало.

— Да, защото била разрушена и нейните камъни, които се смятали за прокълнати, били хвърлени в езерото, за да не се използват никога повече.

— Легендите винаги имат отговори за всичко.

— Говори се, че именно от тези прокълнати камъни идва наименованието на Дампиер, но аз не разбирам латински...

Мускетарят пък поназнайваше латинския език, на който четяха меси в църквите. Той се намръщи и двамата мъже отново замълчаха.

— Стига сме безделничили — изведнъж се сепна Мирбо. — Елате, трябва да отидем в замъка „Мовиер“ и да се убедим, че всичко е готово за посрещането на свитата на господин Дьо Шатоньоф.

— Няма ли да спим в Дампиер?

— В двореца ли? — развесели се благородникът. — Вероятно тази нощ и това е възможно. Но утре там, в сервизните помещения, ще се настанят маркизи, в таванските стаи — графини, а по сламениците — барони. Къде мислите, че биха могли да ни сложат? Не, повярвайте ми, много по-добре ще ни е в Мовиер. Впрочем, намира се съвсем близо.

Лепра с неохота откъсна очи от езерото и от острова. Последва Мирбо, който енергично се отдалечаваше, и чу някаква мелодия, изсвирана на дръмбой.

Спря, обърна се и видя Ровен, който се криеше в сенките.

Лепра научи от Мирбо, че наемникът успял да избяга, но не беше го виждал от нощта, в която Рошфор им устрои засада. От колко време той стоеше така и ги шпионираше? И защо беше решил да се покаже, освен за да предупреди Лепра, че неизменно го държи под око?

Без да престава да свири и без да сваля поглед от Лепра, Ровен леко го поздрави с кимане на глава.

* * *

Баронство Шеврьоз беше обявено за херцогство през 1555 г. заради кардинал Шарл Лотарингски, който го придоби. Тогава господарският дом беше замъкът „Света Мадлена“ — средновековна крепост, която се издигаше над града и предлагаше великолепно гледка към околностите. Понеже беше много неудобен, той не се хареса на Кардинала, който предпочете пред него елегантен дворец в долината на река Ивет, на малко повече от левга от Шеврьоз. Дворецът принадлежеше на ковчежник на хазната, който благоволи да умре навреме и да остави дългове и вдовица, която без никакви затруднения продаде имението.

Това имение беше Дампиер, чието име произлизаше може би

от *domus Petri* — „домът на Петър“, заради намиращата се там църква „Свети Петър“ — или от *damne petre* — „прокълнати камъни“. Имението стана новата резиденция на херцогството. Кардиналът го превърна в дворец, а най-малкият син на херцог Дьо Гиз, друг лотарингец, го наследи заедно с околните земи и с титлата през 1612 г. Този херцог Дьо Шеврьоз не парадираше с името си, за разлика от жената, за която се ожени след десет години. Прочутата и неудържима херцогиня се влюби в Дампиер. Тя често пребиваваше там и по нейно внушение съпругът ѝ разшири и разкраси допълнително двореца.

Макар че имението беше обширно и проспериращо през 1633 г., неговият замък, въпреки луксозните покои и вътрешните подобрения, не можеше да се сравнява с великолепия дворец на Шеврьоз в Париж. Покривът беше покрит с керемиди, а не с красиви плочки, четириъгълникът от кули и павилиони от пясъчник и тухли обграждаше малко дворче, до което се стигаше по подвижен мост, свързан с външен двор и сградите в него.

Но очарованието на Дампиер беше другаде.

То се криеше в прекрасните гори, които го заобикаляха отвсякъде. Криеше се в овощните насаждения и пищната цветна феерия, майсторски оформена в стила на Средновековието. Криеше се в красивите ровове с вода, заобикалящи замъка и градините му. Криеше се в каналите, които хранеха тези ровове, минаващи покрай пътеките, пресичащи и криволичещи из огромната цветна градина. Най-сетне, криеше се в езерото, по което беше толкова приятно човек да се разхожда с лодка до острова, където павилионите изникваха от земята.

Павилиони, за които Лепра не можеше да си обясни защо трябва да бъдат охранявани.

* * *

Мирбо не беше излъгал. Скромният замък „Мовиер“ — който понякога наричаха „Бержерак“ — се намираше точно от другата страна на стената на имението Дампиер. Той принадлежеше на дребния благородник Абел дьо Сирано, чийто син Савиниен щеше да си спечели известност и вече беше тръгнал по пътя на литературата и дуелите в Париж.

Лепра изчака да падне мрак, за да се измъкне от стаята си, която, за щастие, се намираше твърде близко до конюшната. Той оседла един кон, изтегли го за юздите от обора, възседна го и смуща хълбоците му. Летните нощи бяха къси, а той трябваше да се върне, преди да пукне зората.

Защо пазеха зорко строящите се павилиони на острова?

В Дампиер Лепра реши да избегне отъпканите пътища. Мина през гората, завърза жребеца за едно дърво и продължи пешком. Под прикритието на дърветата можеше да наблюдава острова посред езерото. Както очакваше, мъже с фенери пазеха пътя, по който се стигаше до строежите в най-отдалечения край на замъка.

Невъзможно беше да мине оттам.

Лепра се съблече, остана само по панталон и по риза, свали портупея и рапирата остана да виси на гърба му. След това се опита да запомни мястото, където скри вещите си, влезе в хладката вода и заплува към острова и към неговите тайни.

Не знаеше какви са тези хора и какво правят там. На вечеря Мирбо каза, че също не е в течение. Те не служеха на маркиз Дьо Шатоньоф. Може би тогава бяха на подчинение на херцогиня Дьо Шеврьоз? Или на някой друг.

Лепра плуваше равномерно, за да пази силите си и да вдига колкото е възможно по-малко шум. Той приближи до острова, стъпи на дъното, изкачи се на брега и зае удобна позиция на високото, откъдето можеше, скрит в гъсталаците, да си поеме дъх и да наблюдава околността.

Въоръжени наемници пазеха осветения строеж, а на различни места имаше забучени в земята факли. Пет павилиона се издигаха сред скелетата и разхвърляните материали. Те заобикаляха голяма дъсчена покривна част, чието предназначение беше загадка за Лепра, а близо до нея имаше насипи от пръст.

Дали строителните работи се дължаха на неочаквано откритие? Или бяха предприети, за да прикрият други дейности? Какъвто и да беше отговорът, Лепра трябваше да го открие.

Той проучи движенията на наемниците, преди да тръгне напред с тиха стъпка. Безшумно и бързо стигна до строителната площадка, провря се сред сенките и успя да се промъкне под покривното съоръжение, без никой да го забележи. То се издигаше над ров, в който можеше да се слезе по рампа и по няколко стълби. Тези, които го бяха прокопали, бяха разкрили древните основи на импозантна кръгла сграда, която веднага напомни на Лепра за черната кула от легендата — същата, чиито прокълнати камъни вероятно бяха дали названието на Дампиер.

Мускетарят скочи в рова и се приземи върху големи голи плочи. Някои от тях бяха премахнати там, където надолу в земята потъваха стъпала. Тези стъпала водеха към много стара врата от черно дърво, която изглеждаше премахната някога и възстановена наскоро. Като се замислеше човек, запазеният ѝ вид предизвикваше учудване. Както и странната лекота, с която тя се

отвори, а зад нея изникна вита стълба, осветена от запалени свещи в специални ниши. Лепра внимателно пое по стълбата, преброи седемдесет и едно каменни стъпала, които го отведоха под дъното на езерото. След друга черна врата откри доста широка, но празна зала, чиито сводове се крепяха на кръгли колони. И тук няколко свещи прогонваха тъмнината. Въздухът беше изпълнен с влага, а от тавана се стичаха капки, които образуваха локвички.

Все по-заинтригуван, Лепра продължи огледа си. Имаше няколко врати — ниски и всичките черни — от двете страни. Но централната част под колоните и равномерно разположените свещи сякаш сочеха пътя към свод в дъното на залата, над който пламтеше последната самотна свещ.

Лепра се приближи.

Той протегна ръка, за да отмести пурпурната завеса, която закриваше свода, когато внезапно движение го накара да се сепне. Бързо се обърна и успя да види как една люспеста опашка изчезва, приплъзвайки се по пода. Беше *сила*. Лоша вест. Понякога големи колкото котки, тези месоядни саламандри бяха изключително пъргави и лакоми. Миризмата на кръв ги подлудяваше и вкупом те можеха да нападнат ранен човек и да го разкъсат жив. Но когато влечугото беше само...

Мускетарят се свърза и дръпна завесата.

* * *

Тръгнали от замъка посред нощ, седем конници преминаха в тръс по пътеката, която свързваше острова наред езерото с брега. Първият беше Савелда, най-ефикасният изпълнител на мокри поръчки на Черния нокът. Вторият беше Алхимика от Сенките, фалшивият специалист по магии под името Модюи и истинският вдъхновител на заговора, чиято цел беше винаги да промени съдбата на Франция. Третият всъщност беше много красива дама: херцогиня Дьо Шеврьоз, облечена като ездачка и очарована от тръпката, която ѝ поднасяше тази нощна експедиция. Останалите четирима бяха наемници. Подобно на пазещите на острова, те бяха събрани от Савелда, за да заменят извергите, които рицарите на Сестрите на Сен Жорж убиха в Елзас.

Конниците пристигнаха на строителния обект и слязоха от жребците си.

Само Савелда, Алхимика и херцогинята минаха под покривното съоръжение, което закриваше рова, и слязоха по витата стълба. С извезаната със сребро превръзка над окото,

испанецът водеше останалите. Той беше сигурен в себе си. Алхимика и херцогинята искаха да се уверят, че всичко е готово за утрешната церемония. Подготвяйки тази инспекция в последния момент, Савелда беше осветил със свещи подземие, където Лепра се намираше по същото време.

* * *

Лепра беше мускетар.

Той нямаше почти никакви познания за драконовата магия, но можеше да разпознае залата за молитви. Тапицериата, украсена с езотерични мотиви. Високите черни свещници, които трябваше да бъдат запалени. Масичката с ритуалните предмети. Аналоят, върху който лежеше голямата магическа книга, докато свещенослужителят произнасяше молитвените формули. Олтарът, голяма маса, измайдорена от един цял блок. И накрая, пентакълът, гравирен на пода, очертан с позлатени и с алени орнаменти, които се открояваха върху черния камък.

Но най-вече цареше злокобна атмосфера. Каквато и опасност да заплашваше краля, какъвто и заговор да беше измислил Алхимика, всичко това непременно беше свързано с тази зала, която очакваше маг и може би жертва.

— Боже мой! — прошепна Лепра.

Усети, че му става зле.

Изведнъж го обля топлина. Погледът му се замъгли. Зашеметен, той почувства, че нозете му не го държат. Не разбираше какво става с него, трудно му беше да мисли. След това болката, която терзаше гърба му, го разтърси. Сякаш рансата, събудена за живот, гризеше жестоко плътта му. Лепра потрепери, едва успя да не изстене от страдание. Изпаднал в делириум, в треска от объркани разсъждения, стигна до прозрението, че се налага незабавно да напусне тази прокълнатата зала. Трябваше да се качи на повърхността, да се отдалечи от мястото, което подхранваше мощта на неговата болест. Успя само да се концентрира върху спешното изпълнение на този план. Премина покрай завесата, олюлявайки се. Болката намаля. Дишайки тежко, с потно чело, той се придвижваше от колона до колона към стълбите и към изхода. Почти нищо не виждаше. Ушите му шумяха, затова не чу тези, които слизаха към него. Останал без сили, продължи да се примъква към вратата, която Савелда щеше да отвори всеки момент...

... когато усети, че никакви ръце го грабват и бързо го изтеглят настрана.

Ръка в ръкавица затвори устата му.

— Аз съм — прошепна в ухото му глас, който веднага разпозна.

Беше Сен Люк.

Облечен целият в черно, мелезът с червените очила отведе Лепра в едно тъмно кътче точно когато Савелда влезе. Агентът на Черния нокът вървеше пред госпожа Дьо Шеврьоз и нейния специалист по магии. Той държеше запален фенер в лявата ръка, а свещите в помещението с колоните едва осветяваха посоката към молитвената зала.

На половината път от виолетовата завеса Савелда забави ход, след това спря. Останалите двама сториха същото, но бяха заинтригувани. Той се обърна, потърси с очи наоколо, придавайки си вид на човек, който изпитва смътното чувство, че е забравил нещо важно. Кожената превръзка над окото му не можеше да скрие напълно петното от рансата, което, под формата на звезда, се разпростираше към челото и слепоочието му. Той стисна здраво дръжката на рапирата си.

— Какво има? — запита госпожа Дьо Шеврьоз.

— Стори ми се... Стори ми се, че чух... Не зная. Нещо.

Погледът на едноокия премина над Лепра и Сен Люк, но не успя да ги забележи. Мелезът продължаваше да придържа прав мускетаря и не махаше ръката си от устата му. С цената на огромно усилие на волята, Лепра контролираше движенията си, съдържаше стонове си, за да не издаде присъствието им.

— Нищо не чух — рече херцогинята. — А вие, Модюи?

— И аз, госпожо.

— Сигурно е била някоя *сила* — предположи Савелда.

— Боже мой? Саламандри ли има тук?

— Мястото е напълно сигурно, госпожо — рече испанецът и отново тръгна колебливо напред. — Моите хора провериха всичко. Но по-надолу...

Жената и двамата мъже скоро се скриха зад завесата.

— Ще видите — чу се гласът на госпожа Дьо Шеврьоз, — нещата са подредени според изискванията ви.

— Да бягаме — отсече Сен Люк.

* * *

Мелезът помагаше на Дебра, двамата се измъкнаха на чист въздух по витата стълба, излязоха от рова, приспаха бдителността на хората на Савелда и намериха подслон в един от строящите се павилиони. Седнал и опрял гръб на голям каменен блок,

мускетарят бавно идваше на себе си, като дишаше дълбоко, докато Сен Люк наблюдаваше околностите.

— Качиха ли се обратно? — запита той след малко.

— Още не.

— Едната беше херцогинята, нали? Но кои бяха другите двама? Не можах да ги видя.

— Единият беше Модюи, специалистът по магии на херцогинята. Другият беше Савелда, един испанец на служба при Черния нокът. За малко го изпуснах, когато попречихме на Маликорн да призове душата на Прастар дракон.

— Събитие, което ми убегна. Същата нощ се намирах в килия в „Шатле“.

— Така е... Но какво ви беше преди малко? Имах чувството, че сте трескав или пиян...

Без да споменава измъчващата го ранса, която се опитваше да крие, Лепра заговори за залата за молитва и за ефекта, който подозираше, че тя е упражнила върху него.

— Щях направо да се хвърля в ръцете на враговете ни. Без вас...

Сен Люк не отговори нищо. Лепра продължи с въпрос:

— Всъщност какво търсехте тук?

— От няколко дни наблюдавам Дампиер по нареждане на Кардинала. Бях заинтересуван от строящите се павилиони. А вие?

— Бях нает на служба при госпожа Дьо Шеврьоз, тъй като се представих за агент на кралицата майка. И също като вас исках да открия какво се крие на тази строителна площадка.

Невъзмутим, мелезът кимна с глава.

Лепра приклезна и мислите му се изясниха, а силите му се възвърнаха. Той забеляза, че Сен Люк е с ръкавици, ботуши и е безупречно облечен както винаги.

— Не сте стигнали дотук с плуване.

— Не. Минах под земята. Има проход, който води до тези стари мазета. Вероятно някога е бил използван от обитателите на кулата, за да се измъкват при обсада. Входът му е под огромен дъб в гората, недалеч от каменен кръст, който се издига на един кръстопът. Открих го, като проследих хората на Савелда. Мнозина от тях се връщаха ранени и исках да разбера защо е така. Оказа се, че проходът гъмжи от огромни *сили*.

Алхимика, Савелда и херцогинята се изкачиха на повърхността. Лепра и Сен Люк проследиха заминаването им. С важните особи се изтеглиха и повечето от наемниците. Угасиха факлите. Останаха само неколцина часови.

— Трябва да се върна, преди да са открили отсъствието ми — рече Лепра.

— Аз пък отново слизам долу. Искам да видя тази зала за молитви с очите си.

— Необходимо е да предупредим Ла Фарг за откритията си.

— Ще свърша тази работа. Утре ще бъда в Париж.

— Чудесно.

— Възвърнахте ли си силите?

— Да. Не се безпокойте.

Мелезът тръгна, но Лепра го спря:

— Вие ми спасихте живота, Сен Люк. Благодаря ви.

Другарят му го погледна изпод кръглите си очила с червени стъкла. Като че ли се колебаеше какво да отговори, но не успя да намери думи.

После продължи пътя си надолу.

* * *

На свой ред мускетарят напусна недовършения павилион. Опитваше се да не мисли за болките в гърба, опитваше се да остане напълно концентриран върху предстоящия ден. Излъга Сен Люк. Знаеше какво му се е случило и не се решаваше да го сподели.

Пътеката не беше охранявана. Лепра премина по нея на кратки прибежки, намери дрехите си, а след това и своя жребец в гората.

Без да пришпорва прекалено коня, пристигна в замъка „Мовиер“, когато леко просветляваше, но още не бяха се обадили първи петли. Остави животното в конюшната и бързо се прибра в стаята си.

Обаче някой го наблюдаваше.

* * *

Утрото настъпи в Париж и още отрано нощната свежест се превърна в приятен спомен. От всички улици, дворове, потоци и ровове се разнасяше смрад под безмилостното слънце, което не успяваше да проникне в работния кабинет на господин Пиер Тейсие. Зад плътно затворените пердета специалистът по магии на Негово Преосвещенство се възстановяваше от изтощителната, изпълнена с упорити изследвания нощ: с една дума, той спеше на масата, свел глава над скръстените си длани, хъркаше силно и дори изпускаше пяна през устата си.

Нещо подобно на караница по стълбите, с викове и удари,

внезапно го събуди. Той се сепна, с блуждаещи очи и разрошена коса посрещна отначало с изненада, а после и с безпокойство индивида, който врхлетя в стаята. Як и набит беловлас мъж с помръкнало лице, който от десет левги миришеше на стар войник, изблъска слугата, понеже му пречеше да влезе.

Отпуснатият висок младеж, какъвто беше на вид Тейсие, стана и потърси с поглед нещо, с което да се защити. Не намери подходящ предмет и се опита да се утеши, като си рече, че всъщност, така и така, не може да се бие.

— Господине? — обърна се той към натрапника с известно чувство за достойнство.

— Простете ми, че нахлух така, господине. Но работата е много важна.

Като видя, че се завърза разговор, слугата се поуспокои.

— Сигурно е така, господине. Но мисля, че не ви познавам.

— Балардийо, господине. Аз служа при капитан Ла Фарг.

— При кого служите?

Въпросът изненада Балардийо. Той се поколеба, изглежда с подозрение слугата, пристъпи напред, наведе се, изкашля се и прошепна:

— Отрядът на Остриетата на Кардинала, господине.

Специалистът по магии веднага се сети за какво става дума.

— Ла Фарг! Разбира се, да... — рече той с облекчение и със задоволство, споделени на драго сърце от стария воин...

... но усещанията им се оказаха неподкрепени от слова.

Леко усмихнати, двамата мъже се гледаха мълчаливо, всеки очакваше да чуе нещо от другия. Слугата също беше нетърпелив и се хилеше, за да им подражава.

Накрая Тейсие не издържа:

— Е, добре? Ла Фарг?

Тези думи накараха Балардийо да се осъзнае. Той примигна и обяви:

— Капитанът иска да се срещне с вас.

— Днес ли?

— Да.

Макар непредвидените събития да не му бяха по вкуса, Тейсие беше любезен младеж.

— Чудесно... Ами... В такъв случай, кажете му, че ще го приема в колкото часа му е удобно.

— Не, господине. Трябва да дойдете с мен. Капитанът ви очаква.

— Сега ли?

— Сега.

— Аз рядко излизам.

- Яздите ли кон?
- Много неумело.
- Толкова по-зле.

* * *

Един час по-късно, вече в двореца на Ястреба, Тейсие все още се опитваше да се убеди, че не са го отвлекли. Малко разстроен, той рисуваше с перо пентакъла, който Сен Люк беше видял в Дампиер и му бе описал по памет. Намираха се в голямата оръжейна зала, щедро озарена от слънцето, което проникваше през трите високи прозореца, отворени към градината с нейните избуяли треви, със старата маса и кестена.

Избягвайки да срещне погледа на мъжа със странните и бъдещи страх очила, Тейсие се концентрира върху рисунката, поправяше я и я допълваше, доколкото се простираха собствените му познания по темата. Все пак не можеше да се сдържи и следеше внимателно Ла Фарг, който нервно се разхождаше напред-назад, или пък поглеждаше към Марсиак, който пиеше вино и се рееше в облаците, поклащайки се на скърцащия си стол. Ленкур беше извън обсега на взора му, но все пак усещаше, че той, надничайки през рамото му, следи внимателно рисунката. Невъзмутим и мълчалив, Алмадес пазеше при вратата. Колкото до Балардийо, той съпроводи специалиста по магии само до вестибюла.

Впрочем веднага щом пристигнаха в двореца на Ястреба, Ла Фарг го помъкна след себе си и му обясни какво се очаква от него: да възпроизведе пентакъл, който ще му бъде подробно описан.

— Смятате ли, че е възможно да го сторите, господине?

— Да. При условие че...

— Защото Ленкур, който има известно понятие от магии, твърди, че предназначението на един пентакъл може да бъде установено по външния му вид. Вярно ли е?

— Така е, но...

— Чудесно! Тогава на работа, господине.

Времето ги притискаше. Въпросният пентакъл вероятно беше очертан заради ритуал, който щеше да се състои още през тази нощ, по време на бала, даван от херцогиня Дьо Шеврьоз. А Остриетата подозираха, че ритуалът е средство, дори най-важният момент, свързан със заговора срещу краля.

Нещо, в което Тейсие все повече и повече се съмняваше...

— Тук имаше символ, подобен на буквата N — твърдеше Сен

Люк. — А на това място — нещо като цифрата 7... Ето така.

Младият специалист по магии разпозна двата драконовски йероглифа, посочени му от мелеза. Възпроизведе ги върху хартията.

— Приключихте ли? — запита.

— Така мисля.

Довърши окончателно нарисуваното, след това завъртя листа и го побутна по масата към Сен Люк.

— Прилича ли си?

Мелезът внимателно разгледа изображението и потвърди.

— Доколкото си спомням, да.

Ла Фарг престана да се разхожда. Марсиак спря да се клатушка. Ленкур се изправи, погледна доста объркано и рече:

— Трябва да има някаква грешка...

— Рисунката точно възпроизвежда онова, което видях — потвърди Сен Люк и скръсти ръце.

— Какво? — възкликна старият капитан. — Каква грешка?

Тейсие се поколеба.

Размениха с Ленкур погледи, като всеки търсеше в другия отражението на своите съмнения и опасения. Специалистът по магии не проговори. Бившият шпионин на Кардинала обаче заяви уверено:

— Този пентакъл е благотворен, капитане. Той не може да навреди никому. Нито на краля, нито на когото и да било.

* * *

Кралят и дворът пристигнаха в Дампиер следобед.

Луи XIII и благородниците от свитата му язدهа начело с цялото си великолепие, а веднага зад тях се носеше отряд мускетари. Следваше ги позлатената карета на краля, теглена от шест свършени коня. После идваше ред на каретата на кралицата, пред скъпите возила на придворните, наредени по ранг и по почести. Кавалери на малки групи препускаха в края на колоната; други се бяха приближили до вратите на колите, за да разговарят с благородните дами в тях; най-поривистите импровизираха пируети и подскоци, за да се харесат на тези, които ги наблюдаваха и се подсмиваха с блеснали очи зад красивите ветрила.

Далеч пред кервана с багажа, кортежът на каретите беше невероятно красив, весел и грееше под слънцето въпреки вдигащата се пушилка. Той привличаше много зрители, които се събираха в началото на селата и край пътищата. Когато приближи

до Дампиер, вестители смушкаха хълбоците на конете си и побързаха да съобщят за пристигането на краля. Необходима по протокол, но ненужна мярка. Бягайки колкото им стигат силите, останали без дъх, няколко мъже вече бяха преминали през полята, за да подготвят замъка и да предизвикат силна възбуда у онези, които продължаваха да изкусурият платформата, да боядисват стоборите или да косят моравите. „Кралят! Кралят!“ От кухните до градините, като се мине дори през таванските помещения, навсякъде цареше суматоха и последният удар с чук прозвуча малко преди да засвирят тромпетите.

Обаче всичко беше готово, когато Негово Величество премина през портите на Дампиер.

Лепра се възползва от случващото се, за да се измъкне. От сутринта Ровен не го изпускаше от око нито за секунда. Той не вървеше по петите му, но винаги се оказваше част от декора, където и да отидеше Лепра, каквото и да стореше. Мускетарят нямаше друг изход, освен да се опита да му се изплъзне, без да се отказва да изпълнява задачите, възложени му от учудващо отчуждения Мирбо. Тази студенина го озадачи, но нямаше време да си измъчва мозъка и да разнищва положението. В крайна сметка, вероятно Мирбо си имаше своите грижи. Лепра мислеше само за мисията си, за опасността, която представлява Ровен, за подземната зала за молитви и възможния заговор срещу краля. И когато дори за миг забравяше всичко това, рансата — знаеше, че тя изведнъж е навлязла в по-тежка фаза — не му даваше мира.

Пристигането на краля беше възможност за Лепра да яхне кон и да изчезне дискретно. Имаше работа в гората и във всеки случай, беше по-добре да избягва Дампиер, докато мястото гъмжи от сини мантии. Луи XIII никога не пътуваше без отряда мускетари, които всичките познаваха Лепра и можеха да го издадат.

Той препуска четвърт час край гората, преди да поеме по някаква пътека.

Какво му беше казал Сен Люк?

„Под огромен дъб, в гората, недалеч от каменен кръст, който се издига на един кръстопът.“

Ако искаше да ги изследва, Лепра трябваше по-напред да намери входа към някогашните подземия на черната кула, която преди години се е издигала посред езерото в Дампиер.

* * *

Преваляше следобед, когато Арно дьо Ленкур премина по

Малкия мост и с енергични крачки се озова под тъмния свод на „Малкия Шатле“.

Това, което предположи, щом видя описания от Сен Люк пентакъл, се оказа точно. Тейсие, специалистът по магии на Негово Преосвещенство, го потвърди и обясни, че съществуват няколко категории пентакли и че независимо от възможните грешки, пропуски или приблизителни очертания, този несъмнено е предназначен за благотворен ритуал. Определени характеристики в очертаването му изключваха всякакви съмнения.

„Мога да ви уверя — рече той, — че човекът, който е създал пентакъла, не иска да навреди на никого. Дори, смятам, че намеренията му са напълно противоположни.“

Тейсие обаче не можеше да се произнесе за каква конкретно церемония трябваше да послужи пентакълът в Дампиер. Предпазване, излекуване от болест, благословия, подмладяване? Скицата беше изключително несъвършена. Налагаше се да я сравни с всички изображения, които откриваше в магьосническите си трактати, а после, след щателни изследвания, може би да стигне до конкретно заключение. Ла Фарг разреши на специалиста по магии да се върне в дома си, придружен от Балардийо, който щеше да чака там, докато пентакълът бъде окончателно разпознат.

Ленкур пое по старата и много тясна улица „Дърварска“ в посока към площад „Мобер“.

След като Тейсие си тръгна, Сен Люк незабавно се оттегли, като промълви: „До довечера, в Дампиер.“ Ла Фарг, Марсиак и бившият шпионин на Кардинала останаха да разговарят в оръжейната зала на двореца на Ястреба. Алмадес само слушаше. Изказваха какви ли не предположения, опитвайки се да включат пентакъла във възможния заговор на Алхимики и на херцогиня Дьо Шеврьоз срещу краля. Напразни, безсмислени предположения. Имаше значение фактът, че Савелда, изпълнителят на най-престъпните поръчки на Черния нокът, беше в играта. Следователно заплахата беше съвсем реална.

Вместо да се измъчва с въпроси без отговор, Ленкур реши да се осведоми какво представлява Модюи, специалистът по магии на херцогинята. В края на краищата, той би трябвало лично да е заинтригуван от пентакъла. Затова отиде в двореца на Шеврьоз, намери го почти безлюден и не научи нищо ново за Модюи, освен че скоро е бил нает на служба при херцогинята. Този мъж представляваше интерес. Минаваше за маг. Всички предпочитаха да стоят далече от него и от всичко, свързано с личността му — дотолкова, че дори швейцарецът, който пазеше пред вратата на

двореца, не знаеше адреса му в Париж.

След като мина по улица „Дърварска“, Ленкур пресече площад „Мобер“, от който започваше улица „Планината Сент Жьоневиев“. Този площад беше едно от петте места в столицата, където измъчваха и екзекутираха осъдените. Забързан, напълно безразличен, младият мъж не обърна никакво внимание нито на бесилките, нито на ужасащото колело за изтезания, което монтираха върху нова платформа.

След като излезе от двореца на Шеврьоз, се сети, че херцогинята обичаше лукса. Тя си доставяше най-съвършените, най-красивите и най-скъпите неща. Новият ѝ специалист по магии вероятно не беше изключение от правилото. Нямаше съмнение, че някой ѝ беше препоръчал Модюи. Или поне той се ползваше с особен респект. Това, че името му не говореше нищо на Ленкур, беше без значение, тъй като ограниченият свят на специалистите по магии беше изключително потаен.

Обаче имаше някой, който добре познаваше този свят.

На улица „Затънтена“ Ленкур решително отвори вратата на книжарницата на Берто.

* * *

Един час по-късно, когато вече падаше мрак, Ленкур пристигна почти без дъх в двореца на Ястреба. Надяваше се да намери там Ла Фарг, но старият благородник вероятно вече беше в Дампиер с Алмадес и Марсиак.

— Ами Балардийо? — попита той Грибо.

— Господин Балардийо още не се е върнал — отговори портиерът.

— Толкова по-зле. Кон. Бързо!

Но точно в този момент в двора се появи конник. Беше Балардийо. Връщаше се от Тейсие, който най-после успя да идентифицира пентакъла, описан от Сен Люк.

— Няма да повярвате на ушите си! — заяви старият войник и слезе от седлото.

Ленкур обаче му повярва.

Той веднага се метна на жребеца на Балардийо и пое в галоп.

* * *

В Дампиер се свечеряваше, а гласове и смехове отекваха в тесния двор на замъка. Под светлината на факли италиански

комедианти представяха изпълнен с остротии и закачки фарс, който предизвикваше задоволството на всичките зрители. Дори кралят, който нямаше вкус към подобни волности, като че ли харесваше представлението. Прихваше на драго сърце. Тъй като по природа беше начумерен и мрачен, великолепно му настроение предизвикваше учудване. Дори сериозно безпокоеше някои хора.

Ла Фарг гледаше към двора през прозорец на първия етаж. Клоунадата на италианците не го забавляваше. Още щом пристигна в Дампиер, той помоли капитана на мускетарите господин Дьо Тревил да го приеме, за да сподели с него подозренията си: тук трябваше да протече последното действие на заговора срещу краля. Двамата мъже се познаваха добре, уважаваха се и се ценяха. Без да омаловажава предупреждението на Ла Фарг, Тревил го увери, че Луи XIII не рискува нищо, тъй като цял отряд благородници бди над него. Капитанът на мускетарите все пак позволи на Ла Фарг да остане, при условие че неговите Остриета и самият той не пречат на охранителите. Освен това трябваше да стоят далеч от градините, особено по мръкнало: „Моите мускетари не ви познават, а заповедите, които са получили, са категорични. Те ще стрелят и ще ви убият, ако не спазвате разпорежданията.“

В двора, пред живописно изрисувано платно, Арлекин риташе по задника Матамор, който напразно се домогваше до ръката на Коломбина. Развеселен, Луи XIII се смееше от все сърце всеки път, когато комедиантът подскачаше, след като получише поредния ритник. Точно противоположно беше настроението на кралицата, която, седнала от лявата страна на съпруга си, принудително се усмихваше леко и разсеяно ръкопляскаше със закъснение. Очевидно нещо я тормозеше.

— Нещата ще се случат тази вечер — рече Ла Фарг, изпълнен с решителност.

Той вдигна очи към тъмното небе, което полека-лека се изпълваше със звезди:

— Усещам, че ще е така. Зная...

Тревил четеше съобщение, донесено му от някакъв мускетар. Кимна с глава.

— Чудесно — обърна се той към мускетаря.

Благородникът се оттегли с маршова стъпка, а след като сгъна листа, граф Дьо Троавил, наречен Тревил, се приближи до Ла Фарг и положи дружески ръка на рамото му.

— Този Викариус ви е обсебил, приятелю...

— Сигурно е така... Все пак той е един от най-страшните врагове на кралството. И усещам присъствието му.

Тревил се намръщи.

— Само ще повторя, че всички необходими предпазни мерки за сигурността на краля са взети.

— Това може да не е достатъчно.

— Зная. Винаги се случват непредвидени неща.

Призракът на убийството на крал Анри IV измъчваше двамата благородници. За миг те останаха безмълвни, след това Ла Фарг рече:

— Кралицата е загрижена.

Тревил се наведе навън, за да погледне.

— Действително.

Отдръпвайки се от прозореца, Ла Фарг отиде да отвори вратата и повика Алмадес, който чакаше във вестибюла.

— Да, капитане?

— Намерете Марсиак. Искam да попита Анес дали кралицата има някакви сериозни и явни причини за безпокойство.

— Разбрано, капитане.

Испанецът тръгна да изпълнява задачата си, слезе по стълбите и намери гасконецa, който флиртуваше с много красива и още съвсем невинна баронеса. Ако липсваше съмнение, че няма нищо против тя да остане красива, съвсем различни бяха намеренията му по отношение на нейната невинност. Не се обезкуражи, когато видя Алмадес, а обеща на госпожицата да се върне, погали я по брадичката и усмихнат до уши, последва учителя по фехтовка.

— Слушам.

— Кралицата е обезпокоена. Може би Анес знае защо.

— Разбрах.

— Коя е тази?

— Прелестна е, нали?

В този момент Матамор изглеждаше особено жалък, Докторът подаде ръката на Коломбина на Арлекин и пиесата свърши под буря от аплодисменти.

— Не се бавете, Марсиак.

Гасконецът се разбърза, отмина красивата малка баронеса, като отново я засипа с обещания, след това внезапно промени плана си, върна се, изненада госпожицата с целувка по бузата и този път изчезна като фъртуна.

* * *

Благодарение на указанията на Сен Люк, Лепра намери тайния проход към черната кула.

Тя беше изградена някога камък по камък, след това се срути и вероятно забравиха за нея завинаги. Издигаше се наскоро езерото в Дампиер, на топовен изстрел от сегашния дворец на херцозите Дьо Шеврьоз. Легендата твърдеше, че някакъв дракон маг я построил и живял там. Легендата казваше още, че той извършвал ужасяващи тъмни дела, но накрая бил победен от храбри рицари. Вероятно не всичко беше истина, но Лепра беше убеден, че подземните руини на прокълнатата кула все още не са разкрили всичките си тайни.

Входът на прохода се намираще в гората, недалеч от мрачния гранитен кръст, забит на кръстопътя. Имаше стара желязна решетка, която откриха наскоро върху една могилка край голям дъб. Тя водеше към каменни стълби, спускащи се с криволичене надолу в мрачините.

Лепра завърза коня си за дървото.

След това се приближи предпазливо до храсталаците с рапира в ръка. Боеше се да не би подземие да е охранявано. Но нямаше никой. Затова пък по земята имаше многобройни отпечатъци от подметки на ботуши, оставени от наемниците на Савелда, които бяха преминавали оттук. Съвсем близо, в началото на някаква пътека, други следи сочеха, че там са били завързани нечий коне.

Лепра носеше фенер. Той запали свещта с помощта на прахан и без да прибира оръжието си, пое по стълбата.

Долу дълъг и прихлупен коридор водеше към езерото и острова.

* * *

В двора на замъка в Дампиер поканените бяха стояли прави по време на спектакъла зад кралската двойка. Все още развеселени от шегите на комедиантите, те не бързаха да се разпръснат, движеха се бавно към салоните и към стълбите, спираха се да си бърбят под светлината на големите факли, които държаха лакеи в ливреи, неподвижни като статуи атланти на фронтоната на някой замък и подредени с гръб към стената, на равномерно разстояние един от друг. Очакваха вечерята преди началото на маскарада и на фойерверките, които щяха да бъдат великолепни.

С бърза стъпка, която издаваше безпокойството ѝ, Анна Австрийска се прибра в покоите, подготвени ѝ от госпожа Дьо Шеврьоз. Беше придружена от херцогинята, а след тях вървяха и благородничките от свитата ѝ, сред които беше Анес дьо Водрьой.

Тя се опитваше да изпълнява примерно ролята си на придворна дама. Беше дискретна, изпълнителна, предвидлива. Внимаваше да не засенчва никого. Фризирана елегантно и гримирана, тази вечер носеше великолепа алена рокля с дълбоко деколте, украсено с дантели, стегнат корсаж и възглавничка за подпътника на роклята около ханша. Чувстваше се красива. Въпреки всичко рапирата ѝ липсваше, откакто вече няколко дни служеше на Нейно Величество. Стилътът, който беше втикнула в жакетиерата си, представляваше жалко утешение.

Тя беше от последните, които поеха по голямото стълбище. Изведнъж усети, че някой я хвана за ръката...

... остави Марсиак да я завлече зад една колона.

— Знаеш ли какво ѝ е на кралицата? — запита той без предисловие.

— Не. Но тя беше много мрачна още когато стана сутринта, и състоянието ѝ изглежда все по-тревожно. Всъщност прекара по-голямата част от деня в молитви.

— Опитай се да разбереш нещо повече, става ли?

— Добре. Къде мога да намеря капитана?

— При Тревил.

— Ще сторя всичко възможно.

— Чуй ме...

— Казвай!

— Видяха ни да се усамотяваме.

— И какво от това?

— Поне да се целунем. За да ги измамим, разбира се.

— Бих могла също така да ти ударя един шамар и да си тръгна, като си оправям дрехите. За да ги измамим, разбира се.

Усмихната до уши, Анес пое по стълбите толкова бързо, колкото роклята и възпитанието ѝ позволяваха. Тя мина покрай двама стражи с алебарди, отвори вратата към покоите на кралицата, влезе в един вестибюл и се усмихна на херцог Д'Юзес, който беше почетен рицар. След това във втори вестибюл срещна придворната дама госпожа Дьо Сенеси, няколко компаньонки и други прелестни придворни госпожици, сред които бяха Луиз Анжелик дьо ла Файет и Од дьо Сент Аволд. Всички чакаха и не знаеха какво да предприемат, защото Анна Австрийска, готова всеки момент да се разплаче, се беше затворила с госпожа Дьо Шеврьоз в стаята си.

Като научи новината, Анес се престори на много разтревожена, запита дали може да бъде полезна с нещо и тъй като ѝ отговориха, че не може, се оттегли. После трябваше да действа стремително, без да си дава вид, че бърза. Отново се усмихна на господин Д'Юзес, напусна покоите, тръгна по

коридора, който я отведе до малка стаичка, скрита от завеса. Тя се увери, че никой не я е забелязал, и прекрачи прага. Беше открила помещението следобед, когато дискретно изследва двореца.

Стаята на кралицата беше свързана с вестибюла, където се намираха дамите от свитата ѝ, както и с кабинет, в който през тази нощ щеше да спи херцогинята — по този случай ѝ бяха подготвили легло. Анес намери кабинета безлюден. Тя влезе вътре на пръсти и прилепи ухо до вратата, зад която Анна Австрийска и госпожа Дьо Шеврьоз се бяха усамотили.

Едната от тях ходеше напред-назад из помещението.

Беше кралицата, която с нервен глас твърдеше, че се отказва от някакъв план. Размислила и дълго се молила. Всичко това било лудост. Никога нямало да склони. Как е могла да повярва в успеха на подобно начинание? Но вече виждала нещата ясно. Да, трябвало да се откаже.

— Госпожо — отговори спокойно херцогинята, — още е възможно да промените мнението си. Всичко зависи от вашата воля. Само заповядайте.

— Добре. Ето, заповядвам.

— Това, което няма да се случи тази вечер, може да не стане действителност никога вече. Звездите не...

— Какво ме интересуват звездите?

— Сигурна ли сте, че сте премислили трезво нещата, госпожо? Задълженията на Ваше Величество...

— Моите задължения ми забраняват да предам краля! Що се отнася до останалото, трябва да се доверя на божественото провидение. Някой ден молитвите ми ще бъдат чути...

— Осъзнавате ли, че ако се откажете, вероятно ще трябва да признаете истината пред краля? Защото тайните изплуват на повърхността, госпожо. Повярвайте ми, тайните винаги изплуват. Полицията на Кардинала е навсякъде.

— Ще измоля прошка от краля.

— А какво ще стане с тези, които са ви помагали?

— Няма да позволя да ви безпокоят, Мари.

— Не мислех за себе си, а за другите.

— Кой може да ги съди за това, че са изпълнявали желанията на своята кралица?

— Ришельо може.

Настъпи тишина.

След това Анес чу, че госпожа Дьо Шеврьоз става, и направи няколко крачки... Отвори и затвори някакво чекмедже... Пак се върна при кралицата... И каза:

— Надявах се да ви спестя това изпитание, госпожо. Надявах

се... Но вижте.

— Какво е това?

— Моля ви, госпожо, четете. И узнайте какво крият от вас.

Прошумоля скъпа материя: Анна Австрийска седна. Двете жени мълчаха, а после кралицата запита с глух глас:

— Това... Всичко това... Действително ли е?

— Така смятам. Боя се, че да.

— Кралят наистина ли предвижда да ме...

— Да, госпожо.

Кралицата избухна в ридания.

* * *

Сякаш призрачен конник бродеше в мрака.

Беше Ленкур, който, покрит с прах, яздеше пепеляв на цвят кон. Той препускаше от Париж, рискувайки да убие жребца си. Премина като вихър през села, прескочи плетове, ровове, потоци, прелетя през дворове на ферми, излагайки се на всякакви опасности. Знаеше за какво е предназначен пентакълът. И благодарение на приятеля си книжаря, беше наясно, че специалистът по магии на херцогиня Дьо Шеврьоз не е този, за когото се представя.

— *По-бързо, хлапе! По-бързо!*

След един час Ленкур пристигна в двореца в Дампиер.

Щеше ли да му стигне времето да реагира?

* * *

В Дампиер вечеряха, а кралицата се появи, преди гостите да започнат да си задават въпроси.

Три маси бяха подредени в голямата зала на двореца. Почетната маса се намираше в дъното. Другите две, много по-дълги, бяха разположени перпендикулярно на първата. Поканените седяха от едната страна, с гръб към стената, а прислужниците поднасяха блюдата в средата. С помощта на виното се беше възцарило огромно веселие. Мъже и жени се хранеха с пръсти, разказваха си анекдоти и смешки, подиграваха се, кикотеха се. И вдигаха тостове. Чашата преминаваше от ръка в ръка, всеки отпиваше по малко, докато идваше ред на този, за когото беше предназначен тостът. Избраникът беше длъжен да пресуши чашата и под всеобщите ръкопляскания да изяде „тостето“ сиреч парченцето препечен хляб, останало на дъното.

Тостовете следваха непрекъснато и се превръщаха във весели предизвикателства. Великолепен повод да се напие човек под формата на забавна игра. Очакван от всички, изборът на поредната жертва предизвикваше възторг и разбира се, никой не смееше да откаже оказаната му чест.

Кралят и кралицата, естествено, седяха на почетната маса, в компанията на херцог Дьо Шеврьоз, на херцогинята и на неколцина привилегировани, сред които бяха господин Дьо Тревил и маркиз Дьо Шатоньоф, пазителят на кралския печат. Отношенията бяха доста по-превзети, отколкото на дългите маси, независимо че Луи XIII опита от всички лакомства — впрочем това му беше навик, тъй като притежаваше апетит, равен на апетита на баща му. Все още бледа, Анна Австрийска едва докосваше храната. Очите ѝ бяха леко зачервени, затова госпожа Дьо Шеврьоз изрази безпокойството си. Кралицата обясни, че в стаята си била прекалила с парфюм с прекалено силен аромат. Дали тази шега успя да излъже някого? Тя накара краля да се засмее.

* * *

Възпрепятствана заради задълженията си като придворна дама, Анес успя да се измъкне едва след разгара на вечерята. Тя почти веднага откри Ла Фарг и Марсиак в полумрака на дискретен вестибюл, а Алмадес затвори плътно вратата подир нея.

— Е? — запита гасконецът.

Анес разказа за разговора между кралицата и госпожа Дьо Шеврьоз, който беше успяла да подслуша.

— Значи херцогинята наистина е организирила заговор срещу краля — отсече Ла Фарг. — Заговор, който трябва да приключи през тази нощ. А кралицата е съучастничка...

— Но за какво става дума? — запита Марсиак. — Нима ще посегнат на живота на Негово Величество?

— Не зная — призна Анес.

— Споменаха ли нещо за Алхимика?

— Не. Но мисля, че успях да науча мотивите на кралицата... След като тя излезе заедно с херцогинята, се вмъкнах в стаята и потърсих онова, което госпожа Дьо Шеврьоз ѝ даде да прочете, за да я убеди окончателно. Намерих го. Оказа се памфлетът, който емисарят на кралицата майка беше скрил в хастара на дублета си.

— Памфлетът, който обвинява краля, че иска да прогони кралицата, защото тя не го е дарила с наследник ли? — досети се

Ла Фарг.

— И в който се твърди, че кралят се е договорил с папата по този въпрос...

— Значи кралицата участва в заговора срещу краля, тъй като се бои, че може да бъде прогонена?

— Боже мой...

— Но кралят никога няма да я прогони! — възкликна Марсиак. — Анна е сестра на испанския крал. Това би било жестока обида! Повод за война!

— Достатъчно е кралицата да повярва — заяви Анес. — Или по-скоро херцогинята да успее да я убеди...

Капитанът на Остриетата кимна с глава.

— Добре — рече той. — Трябва да говоря с Тревил. Ти, Анес, се върни при кралицата и стори всичко възможно да не я изпускаш от очи. Балът скоро ще започне.

* * *

Лепра прониза една *сила*, която се промъкваше между краката му, после, с върха на рапирата си, я вдигна, за да я огледа на светлината на фенера. Нагъсто подредени червеникави криви линии украсяваха черния ѝ гръб. Саламандърът беше дълъг и тежък колкото голям плъх. Извиваше се около стоманеното острие, което го измъчваше. Обаче плюеше жлъч, опитваше се да хапе и да драска с нокти, а не да се освободи.

„Гадост“ помисли си Лепра и издърпа рапирата рязко, а влечугото отхвъркна настрана.

Силата се удари в стената, после падна на пода с глух шум. Все още беше жива. В мрака съскаха раздвоени езици. Това беше началото на нахвърлянето върху плячката, което мускетарят очакваше. Скърцаха остри нокти, люспести коремни се плъзгаха по каменната основа, от всички страни се струпваха *сили* и се нахвърляха върху агонизиращата си посестрима, за да я разкъсат. Ожесточението на битката и вкусът към кръвта скоро доведоха до резултат. Люспестите гърбове заблестяха, а чудовищният сблъсък, до този момент невидим, изгря с ореол от немощна светлина. Погубената *сила* не беше единствената жертва на тази дивашка борба. Няколко други, вече ранени, бяха на свой ред атакувани и разкъсани от по-едри и по-жестоки влечуги.

Лепра отклони поглед от страшното кръвопролитие.

С рапира в ръка, той продължи да изследва подземията на черната кула — пространства, чиято площ все още му беше трудно да обозре. Те бяха много големи, вероятно огромни, във

всеки случай много по-просторни от двете или трите мазета, които бе очаквал да намери сред руините на средновековната крепост. Повечето от залите бяха прихлупени, с кръгли и къси колони, поддържащи сводовете. Празни и голи, обитавани от невидимите движения на *силите*, които ги пазеха, застлани с плочи, ехтящи под подметките на мускетаря, те бяха посрещнали сменящите се векове в мрачините на подземното безмълвие.

* * *

Ла Фарг изпрати съобщение на Тревил и дискретно се среща с него след банкетата. Информира го за разговора между кралицата и херцогиня Дьо Шеврьоз, който Анес беше подслушала, заяви, че без никакво съмнение се подготвя последното действие на заговор, и настоя охраната около краля да бъде засилена до сутринта.

Напразно.

— Няма да увеличи нито патрулите, нито часовете — отговори капитанът на мускетарите.

— Сигурността на краля е под заплаха, господине.

— Знае ли човек? Но не бих могъл да тръгна против волята на Негово Величество. Той пожела да вижда край себе си колкото е възможно по-малко мускетари, за да покаже, че не изпитва никакво безпокойство да спи между тези стени...

— ... и по този начин да измами бдителността на онези, които ще бъдат арестувани утре — разбра Ла Фарг.

— Точно така. Затова, ако дворецът, какъвто и да е мотивът, изведнъж се напълни с мантии...

Старият благородник кимна с глава, но остана угрижен.

Лявата му ръка стискаше дръжката на старата му рапира „Папенхаймер“, с другата оправи някаква гънка на тежкия колан, обърна се към прозореца и вдигна очи към нощното небе.

— Впрочем — добави Тревил — балът скоро ще започне. Кралят ще го открие с кралицата, след това, както ми каза, ще се оттегли да спи под предлог, че трябва добре да си почине преди лова, на който херцог Дьо Шеврьоз го е поканил на сутринта. Но и вие като мен знаете какъв дивеч ще бъде уловен утре... Така че кралят скоро ще се озове в покоите си, мускетарите ще бъдат пред вратата му и дори във вестибюла.

Някой почука.

Един мускетар влезе и обяви на своя капитан:

— Пристигна конник. Твърди, че носи важна информация от последния час, свързана със сигурността на краля.

- Как се казва?
- Ленкур. Бивш гвардеец на Кардинала.
- Ла Фарг рязко се обърна.

* * *

След изтощителната езда Арно дьо Ленкур се опитваше да се приведе в приличен вид, когато Марсиак го намери в двора край голямата конюшня. Разгърден, той плискаше лицето и врата си с вода от ведро. Като видя гасконец, смъкна пешкира от врата си, набързо се избърса и облече дублета си — току-що изчеткан, — който му подаде някакъв слуга от замъка.

— Трябва да говоря с капитана — заяви той, връчи монета на прислужника и взе от ръцете му шапката си.

— Ще ви отведа при него — отговори Марсиак.

— Добре.

Ленкур грабна рапирата си и закрачи редом с гасконец, който го запитва:

— Има ли новини от Тейсие?

— Да. Най-последно той успя да разпознае пентакъл.

— Е?

— Това е пентакъл за плодовитост. Използва се при ритуал, който да помогне бездетна жена да зачене и износи плода.

— Сигурен ли сте?

— Не. Но според Балардийо специалистът по магии на Негово Преосвещенство е. Това ми е достатъчно.

Те преминаха по малкия подвижен мост, когато първите звуци от бала се разнесоха из двореца.

* * *

Докато с рапира в ръка продължаваше да изследва старите подземия на черната кула под светлината на фенера, Лепра си задаваше въпроса кой ги е построил и с каква цел.

Те му напомняха за светилище, убежище, което би могло да приюти някаква древна общност. Магьосници. Членове на еретичен култ. Или дракони. Как да разбере? Единственото сигурно нещо за него беше, че мястото вече не е — ако въобще някога е било — спокоен пристан. Камъните му сякаш бяха заредени със злокобна енергия, която измъчваше душата. Тишината изглеждаше обитавана от спомена за мъчителни събития. Мрачините криеха кошмари. Дори във въздуха, който

дишаше, имаше...

Лепра си даде сметка, че започва да бълнува.

Опита се да се съвземе, разтърси глава и рамене.

Не трябваше да позволява на ужасяващите помещения да командват мислите му. Вероятно отдавна стоеше тук. От колко време всъщност? Нямаше значение. Мускетарят реши, че е видял достатъчно. Междувременно той забеляза, че *силите* стават опасно дръзки, а — за беля — пламъкът на фенера започна да отслабва.

Вместо да се върне назад, Лепра започна да търси стълби. Но скоро вниманието му привлече някаква врата: голяма и двойна правоъгълна порта, черна, с каменен горен праг, който беше украсен с преплетени драконовски мотиви. Заинтригуван, той се приближи предпазливо. Прилепи ухо, но не чу нищо. Пое си дълбоко дъх, блъсна едното крило...

... и то се отвори към кръгла стая с ониксов свод.

Просторна, но празна, тя бе потънала в сумрак. Имаше фриз там, където сводът стигаше до стената. В центъра на стаята се намираше широк кладенец. Четири врати, идентични с тази, през която Лепра премина, се издигаха две по две една срещу друга и сякаш сочеха към важни пътища.

Мускетарят остави вече ненужния му фенер и тръгна напред, без да изпуска рапирата от ръката си. Имаше чувството, че някога черната кула се е издигала вертикално от това помещение, което оглеждаше внимателно. Но не стигна по-далеч в разсъжденията си, тъй като някакъв шум го накара да се обърне.

Мирбо беше насочил към него зареден пищов.

* * *

— Ритуал за плодовитост — повтори Ла Фарг, след като изслуша Ленкур.

— Тейсие твърди така. Впрочем ние знаехме, че този пентакъл не е злотворен...

Разговаряха в кабинета, който беше в непосредствена близост до стаята на Тревил. Капитанът на мускетарите разреши Остриетата да се съберат там, докато той присъстваше на откриването на бала. Оркестърът свиреше в другия край на двореца. Музиката се разнасяше в прохладната нощ през отворените прозорци и достигаше приглушено дотук.

— Възможно ли е пентакълът да е предназначен за херцогиня Дьо Шеврьоз? — предположи Марсиак. — В края на краищата, ние сме в дома ѝ и нейният специалист по магии е този, който...

— Тя вече шест пъти е раждала — припомни Ленкур.

— Не — намеси се Ла Фарг. — Подготвящият се ритуал е предназначен за кралицата. Тя все още не е дарила трона с наследник и ние знаем, че се страхува да не бъде прогонена.

— Вярно ли е?

— Тази вечер Анес е подслушала разговор между кралицата и херцогинята — обясни гасконецът. — Силно развълнувана, кралицата искала да се откаже от... неизвестно какво. Но за да сломи нейната съпротива, херцогинята ѝ дала да прочете памфлета, който пратеникът на кралицата майка носеше у себе си. Спомняте ли си?

— Да. В този памфлет се твърди, че кралят има намерение да прогони кралицата.

— Ние решихме, че подобна перспектива окончателно е убедила кралицата да участва в последното действие на заговор срещу краля. Действие, което би трябвало да се състои тази вечер или през нощта.

— Очевидно сме се лъгали — заключи Ла Фарг.

Погледът му започна да блуждае.

Анна Австрийска беше отчаяна, че все още не може да забременее. Но годините отминаваха, без да бъдат чути нейните молитви към небесата, а ето че освен пред безразличието на краля и атаките на Двора, тя беше изправена пред възможността да бъде позорно прогонена...

— Значи кралицата се е решила да прибегне към магия, за да забременее — разсъждаваше на глас Марсиак. — Що се отнася до херцогиня Дьо Шеврьоз, тя се е заела да организира всичко с помощта на новия си специалист по магии. При спазване на пълна тайна, както е редно. Ако някой разбере, че кралицата на Франция се е подложила...

— При това испанка по рождение — допълни бившият шпионин на Кардинала.

— ... се е подложила на драконовски ритуал...

Гасконецът не счете за нужно да завърши изречението.

— Каквито и да са мотивите на кралицата — рече Ленкур, — кралят няма да ѝ прости. Впрочем магическото изкуство е ненавиждано след чудовищните вреди, които нанесе Галигай²¹.

— Не трябва да забравяме, че престолонаследник, който е роден при подобни обстоятелства, не може да бъде...

Марсиак отново не се доизказа. Но този път замълча не по свое желание, а защото Алмадес почука на вратата и влезе.

Ла Фарг се обърна към него с въпросителен поглед.

— Техни Величества откриха бала — рече испанецът. — Всичко върви добре.

— А Анес?

— Видях я и тя ме видя. Като че ли нищо не я безпокои.

— Добре. Благодаря.

Алмадес кимна с глава и се върна да наблюдава какво се случва в двореца.

— Кралят трябва да бъде предупреден за това, което се подготвя — рече Марсиак след дълго мълчание. — Но няма заговор. Има само изпаднала в отчаяние кралица.

— Ти бързо забрави, че Алхимика и Черният нокът участват в събитията — възрази му старият капитан. — Миналата нощ Сен Люк разпозна Савелда редом с херцогинята и с нейния специалист по магии.

— Така е. Що се отнася до Савелда и до Черния нокът, съгласен съм. Но по отношение на Алхимика знаем само това, което се опита да ни внуши Италианката...

— Какво говориш? — повиши глас Ла Фарг. — Защо Черният нокът ще иска да помогне на кралицата да забременее? Защо ще подкрепя раждането на престолонаследник и ще слага край на разприте, които отслабват кралството ни? И защо, по дяволите, ще предотвратява война между Франция и Испания?... Можеш ли да се сетиш за възможния отговор на който и да било от тези въпроси?

— Не — призна Марсиак и сведе очи.

— Има заговор! — отсече капитанът на Остриетата и стисна челюсти. — Има заговор и Алхимика е начело!

Гасконецът не отговори, но се обърна на другата страна.

— Капитане? — рече Ленкур.

— Какво?

— Става дума за Модюи, специалиста по магии на херцогинята. Не съм сигурен, но... Ето какво. Един мой приятел е книжар и при него разлистих много рядък труд, чийто автор е Модюи. Имаше портрет в началото на книгата и... Зная, че често тези гравюри са недостоверни или зле изрисувани, капитане. Но портретът изобщо не приличаше на човека, който служи при херцогиня Дьо Шеврьоз като специалист по магии.

Ла Фарг остана за момент вцепенен, мълчалив, невъзмутим. Дали Модюи можеше да е Алхимика от Сенките? Малко по малко той напълно повярва в това и започна да разбира каква е същността на заговора, за който Италианката ги беше предупредила...

— Алхимика — рече той напълно сериозно — иска да отвлече кралицата.

С насочен към Лепра пишов, Мирбо прекрачи прага на кръглата зала, но не стигна по-далече. Може би се боеше да продължи под каменния свод. Вероятно нямаше намерение да стъпи върху мраморните плочки, от чиито жилки в мрака се разпръскваше златисто сияние. Нищо чудно да предпочиташе да остане на разстояние от онзи, който с рапира в ръка го гледаше право в очите, невъзмутимо и без да мигне.

Седем метра разделяха двамата мъже. Единият беше обърнал гръб на кладенеца, а другият — на мрачните в някогашните подземни помещения на черната кула.

— Каква е тази зала? — запита Лепра. — За какво се използва?

— Нямам представа. Както не подозирах за съществуването на подземията, преди да ви проследя. Учудващо е, че вие ги познавате...

Лепра си замълча.

— Но тъй като държа пишова — продължи Мирбо, — да сме наясно, че отсега нататък, аз ще задавам и въпросите. Разбрано? Добре. Кой сте вие, господине?

— Името ми няма да ви подсказе нищо.

— Все пак. Благоволете да задоволите любопитството ми.

— Аз съм Антоан Лепра, кавалерът Д'Оргъой.

— Мускетар ли?

— Да.

— И нищо повече?

— Да.

— Значи сте шпионин.

— Изпълнявам заповедите на Кардинала и служа на краля...

— Мускетар, който се подчинява на Кардинала? Възможно ли е?

— Ето ме.

— Ами истинският Гере?

— Мъртъв е.

— Убит от вас?

— Не.

— По този въпрос, трябва да се доверя на честната ви дума, нали? Тъй като сте благородник, няма да ви помоля да ми предадете рапирата си. Обаче благоволете да я приберете в ножницата.

Лепра се подчини.

Мирбо го изглежда тъжно. Беше малко объркан, но не изпускаше оръжието си.

— Какво да ви правя, господин кавалер Д'Оргъой?

— Нали казахте: вие държите пишова.

— Предложих ви своето приятелство. Предложих ви своето приятелство и вие го приехте.

— Да.

— Излъгахте доверието ми.

— Зная.

— Не се заблуждавайте. Не съдя вас. Аз съм си виновен. Обърках се. Защо не послушах Ровен, който ме предупреждаваше? За разлика от мен, той ви подозираше още от самото начало. Знаете ли, защитих ви, когато тази сутрин Ровен твърдеше, че ви е видял да се връщате призори от тайнствена езда. Помислих си, че ви обвинява от ревност, че не може да ви прости смелите действия, за разлика от неговите, в паметната нощ, когато граф Дьо Рошфор ме арестува. В края на краищата, той избяга, а вие останяхте и ме освободихте. Но предполагам, че просто сте се погрижили да не пострада мисията ви, нали? И успяхте да спечелите признателността ми.

Лепра не отговори нищо, а Мирбо въздъхна разочарован.

— За щастие, приятелството, което изпитвах към вас, не ме заслепи напълно. И ето докъде стигнахме... Какво да сторя с вас, кавалер Д'Оргъой? Ровен би ви убил.

— Вие няма да постъпите така. Благородник сте.

— Вие — също. Да разрешим противоречията си като аристократи.

Мускетарят поклати глава в знак на отрицание.

— Уважавам ви и изпитвам дружески чувства към вас, Мирбо. Не ме принуждавайте да кръстосвам рапира с вашата... Впрочем ще бъде безполезно.

— Безполезно ли?

— Утре, щом пукне зората, маркиз Дьо Шатоньоф ще бъде арестуван за измяна, както и по други мотиви. Заедно с него ще си платят херцогиня Дьо Шеврьоз и останалите, които са заговорничили за погубването на Кардинала или срещу краля. Всичко е готово. Заповедите са подписани, мускетарите на Тревил вече са господари на Дампиер. Негово Величество спечели сражението. Но вие не сте виновен за нищо друго, освен че сте служили вярно на господар, който не е заслужавал лоялността ви.

— Откъде знаете?

— Зная, че сте мъж на честта, Мирбо. Нищо не ви задължава да плащате цената на недостойните постъпки на Шатоньоф. Нищо.

— Човек невинаги прави сам своя избор.

— Шатоньоф си е представял, че някой ден ще заеме мястото на Кардинала. Забравяйки какво му дължи, е плел интриги срещу него. Амбицията му го погуби. Не го придружавайте в

главоломното му падане в бездната.

Мирбо се колебаеше.

— Много... Много е късно — прошепна той.

— Не!

Лепра усещаше, че може да убеди — и да спаси — благородника.

— Тръгнете си — рече той. — Още тази нощ. Вземете кон и напуснете незабавно. Не позволявайте на кралското правосъдие да се добере до вас. Не след дълго ще ви забравят...

Мирбо размишляваше, а ръката му, която държеше пищова, не изглеждаше вече толкова уверена, когато някакво острие се заби в гърдите му. Той се вцепени, наведе обещените си очи към окървавената стомана, която почти веднага изчезна. Той изстена, от устата му избликна кръв, отправи невярващ поглед към Лепра, падна на колене, след това заби глава в земята.

С рапира в ръка, Ровен прекрачи тялото и продължи напред, последван от петима наемници.

— Струва ми се, че накрая щеше да приеме предложението ви — рече той. — Но се изморих да чакам...

* * *

След като откри бала с кралицата и ѝ отправи комплимент на висок глас, кралят се оттегли в покоите си. Той заяви, че ще се възползва от пълните с дивеч гори в долината на Шеврьоз и ще тръгне на лов много рано сутринта. Но имаше намерение преди това от прозореца да наблюдава фойерверките, които щяха да бъдат най-важното събитие вечерта. Най-близките му благородници, сред които беше и граф Дьо Тревил, го последваха. И тъй като дворецът не можеше да бъде атакуван отвън, мускетарите пренебрегнаха наблюдателните постове на открито и се приготвиха да пазят зорко вратите на етажа и всички вестибюли.

Арно дьо Ленкур дискретно задигна някакво домино, което намери забравено на пейка, сложи го и се смеси с придворните. Те разговаряха, пиеха и си тананикаха, наблюдавайки танцуващите, които по двойки изпълняваха прекрасна хореография под звуците на оркестъра. Всички лица в горната си част бяха скрити зад маски. Но ако мъжките бяха относително скромни, то дамските — в тон с тоалетите на хубавиците — предлагаха истински пир от брокат, везан със злато и сребро, от пера и панделки, от перли и скъпоценни камъни. Нагизден в най-красивите си одеяния, дворът предлагаше вълшебен спектакъл

тази вечер под позлатените тавани на двореца в Дампиер. Сред луксозната елегантност и закачливото безгрижие никой не подозираше връхлитащите опасности.

Ленкур търсеше Анес.

Той я забеляза близо до платформата, предназначена за Техни Величества. Само кралицата седеше на своя фотьойл. Невъзможно беше да се приближи. Тя беше заобиколена от госпожа Дьо Шеврьоз и от своите дами, които според ранга си заемаха столове, табуретки или възглавници. Те бърбеха и се забавляваха скрити зад ветрилата си, а най-младите и най-игривите си набелязваха кавалерите, които им харесваха. Сред танцуващите един бе обект на многобройни, но не особено възторжени коментари. Това беше маркиз Дьо Шатоньоф, който дебнеше с крайчеца на окото си дали херцогиня Дьо Шеврьоз му се възхищава, опитваше се при всяко движение да заема предизвикателна поза, но тъй като беше минал петдесетте години, претенциите му на застаряващ красавец го правеха малко смешен.

Анес мерна Ленкур и отиде при него, близо до отворен прозорец, който гледаше към рова около замъка и към голямата цветна градина в стил ренесанс, където се разхождаха двойки, търсещи усамотение.

— Каза ли ви Ла Фарг? — запита младият мъж.

— Да.

— По-важно от всякога е да не се отделяте от кралицата.

— Зная.

Капан.

Ритуалът за плодовитост, на който кралицата смяташе да се подложи, беше капан, който трябваше да я отдели, с нейно съгласие, от непрекъснатото наблюдение. Настоятелката на Сестрите на Сен Жорж имаше право: заговорът наистина заплашваше кралицата. Заговор, в който госпожа Дьо Шеврьоз участваше, вярвайки, че обслужва интересите на Анна Австрийска. Заговор, организиран от Черния нокът и от Алхимика, който беше узурпирал мястото на специалист по магии при херцогинята. Най-послед, заговор, чиято цел беше отвлечането на кралицата.

А какво щеше да се случи след това?

— Несъмнено събитията ще се развият тази нощ — рече Ленкур. — Не е възможно те да се случат, ако не се включат важни съучастници. Херцогинята, разбира се. Но и повечето придворни дами, които кралицата вероятно е спечелила за каузата си... Тъй като не сте сред доверениците, ще се опитат да ви отстранят, когато настъпи часът за действие. Наблюдавайте

внимателно всичко. И се пазете.

— Не се безпокойте.

— Марсиак ви търсеше преди малко.

Баронеса Дьо Водрьой бързо съобрази.

— Да. Вероятно това е станало, когато отидох да донеса ковчезето с бижутата на кралицата. Перленото ѝ колие се скъса малко след като кралят се прибра в покоите си.

— А кралицата? Тя къде беше по това време.

— Чакаше във вестибюла да се върна, за да променим тоалета ѝ.

Ленкур кимна разсеяно с глава и спокойно обърна взор към кралицата и обкръжението ѝ.

След това смръщи вежди.

— Не виждам Од дьо Сент Аволд — каза той.

Анес се завъртя към групичката на почетните госпожици, заедно с гувернантката им, в подножието на кралската платформа.

— Наистина я няма — отбеляза.

— Знаете ли къде може да е?

— Не.

Шпионинът изпита безпокойство. Ако Анес — тъй като беше новодошла в свитата на кралицата — можеше да бъде отстранена в момента на осъществяването на заговора, то същото можеше да се случи с Од.

Кралицата също беше маскирана.

Без да подозира каквото и да било, Ленкур се втренчи в очите на дамата...

... и разпозна погледа — изпълнен със страх, тъй като тя разбра, че е разкрита — на Од дьо Сент Аволд.

— Кралицата вече е отвлечена! — възкликна той, преди да изостави Анес.

* * *

За разлика от Мирбо, Ровен не беше проникнал сам в подземията. Съпровождаха го петима наемници, които той веднага изпрати срещу Лепра.

„Първият“, започна да брои мускетарят, пронизвайки най-близо изпречилия се мъж.

Измъкна острието от плътта на жертвата и застана готов за бой под каменния свод, с гръб към кладенеца, който заемаше центъра на залата. Четиримата наемници решиха, че той им отстъпва инициативата да предприемат следващата атака.

Започнаха да се разпръскват в полукръг. Боже мой, наистина ли този мъж беше толкова луд, че щеше да ги остави да се организират...

Но той искаше те да застанат в редица.

Да почувстват сигурност.

Да свалят малко гарда.

Лепра изведнъж атакува със страшен вик. Отклони рапирата на единия наемник, удари другия с юмрук под брадичката, завъртя се, вдигна острието на височината на рамото си и направо прониза гърлото на онзи, който се готвеше да го атакува отзад.

„Вторият.“

Мъжът залитна и отстъпи назад, изхълца и с дясната си ръка затисна раната, от която струеше кръв, а размахваше лявата, търсейки някаква опора, нечие рамо, нечия помощ. Накрая падна възник и не помръдна повече.

Лепра се подготви да отбие нова атака. Насреща му врхълетяха двама наемници, които умееха да се бият. Отстъпвайки, мускетарят трябваше да се защитава срещу двама волеви противници, срещу двама талантиливи дуелисти. Срещу две остриета, които успя накрая, с рязко движение, да отклони едновременно от тялото си и да изблъска към земята. Това наруши равновесието на нападателите и единият от тях залитна към него. Получи кроше, което го зашемети, а докато падаше, тласък с коляно разби брадичката му и пречупи врата му, така че се чу зловещ пукот.

„Третият.“

Оставаха двама наемници.

Вдигайки рапирата си високо и парирайки удара, който мъжът се опитваше да му нанесе, Лепра отблъсна другия с жесток ритник в слабините. След това изненада първия, стоварвайки пестника си върху адамовата му ябълка, и го довърши с удар с глава в лицето. С потънали в кърви нос и уста, клетникът се свлече върху черния мраморен под.

„Четвъртият.“

Последният наемник вече атакуваше отзад.

Лепра се обърна стремително и отговори с движение, което криеше смъртоносна заплаха. Все още в профил и с прегънати колене, той парира силен удар. Изправи се, а острието на врага му се плъзна по неговата рапира чак до дръжката. Когато се завъртя напълно, вече беше забил в корема на наемника кинжала, който измъкна от колана на предишния си съперник. Жертвата му се преви, изпусна рапирата си и се опита да измъкне ножа. Направи няколко колебливи крачки и се строполи.

„Петият.“

Останал без дъх, с обляно в пот чело и искрящ поглед, Лепра се обърна към Ровен и застана готов за бой.

— Моите поздравления — каза му наемникът и измъкна рапирата си. — Сега останахме само ние двамата.

Острието му преряза въздуха и дуелът започна.

* * *

В Дампиер три силуета пресякоха личната градина на херцогиня Дьо Шеврьоз. Затворен под измислен претекст, този малък парк в близост до замъка беше безлюден и мрачен. Обвити с големи тъмни наметала, силуетите бързаха. Те често се обръщаха към прозорците, тъй като се бояха, че оттам може да ги видят, и се криеха, щом луната се появяваше измежду облаците.

Този, който твърдеше, че се нарича Модюи и е специалист по магии, им показваше пътя.

— Оттук, госпожо.

Анна Австрийска го следваше, без да подозира, че предоставя съдбата си в лапите на един от най-зловещите агенти на Черния нокът. След нея вървеше камериерка. Тя, както предполагаше, в необходимия момент щеше да ѝ помогне да се съблече и да надене ритуалната риза преди церемонията, която щеше да ѝ позволи най-после да стане майка. Младата изплашена камериерка трепереше и беше отворила широко очите си, но бе готова на всичко, за да служи вярно на кралицата. И едната, и другата бяха с домина от черен велур под широките качулки.

В дъното на градината имаше вратичка в стената.

— Бъдете смела, госпожо — мълвеше Алхимика. — Най-трудното мина. Когато стигнем под убежището на дърветата, никой не би могъл да ни види от замъка.

Той отвори вратичката с ключ, който херцогиня Дьо Шеврьоз му беше дала, след това предложи ръката си на кралицата, за да преминат по малък дървен мост, нещо като покрит проход, даващ възможност на разхождащите се да пресекат рова, за да се озоват в овощната градина.

Там, под дърветата, ги чакаха въоръжени мъже. Някои от тях носеха фенери, от които се разливаше бледа светлина.

— Какви са тези хора? — разтревожено запита кралицата и понечи да тръгне назад.

— Вашият ескорт, госпожо. Не се бойте.

Объркана, но същевременно твърдо решена да стигне докрай, Анна Австрийска кимна с глава. Все пак се приближи до

прислужничката си и хвана дланта ѝ, докато Алхимика тихо си говореше нещо с някакъв едноок мъж с поразено от ранса лице. С изсечени черти, мургав, непознатият носеше превръзка от черна кожа, извезана със сребро по краищата. Името му беше Савелда, но кралицата не знаеше това. Впрочем тя не подозираше също, че едноокият е предпочитаният изпълнител на мокри поръчки на Черния нокът.

Накрая той се съгласи с разпорежданията и фалшивият специалист по магии се върна при двете жени.

— Всичко е наред, госпожо — заяви Алхимика. — Трябва обаче да побързаме, тъй като скоро ще настъпи полунощ. Каретата, която ще ни отведе до мястото на церемонията, чака край оградата на тази овощна градина.

Междувременно Савелда, който трябваше да предвожда групата, се беше вцепнил, с отсъстващ поглед и с леко наведена на едната страна глава, сякаш слушаше нещо много внимателно.

— Какво има? — ядоса се Алхимика.

Без да се обръща, пратеникът на Черния нокът повелително вдигна пръст до устата си: искаше всички да пазят тишина. След това повика полугласно тримата мъже, които беше разположил на пост в овощната градина.

Те не се отзоваха.

Тогава Савелда щракна с пръсти и двама от шестимата наемници, които го придружаваха, приближиха до него.

— Идете да видите — рече той със силен испански акцент, който прикова вниманието на кралицата.

Двамата мъже извадиха рапирите си и предпазливо тръгнаха напред. Единият държеше в лявата си ръка фенер, а другият — пищов.

Не бяха направили и десет крачки, когато се натъкнаха на нечие тяло, а един индивид се измъкна изпод сенките на плодните дръвчета. Елегантната и горделива увереност на непознатия не ги изплаши толкова, колкото леката усмивка на устните му. Беше целият в черно, с изключение на финото перо, което украсяваше шапката му — то беше аленочервено, както и стъклата на неговите кръгли очила, които скриваха очите му. Лявата му ръка почиваше небрежно върху дръжката на рапирата, прибрана в ножницата.

Двамата наемници застанаха готови за бой. Този, който носеше пищов, го насочи към Сен Люк, но тъй като той продължаваше да върви напред, противниците му бавно отстъпиха, докато стигнаха до Савелда и до останалите.

Мелезът спря и в дясната му ръка изникна пищов. Отсреща го държаха на мушка три пищова и рапирите бяха извадени.

Кралицата и прислужницата ѝ трепереха и изглеждаха ужасно изненадани. Сен Люк дори не мигна.

— Никъде няма да отидете с кралицата — обяви той с равен глас.

— Смяташ ли, че ще можеш да ни спреш сам? — иронично му възрази Савелда.

— Вече го правя.

— Откажи се. Много сме.

Сен Люк насочи пищова си към челото на едноокия.

— Ако стрелям или ако вие стреляте, тук веднага ще пристигнат безброй мускетари. Това ли искате да се случи?

— Господине, ще ми кажете ли какво става? — попита кралицата Алхимика. — Кой е този мъж и какво твърди...

Тя не завърши изречението, тъй като беше шокирана, че специалистът по магии дори не ѝ обърна внимание.

Той премина покрай наемниците и се обърна към мелеза:

— Защо в такъв случай не стреляте? Да не би да се боите да не раните Нейно Величество?

— Куршумът ми няма да пропусне целта.

— Така да е, но помислете за последиците. Нали знаете какви превратности може да има в едно сражение?

— И аз ги зная — обади се глас, който никой не очакваше да чуе.

Следван от Марсиак и Ленкур, които вървяха от двете му страни, Ла Фарг навлезе в овощната градина. Тримата се движеха с насочени към противниците рапири.

— Трябва да ти кажа, че ако продължиш да безпокоиш кралицата — добави капитанът на Остриетата, — смъртта ти няма да има нищо общо с превратностите на сражението...

Защитаван от непревземаемите ровове, дворецът в Дампиер имаше само два изхода: охраняемия подвижен мост и малката желязна вратичка в дъното на безлюдната градина. Остриетата лесно се досетиха откъде се опитват да отвлекат Анна Австрийска. Но може би не всичко беше изгубено. Оставиха на Алмадес грижата да бди край покоите на краля, за да предупреди Тревил, ако се наложи. Ла Фарг реши да тръгне незабавно по следите на кралицата.

И на Алхимика от Сенките.

Той се обърна към стария благородник. Разпозна го и на устните му се изписа грозна усмивка.

— Ла Фарг! Вие ли сте това?

— Аз съм, Алхимико. Или както и да се казваш в действителност.

— Най-после се срещнахме! Трябваше това да стане в Ла

Рошел, но... Е! И двамата знаем добре какво ще се случи, нали?

Савелда и наемниците се бяха скупчили около Алхимика и около двете жени. Спокойни и решителни, те се подготвяха да воюват на два фронта. С рапири в ръцете, някои държаха и пищови, насочени едните към Сен Люк, а другите — към Ла Фарг, Ленкур и Марсиак. Чакаха заповед, осъзнавайки, че още първите изстрели ще предизвикат тревога. Музиката, която се носеше от двореца, не беше достатъчно силна, за да заглуши детонациите. Тя обаче странно смущаваше тишината в овощната градина.

Анна Австрийска и камериерката се бяха притиснали една до друга и гледаха ужасено.

— Този човек се подигра с доверието ви, госпожо — заяви капитанът на Остриетата. — Той служи на Черния нокът и оглавява конспирация за погубването на Ваше Величество.

Кралицата обърна едновременно гневен и тревожен поглед към Алхимика.

— Какво ще кажете, господине? Защо не отричате?

Той присви рамене.

— Каква полза? — отговори и се закашля, прилепвайки кърпичка към устните си. — Вече всичко свърши, нали?

Ла Фарг смръщи вежди.

Остриетата бяха четирима. Савелда и хората му бяха десетина и разполагаха с най-скъпоценната пленница. Имайки предвид това, фатализмът на Алхимика им изглеждаше необясним.

Савелда не издържа.

— Достатъчно! — изсъска той.

Прислужничката на кралицата изкрещя и изгуби съзнание от страх, когато едноокият я хвана за китката и грубо я дръпна. Преди който и да било да успее да реагира, Савелда държеше Анна Австрийска прилепена до себе си и заплашваше, че ще ѝ пререже гърлото с кинжал.

Алхимика и Ла Фарг едновременно изкрещяха:

— Не!

— Няма да се поколебая! — зарече се Савелда.

— Нещастник! — открито го наруга Алхимика.

— И дума да не става, че ще се предам!

— Не разбираш ли, че беше достатъчно да почакаш?

— Какво да чакам?

В двореца музикантите спряха да свирят.

Тишината стана чудовищна.

Чу се изсвирване...

... и първата ракета от фойерверките експлодира в нощното небе.

Наемниците веднага изпразниха пишовите си. Детонациите отекнаха и куршумите изсвистяха покрай ушите на Остриетата, които се втурнаха напред. Един от тях рани Ленкур в рамото и спря устрема му. Под дърветата се разгоря хаотично сражение.

* * *

В подземията на черната кула, под свода на залата с мраморни плочки, Лепра се дуелираше на живот и на смърт с Ровен.

И губеше.

Бързо разбра, че противникът му е от съвсем различна мая в сравнение с наемниците, чиито трупове лежах на пода. Също като тях, Ровен имаше богат опит. Но освен това беше талантлив. Ударите му бяха бързи, точни, мощни. И макар че изпитваше дива омраза към мускетаря, успяваше да запази спокойствие.

Изненадан от ритник с ботуш, Лепра отстъпи и отрази няколко удара, а Ровен в бесен ритъм редуваше атаки отгоре и отдолу. В крайна сметка остриетата се кръстосаха чак при дръжките и двамата мъже се превъртяха, преди да се отблъснат грубо, като едновременно залитнаха.

Лепра се оттегли.

Напълно неспособен да скрие, че му е все по-трудно, той се боеше да не би Ровен да приложи стратегията за изтощаване на противника. Сражението с наемниците го беше изморило и чувстваше, че не се е възстановил напълно от кризата от рансата, която го сполетя предишния ден — дали въобще някога щеше да се възстанови? Най-после, водеше боя с обикновена стоманена рапира, която измъчваше дланта му много повече, отколкото елегантното му оръжие от драконова кост, с което беше свикнал.

Като прецени бързо плюсове и минуси, стигна до заключението, че единственото му предимство е това, че е левак.

Слабо утешение.

Ровен атакува и принуди Лепра отново да отстъпи. Но с ловко движение на острието мускетарят го накара да се разкрие и му нанесе жестоко кроше отдясно. Наемникът се олюля. Ободрен от този успех, Лепра пое инициативата и противникът му неохотно направи крачка назад. Ровен обаче бързо се съвзе. Той финтира и го удари в лицето. Това секна порива на Лепра, който трябваше да се присвие, за да не бъде обезобразен.

Ровен се почувства свободен и бързо захвърли дублета, с който му беше доста топло.

От своя страна Лепра възстанови равномерното си дишане.

Беше изгубил много енергия при последното нападение и дланта го болеше все повече и повече. Пот течеше от косите към челото и заслепяваше очите му.

— Май се поумори — иронично подхвърли Ровен. — Сигурно от възрастта...

Лепра, който беше на около четирийсет години, успя да се усмихне измъчено.

— Имам... Все още имам известни сили...

— Така ли? За колко време ще ти стигнат?

Държейки здраво рапирите, те се въртяха в кръг и се измерваха с погледи.

Изведнъж Ровен атакува яростно. Лепра отби удара и на свой ред се хвърли напред. Атаките се редуваха с отстъпленията, единият се дръпваше назад, другият го нападаше — и така до безкрайност. Подметките им се пързаляха по мраморния под, а токовете на ботушите вдигаха страшен шум под каменния свод. Остриетата се срещаха бляскави и звънливи. Усилието изопваше техните черти и очите им блестяха.

Лепра се чувстваше все по-слаб. Той се опита да сложи край на двубоя и се хвърли във фалшива атака. Тя излъга наемника, който избегна насочената към него рапира, превъртя се, но заради ловкостта на мускетаря се озова изложен на опасен удар, който успя да съзре много късно. Лепра използва момента. За съжаление, той не прецени достатъчно добре разстоянието до тялото на съперника си и не можа да го пронизе дълбоко. Все пак Ровен получи рана в лявото си рамо. Смаян и изтръпнал от болка, той изкрещя неистово. Сепна се, закри с ръка раната и с ужас установи, че от нея блика кръв.

— Болезнено е, нали? — запита Лепра.

Унизен и побеснял, Ровен веднага пое инициативата и атакува толкова яростно, че мускетарят едва съумя да се защити, да парира удара и да отстъпи назад. В продължение на няколко секунди Лепра мобилизира всичките си сили и цялото си внимание с единственото намерение да оцелее, да се спаси от все по-ожесточените и все по-опасни атаки. Врагът му имаше надмощие. Помисли си, че е победен, и се боеше, че няма начин да не допусне грешка при подобно развитие на двубоя.

Отчаяно диреше изход, когато внезапно настъпи ужасяващ обрат.

Рапирата му се счупи.

Стоманата поддаде и по-голямата част от острието шумно падна на земята. За миг Ровен изпита огромно учудване, а Лепра изумя от ужас...

... веднага след това наемникът се засмя демонично и

стремително атакува.

Лепра отстъпи ловко, за да избегне силния удар, и парира следващия с онова, което беше останало от рапирата му. Други маневри му помогнаха да предотврати неизбежното. Но после загуби равновесие и успя да се спаси само заради ловкостта на дясната си ръка, която смогна да отстрани острието на противника. Въпреки че носеше ръкавица, стоманата жестоко нарани дланта му. Мускетарят простена от болка и отстъпи, а Ровен напредваше срещу него с насочена към гърдите му рапира. Той залитна като пиян, без да изпуска от очи острия връх, който беше готов да го прободне. Усети, че прасците му докосват повърхността на кладенеца в средата на залата, затова се опита да се дръпне по-напред, за да избегне падането в черната бездна.

В този момент силите му окончателно го напуснаха.

Падна на колене и със замъглен поглед видя Ровен, който се беше надвесил над него.

Безмилостно се готвеше да го прониже смъртоносно.

„Значи така ще свърши всичко“, помисли си Лепра.

— Последни думи? — запита го Ровен. — Имаш ли какво да кажеш?

С върховно усилие на волята си, мускетарят се разсмя болезнено и без да говори, изплю кървава слюнка.

— Нямаш? Както искаш — рече наемникът. — Сбогом.

Той вдигна високо ръце, държейки здраво рапирата с върха надолу, за да го забие в беззащитната гръд на Лепра.

Но някой отсече:

— Момент.

Ровен замръзна и погледна през рамо... видя Мирбо.

Не можеше да повярва, беше слисан, но се обърна.

Наистина, благородникът с бежовия дублет сякаш беше възкръснал от мъртвите и блед и окървавен, приближаваше бавно и мъчително, държеше едната ръка прилепена до тялото си, а с другата се опитваше да вдигне рапирата.

С огромно усилие Лепра се изправи, като се облегна на стената на кладенеца.

— Исах... — каза Мирбо на Ровен. — Исах...

— Какво?

— Исах да знаеш кой ще те убие.

Наемникът се засмя презрително: Мирбо дори не можеше да държи изправена рапирата си, а пък да се бие... Но усмивката на Ровен изчезна мигом, щом видя, че благородникът насочва към него пищов, който държи в лявата си ръка.

Чу се изстрел.

Куршумът улучи в челото Ровен, който падна назад, със

скръстени отпред ръце, докато Мирбо се свлече от изтощение.

След като се увери, че наемникът е мъртъв, Лепра бързо отиде до агонизиращия благородник. Внимателно повдигна главата му.

Мъжът мъчително отвори очи.

Мускетарят не знаеше какво да каже. Думите не му достигаха. Нещо го душеше и очите му се изпълниха с влага.

— Бл... благодаря — успя най-накрая да произнесе той.

Мирбо едва доловимо кимна с глава.

— Моля... за услуга... — прошепна той. — За мен...

— Кажете...

— Бих желал... Бих желал... да не... умирам тук... Моля ви...

Не тук.

* * *

Под натежалите от плод клони в градината в Дампиер се водеше жестоко сражение, докато продължаваха фойерверките. Остриетата и наемниците на Савелда бяха кръстосали оръжия, а в същото време ослепителни и красиви пожари изгряваха в небесата и после се насочваха като звездни потоци към земята. Променящи цветовете си светлини озаряваха лицата и фигурите, по стоманата на рапирите играеха същите отражения, които избликваха от кръвта на ранените и от блясъка на трескавите погледи.

Страхотен ритник и удар с две ръце между лопатките позволиха на Ла Фарг да се освободи от противника си. Възползвайки се от краткия отдых, той се огледа наоколо — всичко бе осветено от зарята, която разпръскваше многоцветни искри.

След като пречука един от нахвърлилите се трима наемници, без да му мигне окото, Сен Люк се дуелираше с другите двама, а в лявата си ръка държеше за дулото пищова си и го използваше като средство за отбиване на удари. Не изглеждаше затруднен, за разлика от Ленкур, който получи куршум в лявото рамо и опрял се на едно дърво, се защитаваше, колкото можеше. Марсиак му се притече на помощ и въоръжен с рапира и кама, се изправи срещу трима, въпреки че имаше рана на ръката. Алхимика изчезна. Но къде беше кралицата?

Ла Фарг я видя.

Савелда я отнасяше към дървеното мостче, което висеше над рова. Може би човекът на Черния нокът искаше да се промъкне в градината, а после да се скрие в двореца? Направо се хвърляше в

пастта на вълка, но капитанът на Остриетата нямаше никакво време да си задава излишни въпроси.

— Кралицата! — изкрещя Ла Фарг, преди поредният наемник да го нападне. — Савелда отвежда кралицата!

Малко по-навътре в овощната градина Сен Люк чу повика на своя вожд въпреки грохота от фойерверките. Но до ушите му стигна и заповед да остави оръжието. Беше елиминирал втория си противник и бе опрял върха на рапирата си до адамовата ябълка на третия, но хвърли поглед през рамо. Мускетари го държаха на мушка...

Вдигнати под тревога от изстрелите, кралските мускетари, които патрулираха наоколо, пристигнаха незабавно в овощната градина.

— В името на краля, преустановете сражението!

Ла Фарг се вцепени точно когато беше забил рапирата си до дръжката в корема на един наемник, който се залепи за него, очите му щяха да изскочат от орбитите, а от устата му потече кървава лига. Той остави агонизиращия да се свлече на земята и като измъкна рязко острието си от плътта му, се огледа наоколо.

Мускетарите вече приближаваха. Ръководени от един енсин, те стесняваха кръга. Намерението им беше да измъкнат всички от закрилата на дърветата.

Савелда и кралицата стигнаха до малкия дървен мост.

— Хвърлете рапирите си и се предайте! — нареди енсинът.

Боят беше преустановен, но участниците в него все още се колебаеха. Заплахата да бъдат избити на място обаче сломи съпротивата на наемниците на Черния нокът. Чувствайки се много слаб заради раната, Ленкур с удоволствие се свлече в подножието на дървото, до което се беше облегал... и изгуби съзнание. Ла Фарг и Марсиак бавно и предпазливо се приближиха към мускетарите, с ръце далеч от тялото.

— Ние сме служители на Кардинала! — заяви старият благородник във времето между две пиротехнически експлозии. — Не стреляйте!

— Кой говори? — запита енсинът, който стоеше най-отзад.

— Капитан Етиен-Луи дьо ла Фарг.

— Не ви познавам!

— Господин Дьо Тревил ме познава.

Нещо привлече вниманието на младия офицер.

— Но какво е това... Вие! Спрете! Не мърдайте!

Ла Фарг изпита удоволствие, когато видя как мускетарите обръщат глави от него и от Марсиак, за да отправят предупреждение към Савелда и кралицата, които минаваха по мостчето. Повече мъртва, отколкото жива, Анна Австрийска

трепереше в ръцете на поразения от ранса едноок наемник.

— Не! — изкрещя капитанът на Остриетата. — Има опасност да убиете кралицата.

— Послушайте го! — на свой ред се развика Савелда, изкачвайки на бегом няколкото стъпала към мостчето.

Беше настъпило времето за последните фойерверки. Въздухът вибрираше като след топовен гръм след всяка от изстреляните ракети, които експлодираха, а в оглушителната гълчава никой никого не чуваше.

— Спрете или ще стреляме! — обяви енсинът.

— Това е кралицата! — провикна се Ла Фарг, колкото му глас държи. — В името на всички светци, послушайте ме! Това е кралицата!

Опита се да направи още една крачка напред, за да обясни. Веднага трима мускетари насочиха пищовите си към гърдите му и той спря.

— Мускетари, слушайте моята команда! — разпореи се младият офицер и вдигна ръка.

— Не! — с последни сили изрева Ла Фарг.

Но заповедта, от която толкова се боеше, не последва.

Финален миг на зарята, две огромни златни и лъчезарни комети експлодираха в нощното небе и заваля дъжд от изкуствени звезди. Светлината ослепи всички с изключение на Савелда, който вървеше с гръб към нея. Останалите сведоха погледи, премигнаха няколко пъти или закриха очите си с длани.

Точно това чакаше агентът на Черния нокът.

Изблъсквайки Анна Австрийска през левия парапет, той веднага прескочи десния. Двете тела паднаха в дълбоките води на рова, а кралицата веднага започна да потъва.

Марсиак реагира пръв.

Той се хвърли, тичаше лудо, а куршумите свиреха край него, докато скочи в бездната. Изчезна и никой не разбра дали е бил улучен. Всички — начело с Ла Фарг и ензина — се устремиха към брега на рова. Нажежени искри падаха от висините и озаряваха тъмните води, докато, в другия край на двореца гостите на херцогинята аплодираха зарята.

Непоносими секунди течаха в очакване...

... изведнъж Марсиак изплува на повърхността с кралицата, която хриптеше.

Следователно беше жива.

— Нейно Величество е спасена — заяви гасконецът на стъписаните мускетари. — Подайте ми ръка! Моля!

Всички се втурнаха да помагат, а в това време Алмадес и Тревил се носеха откъм градината. Заедно с неколцина мъже със

сини мантии, капитанът на мускетарите беше готов на всичко, за да установи контрол над положението.

Тъй като вече никой не се интересуваше от него, Ла Фарг се оттегли настрана и сложил ръце на кръста, дълго се взира в овощната градина. Кралицата беше спасена и несъмнено това изглеждаше най-важното, но Алхимика отново избяга...

После, като чу да се говори, че двама мускетари били намерени пребити наблизко, а Сен Люк изчезнал, той се усмихна доволно.

* * *

Сен Люк тичаше из гората, а каретата на Алхимика заобикаляше по пътя. Разбра, че впрягът потегля, веднага полетя след него, проправяйки си път през ниските клони, и успя равномерно, без да губи сили, да премине огромно разстояние. Благодарение на дните, прекарани в оглеждане на Дампиер, той знаеше откъде ще мине колата. Засега тя се носеше по пътя, който заобикаляше гората, а мелезът пресичаше напъряко. Скоро щеше да забави ход, тъй като трябваше да премине по малък мост, и точно там Сен Люк смяташе да я засече.

Дърветата се разреждаха, а шумът от колелата се чуваше все по-близо. Сен Люк осъзна, че рискува да пристигне много късно. Устреми се напред като вихър, заповиращ се през ниските храсти, които издраха лицето му, и пристигна точно в момента, когато каретата минаваше по моста.

Изпусна я!

Но Алхимика беше придружаван от конници, а един от тях се беше забавил и бе останал сам назад.

Сен Люк не проигра последния си шанс. Той се засили, подскочи и от една височинка се хвърли на седлото. Конят изцвили и се строполи сред облак прах...

Изправи се изплашен, но вече го яздеше мелезът, който го подкара в галоп.

* * *

В каретата инстинктът предупреди Алхимика за надвисналата опасност. Той измъкна глава през прозорчето, огледа се назад и веднага съзря гонещия го конник.

— Там! — изкрещя с всичка сила на ескорта си, за да надвика тропота на копита и скърцането на осите на колелата. — Конник!

Спрете го!

След това отново седна на мястото си и бързо взе решение.

Наведе се, отвори подвижната предна седалка, извади отвътре ковчеже, което постави на коленете си, и повдигна инкрустирания капак: вътре имаше флаконче с еликсир от златен блян.

Трябваше да се преобрази.

Последната му метаморфоза в Елзас толкова го беше изтощила, че все още не можеше да възвърне „първичната си форма“, но и междинна същност можеше да го спаси. Отвори флакончето и жадно погълна течността, обхвана го пристъп на кашлица и изпита жестоки болки.

* * *

Трима конници съпровождаха каретата — един отпред и двама отзад. Предупредени от Алхимика, тези двамата забавиха ход, за да пресрещнат Сен Люк, който вече се приближаваше. Проехтяха изстрели, всеки от тях използваше пищовите, извадени от кобурите на седлата. Мелезът успя да избегне първия изстрел и на свой ред отговори. Улучи един от наемниците, който се свлече на земята. Вторият се прицели и стреля. Куршумът одраска Сен Люк, който вече беше съвсем наблизко. Мъжът измъкна втория си пищов и се приготви да го използва, но мелезът се оказа по-бърз и го улучи право в челото. Наемникът клюмна напред, а конят му го отнесе.

Забелязвайки настъпилия обрат, кочияшът се развика и конникът, който яздеше най-отпред, го чу. Кривна от пътя и се скри в горичката, като остави впряга и преследващия го да отминат. Сен Люк не подозираше за тази маневра. Той настигна коня на първия наемник, когото свали, и гледаше към пищова, останал в кобура на седлото. Задържа коня си, грабна пътьом оръжието и го втъкна в колана си.

Настигна каретата, обгърната от огромен облак прах, който вдигаха препускащите копита и укрепените с железни оси колела. Приблужи се колкото беше възможно, протегна ръка, улови се за една скоба и се прехвърли на тясната платформа, предназначена за лакеите. Реши, че ще успее да си поеме дъх, но прозвуча изстрел и един куршум профуча край главата му. Като се държеше здраво, той се обърна, видя последния конник от ескорта, който пристигаше по пътя в галоп, и вече насочваше към него втория си пищов. За щастие, оръжието му изневери: барутът не експлодира и пищовът само задимя. Наемникът го захвърли и

извади рапирата си. Сен Люк стори същото. Започна сражение. Крепейки се с едната ръка, мелезът бе кацнал само на един крак върху платформата. Намираше се наполовина във въздуха, в задната част на каретата, която се клатушкаше силно и го блъскаше към кабината. Конникът нападаше яростно, а Сен Люк понякога се отбраняваше, понякога на свой ред нанасяше удари, като се въртеше ту наляво, ту надясно. Накрая мелезът успя да се наложи. Колкото му беше възможно, се изнесе напред и заби острието си в плътта на наемника, който изохка и изпусна оръжието си, за да притисне с ръце корема си. Конят му премина в тръс, после забави още ход, спря, а каретата изчезна в мрака.

Сен Люк втъкна рапирата си в ножницата и три пъти си пое дълбоко дъх. Сега трябваше да се справи с кочияша или да го принуди да спре впряга. Хващайки се с две ръце за горната част на каретата, той ловко се плъзна по корем върху покрива. Тъй като не можеше да мръдне от мястото си, кочияшът се опита да го свали оттам с камшика. Сен Люк протегна ръка, успя да сграбчи кожения бич и да го изтегли към себе си. Кочияшът бе принуден да го пусне, тъй като трябваше да внимава на завоя, в който каретата влезе много бързо. Тя се наклони опасно и двете колела, които от едната страна се повдигнаха във въздуха със страхотна сила, се стовариха обратно на земята, осите изскърцаха и Сен Люк изгуби равновесие. Изхвърлен от покрива, мелезът се оказа да виси отзад на каретата, която препускаше без посока.

Точно в този момент отвътре, от кабината се разнесоха глухи удари, докато един люспест юмрук продъни покрива веднъж, втори път, трети път, парчета дърво се разхвърчаха на всички страни. После някакво същество, което приличаше едновременно на човек и на дракон, изскочи от кабината и си пробии път нагоре с мускулестите си ръце. Високо повече от два метра, то се протегна, нададе вой към небесата и разпери ципестите си криле. Обзет от паника, кочияшът скочи от каретата. Сен Люк запази спокойствие. Разбра, че си има работа с продукт на внезапна промяна. Алхимика от Сенките беше дракон. Оставаше да се разбере дали ще успее да си възвърне първичната форма. Щеше да е по-добре, ако претърпи провал.

Съществото сведе поглед към мелеза. Ако чертите на лицето му все още напомняха за Алхимика, очите му на влечуго бяха изпълнени с примитивен, животински плам.

То изрева и внезапно полетя.

До каретата препускаше кон без конник. Сен Люк подскочи, хвана се за седлото с две ръце, ботушите му облизаха земята, но той вихрено яхна жребеца и веднага го принуди да се отклони от пътя, за да поеме след драконоподобното същество.

Неуправляемата карета връхлетя отново в завой, обърна се с гръм и трясък, а освободилите се коне зацвилиха и се разбягаха.

Сен Люк прескочи някакъв ров, после бариера и продължи да язди през полето. Не изпускаше от очи съществото, чиито люспи блестяха на лунна светлина. Боеше се да не го изгуби. Яздеше изморен кон, а пътят непрекъснато го изненадваше с препятствия. Но му оставаше пищовът — този, който измъкна от кобура на седлото на наемника и тикна в колана си.

Имаше още само един куршум.

Единствена надежда.

Когато забеляза, че го преследват, съществото се обърна изненадано, за момент размахваше криле на място и разглеждаше този жалък смъртен, който се опитваше да го залови. Поколеба се. Но жестокият и безогледен инстинкт вече беше изместил разума. То нададе боен вик и се впусна към конника.

Съществото и Сен Люк се хвърлиха в сражение. То се спусна от висините с мощни махове с криле, озъбено и с наточени нокти. Той препускаше лудо, направляваше жребца с колене и държеше пищова с две ръце. И двамата нямаха намерение да се отказват. Странното същество пак изръмжа заплашително. Мелезът се прицели. Трябваше да чака последния момент, за да стреля.

Да чака и да се надява, че конят му няма да отскочи внезапно...

Да чака още малко...

Един куршум. Една надежда.

Сега!

Сен Люк натисна спусъка. За секунда изпита ужас, но изстрелът проехтя точно преди чудовището да се стовари върху него.

Ударът беше страховит. Мелезът изхвъркна от седлото, изтъркаля се в тревата, а съществото се разби малко по-далеч, само конят продължи да препуска.

След това вече нищо не помръдна и нощната тишина се възцари, нарушавана само от тропота на отдалечаващите се конски копита.

* * *

Сен Люк отвори очи, изплю кръв и пръст и стана, чувствайки болка в отслабените си нозе. Изтегли рапирата, огледа се наоколо за възможна опасност и за малко не залитна.

Видя нещо неясно, което лежеше неподвижно.

Приблѝжи се с накуцване.

Беше съществото, което, в безсъзнание и ранено от куршум в рамото, възвръщаше човешката си форма. Ръстът му намаляваше; крилата атрофираха; люспите изчезваха и се появи гола кожа; изникнаха познатите черти на Алхимика.

Той дойде на себе си и видя Сен Люк, който се беше надвесил над него и бе насочил върха на рапирата си към гърлото му.

Гологлав, мелезът беше целият в прах и в кръв. Дългите му черни коси бяха провиснали върху измъченото му лице. Едно от червените стъкла на кръглите му очила липсваше и през дупката надзърташе изцъклено драконово око. Трудно му беше да стои прав и с левия си лакът се държеше за рамото.

Но неговата решителност бе изкована от същата стомана, както острието на елегантната му рапира.

— Свърши се — рече той.

* * *

Како прикрепяше внимателно Мирбо, Лепра се измъкна от подземията на черната кула. Двамата мъже залитаха, но стояха изправени под обсипаното със звезди небе и вдишваха свежестта и спокойствието на нощта.

Мирбо все по-трудно си поемаше въздух и хрочеше кръв, която изпълваше дробовете му. Той посочи външната стена на един от строящите се павилиони:

— Там. Ще е... добре.

Лепра помогна на благородника да стигне до мястото, което си беше избрал. Настани го с гръб към камъка, с лице на изток, и седна до него.

— А сега — каза Мирбо. — Трябва само... Трябва само да дочакам изгрева на слънцето...

Малко по-късно издъхна.

Лепра не беше помръднал, когато пукна зората.

Изминаха няколко дни, преди Ла Фарг, за втори път в рамките на по-малко от две седмици, да отиде в „Шатле“. Както винаги съпровождан от Алмадес, той стигна до Моста на обменителите, където прилепените една до друга къщи скриваха изгледа към Сена и създаваха впечатлението, че човек върви по обикновена улица. Двамата мъже язدهха безмълвно, рамо до рамо. Беше късно сутринта. Денят беше много хубав, само Париж смърдеше повече от когато и да било.

Не изтече никаква информация за заговора, който Остриетата разкриха, и — както се надяваха — нямаше да изтече никога. Скандалът би бил огромен. Независимо че очевидно не подозираше отдаването си в ръцете на Черния нокът, Анна Австрийска все пак беше виновна, задето без знанието на краля и в противоречие със законите на кралството имаше намерение да се подложи на ритуал с драконова магия. Престъпление, което никога не би било простено на една кралица на Франция, каквито и да бяха подбудите ѝ. Впрочем, по подобие на херцогиня Дьо Шеврьоз, повечето замесени в тази афера лица вярваха, че извършват добрина, тъй като бяха сигурни — заради лоялността си, обичта си или наивността си, — че тайно помагат на нещастната и унижена владетелка да дари наследник на трона. В обкръжението на кралицата никой не знаеше какво всъщност щеше да се случи, ако Алхимика бе успял да я отвлече...

Ла Фарг и Алмадес се спогледаха, когато проникнаха под мрачния свод на „Шатле“. Ла Фарг беше наясно какво си мисли другарят му и очакваше той да изрази мнението си.

Макар и предвидена отдавна, вълната от арести по заповед на краля в деня след фаталната нощ беше основната вест, която вълнуваше всички. Вестниците и светските хроникьори в Париж, в цяла Франция и в европейските дворове говореха само за това.

Най-изненадващият арест беше този на маркиз Дьо Шатоньоф, който беше третата по значение личност в държавата в качеството си на пазител на кралския печат. Обвиняваха го, че изпитвал огромно желание да замени Ришельо на поста първи министър на Негово Величество, а често именно това била началната крачка по пътя към измяната и към заговора. Но най-сериозното обвинение беше, че е поверил държавни тайни на любовницата си, дяволското изчадие херцогиня Дьо Шеврьоз. Някои от тези тайни се отнасяха до бастионите, които Франция държеше в Лотарингия. Ставаше дума за близък на маркиза френски офицер, арестуван наскоро, точно когато възнамерявал

да предаде на врага сведения за числеността и за въоръжението на армията, която в този момент кралят събираше. Благодарение на признанията на въпросния офицер подготвиха клопка в една странноприемница в околностите на Ньой — капан, който, за съжаление, не успя да доведе до пленяване на съучастниците. Вината на Шатоньоф обаче излезе наяве. Хвърлиха го в затвора, откъдето дълго време нямаше да се измъкне, а много други също бяха потърсени от кралското правосъдие. Тъй като беше сигурно, че херцогиня Дьо Шеврьоз беше издала на херцога на Лотарингия тайните, които маркизът бе споделял с нея, тя също беше сред обвинените. Но на пръв поглед рангът ѝ я пазеше, макар истината да беше, че тя изтъргува прескъпо мълчанието си за онова, в което имаше опасност да се превърне аферата с ритуала в Дампиер.

Те слязоха от конете в двора на „Шатле“ и отново Ла Фарг засече погледа на Алмадес. Този път обаче учителят по фехтовка запита:

— Какво очаквате от тази среща, капитане?

— Не зная — призна старият благородник. — Предполагам, отговори.

— На кои въпроси?

Той замълча и двамата мъже бяха отведени в голямата кула, където се намираше затворот.

Независимо че херцогинята вероятно щеше да избегне цялата строгост на наказанието, което заслужаваше за аферата с Шатоньоф, Ла Фарг смяташе, че най-важното беше предотвратяването на възможната трагедия в Дампиер. Кралицата беше спасена и наемниците на Черния нокът, които не бяха убити, никога вече нямаше да видят дневната светлина. Наистина Савелда успя да избяга и оставаше неоткриваем. Но Алхимикиа от Сенките беше зад решетките. Колкото до Остриетата, те излязоха от случилото се без особени поражения. Сдобиха се дори с нов събрат — Ленкур, чиято рана в рамото не се оказа сериозна. Другият леко ранен — Марсиак — беше разкъсван между две чувства: радостта, че е държал в ръцете си кралицата на Франция, и гадостта, че не можеше да се похвали с това. Сен Люк отново беше изчезнал, а Анес се зае с неведоми дела, след като бившата настоящелна на Сестрите на Сен Жорж ѝ изпрати някакво писмо. В крайна сметка, само Лепра предизвикваше безпокойството на капитана, тъй като се завърна от мисията си ужасно изтерзан. Физически, но също и морално.

В „Шатле“ тъмничарят отвори една врата на етажа с единичните килии и се отдръпна, за да даде възможност на Ла Фарг и Алмадес да влязат. Стаята беше прохладна, доста мрачна

и почти празна — в нея имаше само маса, табуретка и легло. Вътре се намираше Алхимика, който гледаше през островърх прозорец, преграден с дебела желязна решетка. Все така будещ безпокойство и величествен, той беше облечен в сиво, едното му рамо беше превързано, а китките му — оковани с „магическа стомана“, сплав, в която имаше драконит. Драконитът представляваше алхимически камък, който потискаше мощта на драконите.

Подобна на отворена рана, устата на Алхимика се изкриви в странна усмивка, когато той се обърна към посетителите си.

* * *

Пръв би тревога един кантонер от околностите на Париж, който, след като погледна към небето, отначало не повярва на очите си, а после хукна към селото. Пристигна там почти без дъх и ужасен почука на вратата на енорийския свещеник, а кюрето почти нищо не разбра от пелтеченето му. Освен това не му повярва. Вероятно фантазираше. Но малко по-късно пристигнаха и други свидетели.

Те също бяха видели.

Те също умираха от страх.

Кюрето удари камбаната.

* * *

Гледайки през прозореца на личния си кабинет, граф Дьо Тревил дълго наблюдаваше двора на двореца си на улица „Старият гълъбарник“. После се обърна и запита Лепра:

— Наистина ли решихте така?

— Да, господине.

Капитанът на кралските мускетари седна зад бюрото си и още няколко секунди се отдаде на размисъл. Възползва се от настъпилото мълчание, за да огледа Лепра, който стоеше прав, без да мигне, с рапирата от драконова кост на кръста и с превързана дясна ръка.

— Не се заблуждавайте — рече накрая Тревил. — Не помалко от вас желая отново да облечете мантията. Впрочем никой не я заслужава повече от вас...

— Благодаря, господине.

— Но зная какво представляват Остриетата в очите ви. Също така познавам уважението и приятелството, което храните към

господин Дьо ла Фарг... Споделихте ли с него решението си?

— Ще му кажа още тази вечер, както и на другите Остриета.

— Няма да ви е лесно.

— Действително.

* * *

В двореца на Шеврьоз Арно дьо Ленкур намери херцогинята на голямата тераса. Той беше все още бледен и с превързана ръка. Херцогинята изглеждаше красива и елегантна както обикновено, но беше сама и като че ли тъжна. Стоеше права под балдахин, където имаше кресла и маса, покрита с питиета и с недокоснати деликатеси — сладки, бадемов крем, плодови желета, конфитюри и сироп. Тя държеше в ръка чаша, пълна с еликсир от златен блян, а по блясъка в погледа ѝ Ленкур се досети, че вече добре се е почерпила.

Подаде му ръката си за целувка, а след това рече:

— Значи никога не сте се отказвали да служите на Кардинала, господин Дьо Ленкур...

— Да, госпожо.

— Бога ми, добре воювате... За разлика от маркиз Дьо Шатоньоф, който искаше да ви привлече към нашите редици, господин Дьо Мирбо нито за миг не повярва, че бихме могли да ви спечелим за каузата си. Той казваше, че Кардиналът е господар, на когото човек никога не престава да служи.

— Несъмнено е имал право.

— Знаете ли каква е съдбата му? Арестуваха ли го?

— Мирбо ли? Мъртъв е, госпожо.

— О! Колко жалко, нали? — изрази съчувствието си госпожа Дьо Шеврьоз с тон, с който обикновено оплакваше красивите розови храсти, попарени от студа.

Ленкур не отговори и двамата едновременно се обърнаха към великолепната градина.

— Благодаря ви, че приехте да ме посетите, господине. Вече почти никой не се явява пред вратата ми, представяте ли си! Висшето общество, което танцуваше на моя бал и аплодираше фойерверките, сега ме избягва, сякаш съм болна от ранса... Но аз отдавна съм свикнала с преображенията на двора и спокойно очаквам да науча каква съдба ми е предопределена. Ще бъда пратена в изгнание, нали?

— Вероятно да.

— А какво ще се случи с горкия Шатоньоф?

— Съмнявам се, че някога ще излезе от затворите на Негово

Величество.

— Изгнание... — въздъхна дълбоко херцогинята, а погледът ѝ се зарея в далечината.

Един лакей донесе на табла кутия, покрита с плат. Той остана неподвижен и изчака търпеливо, докато господарката му го забележи.

— О! — възкликна тя най-после. — Ето защо ви помолих да дойдете да ме видите. Вземете, господине. Това е за вас.

Заинтригуван, Ленкур пое кутията, но изчака лакеят да се отдалечи, за да я отвори. Тя съдържаеше писмо, адресирано до него, и малък портрет.

— Писмото — обясни госпожа Дьо Шеврьоз — е от госпожа Дьо Сент Аволд, която, по известни вам причини, беше принудена незабавно да се завърне в родната Лотарингия.

Портретът беше на Од дьо Сент Аволд. Беше онзи, който херцогинята нареди да нарисуват, за да покаже на своя специалист по магии доколко, ако прикрият горната част на лицето ѝ, красивата Од приличаше на кралицата — същите очи, същата уста, същата брадичка, същата шия...

— Приемете този подарък от мен, господине. Защото сред многото ми пороци най-големият е този, че се прекланям пред любовта.

Ленкур го взе и се почувства развълнуван.

В далечината биеха камбани и сякаш звънът приближаваше, но двамата не му обърнаха никакво внимание.

— Сбогом, господин Дьо Ленкур. Съмнявам се, че скоро отново ще се видим.

— Сбогом, госпожо. Впрочем...

— Да, господине?

— Ще приемете ли да отговорите на един въпрос?

— Кардиналтът ли го задава чрез вашите уста?

— Не, госпожо.

— Тогава ще отговоря.

Ленкур си пое дълбоко въздух, след това запита:

— Защо, госпожо? Защо искахте да помогнете на кралицата да забременее? Вашата омраза към Кардинала не е тайна за никого. И по мотиви, които вие си знаете, струва ми се, че недолюбвате особено краля. А трон без наследник означава претенденти и амбициозни благородници, които плетат интриги и чакат удобна възможност да се нахвърлят върху вашите противници. Като съдействате за раждането на дофин, вие всъщност засилвате мощта на трона и утвърждавате властта на Луи XIII.

Херцогинята се усмихна.

— Забравяте, господине, привързаността ми към кралицата и колко е мъчително за мен да я гледам нещастна и толкова често унижавана... Освен това една нощ се забавлявахме и се гонехме с кралицата в Голямата зала на Лувъра. Ако не бях аз, тя нямаше да се спъне на края на подиума. Ако не бях аз, нямаше да падне. Ако не бях аз, не би загубила два дни по-късно детето, което носеше... Момче, както разбрах... Кралицата ми прости, но аз никога не намерих покой... Затова, когато онзи, който се представи като специалист по магии, ми довери, че...

Обхваната от силно вълнение, тя не завърши изречението.

Малко по-късно възкликна:

— Как силно бият камбаните!

Към камбаните от предградията се присъединиха и тези от квартала Сен Томас дю Лувър.

Беше необичайно и обезпокоително.

Ленкур вдигна очи към небето в момента, когато по него преминаваше сянката.

* * *

Лепра слизаше по голямото стълбище в двореца на Тревил, когато почувства, че му става лошо. Изведнъж го обля топла вълна, погледът му се замъгли и разбирайки какво се случва, прошепна:

— О! Господи, не, не тук...

Облян в пот и залитайки, той блъсна някакъв мускетар, който се качваше нагоре, опита се да се задържи за рамото на друг, но скъса нечий ръкав и краката му се подкосиха.

Падна в подножието на стълбите и бе обхванат от конвулсии.

Около него се струпаха мускетари. Някои от тях го хванаха за ръцете, за да се опитат да го изправят. Други се мъчеха да пхнат нещо между челюстите му.

— Лекар! Бързо повикайте лекар!

Докато се гърчеше и стенеше, черна течност потече от треперещите му устни.

— Това е ранса! — възкликна някой. — Криза от голяма ранса!

— Клетникът...

— Чувате ли? — обади се друг. — Като че ли възвестяват тревога...

Съвсем наблизо камбаните на абатство „Сен Жермен де Пре“ биеха лудешки.

Огромна и масивна, някаква сянка с криле надвисна над затвора в „Шатле“. В килията на Алхимика светлината внезапно помръкна и страхотен рев разтърси стените. Навън всички парижки камбани биеха.

Ла Фарг се обърна към прозореца, зад който ставаше все по-мрачно...

... и видя огромен дракон, който се намираше точно срещу него, беше отворил паст, за да избълва огън.

Старият благородник се вцепени от ужас.

Младата сестра шатленка, която с факел в ръка влезе първа в тъмния коридор, изглеждаше едновременно обезпокоена и забързана. Зад нея Анес дьо Водрьой се държеше по-уверено, но и тя внимателно се оглеждаше и се заслушваше.

За да стигне дотук, добросъвестно беше изпълнила съветите да проявява предпазливост, които ѝ отправи майка Еманюел дьо Серне, бившата настоятелка на Сестрите на Сен Жорж. В писмо, което Анес намери, след като се върна от Дампиер, майка Еманюел ѝ пишеше, че не е открила какво се е случило с кавалера Рейно д'Омбрюз, сина на благородника, който дойде да търси помощ от Остриетата. Затова пък тя знаеше коя е — и къде може да намери — тази, която Рейно с отряд Черни гвардейци бяха съпроводили в Елзас за изпълнение на тайна мисия: наричаше се сестра Беатрис д'Осен. Младата баронеса Дьо Водрьой и тя някога бяха приети едновременно за послушници. Бяха приятелки, или по-скоро изпитваха дружески чувства. Странното беше, че сестра Беатрис сега пребиваваше на тайно място, почти като пленничка, по нареждане на днешната настоятелка, всяващата страх майка Терез дьо Восамбр.

По коридора, където стъпваше едва ли не на пръсти, Анес беше отведена пред някаква врата. Шатленката, която я придружаваше, се огледа боязливо наляво и надясно, преди да отключи и да се оттегли.

— Побързайте — прошепна тя. — Всеки момент може да открийт, че съм взела ключовете.

Анес кимна с глава и влезе.

Беше обикновена монашеска килия, аскетична и без никакви удобства. Върху малкото легло лежеше сестра Беатрис. Бледа, с изопнати черти, тя си беше останала хубава, но изглеждаше измъчена. Беше се превърнала в сянка на великолепната и горда шатленка, която в една ранна утрин, на границата с Елзас, сама се беше изправила срещу голям дракон, с острието си от драконит в ръка и мълвейки заклинания.

Беше се отнесла в света на сънищата.

Анес свали широката пелерина с качулка, с която се беше покрила, седна до заспалата и докосна ръката ѝ.

Монахинята отвори слепите си, прозрачнобели очи.

— Анес? Ти ли си, Анес?

— Да, Беатрис. Аз съм.

— Да бъде благословен Бог! Най-последно молбите ми бяха чути!

— Боже мой, Беатрис, прочете ти! Какво се е случило с теб?

— Няма нищо, Анес. Нищо на света няма цената на... Няма да продължи дълго, струва ми се.

— Цената на какво?

— Трябва да научиш всичко, Анес. Трябва да видиш онова, което аз видях! — прошепна шатленката с агонизиращ глас.

Тя се опита да се повдигне в леглото, но Анес я възпря нежно и каза:

— Успокой се, Беатрис. Необходима ти е почивка. Ще се върна отново.

— Не! — възкликна изплашено монахинята. — Сега! Много е важно!... Дай ми ръката си, Анес!

Младата баронеса се подчини.

— Ето, гледай... Гледай — повтори сестрата с все по-слаб глас. — Трябва... да... видиш...

Белите ѝ очи потъмняха, сякаш удавени в някаква черна течност.

Изникна бездна, в която съзнанието на Анес изведнъж пропадна.

И тя видя.

Видя онова, което шатленката беше открила онази сутрин в Елзас, прониквайки в съзнанието на дракона.

Видя откъслечни картини от близкото бъдеще, които я изпълниха с ужас.

Цари мрак. Изпаднали в паника тълпи тичат като обезумели по улиците, озарявани от лумналите пожарища. Нажежена стихия се стоварва от небесата. Бълва я черен дракон. Или няколко дракона. Пламъци удрят безмилостно покривите; пламтящи потоци превръщат в прах керемидите; сипе се врящ дъжд. Умиращи от страх люде се опитват да избягат някъде. Крещят неистово, блъскат се, бият се и тъпчат по-слабите. Войници стрелят безцелно към висините. Хора-факли агонизират. Огньят унищожжава цели квартали, а огромните озарения се отразяват в тъмните води на реката.

Река, която тече край изпепеления Лувър.

Разтреперана и с очи, от които се стичат сълзи, Анес вижда, че Париж гори.

Патрис Дювик (1946-2007) е френски писател, критик, преводач и сценарист, специалист по научна фантастика и фентъзи, открил за френските читатели творци като Филип Дик, Уилям Гибсън и др. (Всички бележки под линия са на преводача.)

Рапирата е изкована в град Золинген от майстор Клеменс Хорн-старши. Наречена е на известния немски военачалник Готфрид Хайнрих фон Папенхайм (1594-1632), който е главнокомандващ войските на Католическата лига по време на Трийсетгодишната война.

„Братството на Светото причастие“ е тайна католическа организация, основана през 1630 г. от Анри дьо Леви, херцог Дьо Вентадур. Наричана е още „Партията на братята католици“.

Крустадата е вкусна тестена подложка, а пастетът в крустада е много характерно за онова време френско месно ястие, което често било сервирано в благородническите домове.

Тоаз — стара мярка за дължина, равна на 1,94 м.

Историческа област във Франция, граничеща с Фландрия и
Пикардия.

Игра, която много прилича на съвременната табла. Нейни разновидности по онова време са жаскет и бакгамон.

Висш духовник, който изпълнява църковните ритуали в частните домове на знатните благородници.

Специалисти по вината.

Административно лице, което завежда финансите на държавата или на знатен благородник.

Звание, което носи главнокомандващият войската в периода 1219-1627 г.

В знаменитата трилогия за мускетарите на Александър Дюма херцогиня Дьо Шеврьоз е любовница на Атос и майка на главния герой в трети том — виконт Дьо Бражелон.

Сен Лу на френски означава *Свети вълк*.

Хоспиталиерите, известни и като йоанити, са духовно-рицарски орден, наречен Малтийския орден. Основан е по времето на Кръстоносните походи през 1099 г. и съществува до днес.

През 1307 г. крал Филип IV Хубави арестува рицарите тамплиери и ги обвинява в содомия, манихейство и престъпни дела. На 13 октомври е задържан великият магистър на ордена Жак дьо Моле, заедно със сто и четирийсет рицари. Ордена е ликвидиран на 22 март 1312 г. на събора във френския град Виен, а на 18 март 1314 г. Жак дьо Моле е изгорен на кладата. Владенията на тамплиерите са предадени на хоспиталиерите.

Обща зала за събрание на монахините.

Музикален инструмент — метална пластина, при която устата служи за резонатор. Свирещият захапва тясната част на инструмента със зъби и привежда в трептене стърчащото от устата му езиче чрез удари с палеца на дясната си ръка.

Портос е прочутият герой от трилогията за мускетарите на Александър Дюма.

В същата рота е приет Д'Артанян от „Тримата мускетари“ на Александър Дюма, когато пристига в Париж от Гаскония.

Братът на краля Гастон Орлеански подклажда бунтове. В Лангедок недоволството расте. Бунтовниците намират свой лидер в лицето на херцог Анри дьо Монморанси, безстрашен благородник от древен знатен род, за когото се говори, че е любовник на Анна Австрийска. При Шомберг Монморанси е тежко ранен и на 30 октомври 1632 г. е обезглавен.

Леонора Дори, наречена Галигай (ок. 1571-1617), е дъщеря на дърводелец, която си присвоява името на знатната флорентинска фамилия Галигай. Като придворна дама на Мария Медичи има огромно влияние върху нея. Успява да издейства съпругът ѝ, споменатият вече в първи том авантюрист Кончино Кончини, да бъде обявен за маршал Д'Анкр. Отдава се на окултни занимания. Кончини е убит по заповед на Луи XIII, а тя е хвърлена в Бастилията и многократно е разпитвана. Умира на ешафода на 8 юли 1617 г.